

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Jude Deveraux

Forever and Always

*Her mind
knows the darkest
of secrets. . .
Her heart knows true love.*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Sonsuza Kadar ve Daima

Sonsuza Kadar ve Daima

Sonsuza Kadar ve Daima Deveraux, Jude

Sonsuza Kadar ve Daima

Birinci Bölüm

Yalan söylüyordu. Ne kadar ya da ne hakkında olduğunu bilmiyordum ama yalan söylediğinden emindim.

Ayrıca rol yapıyordu. Dahası, televizyonda canlandığı karakteri, utangaç, sempatik, zeki dedektif Paul Travis'i oynuyordu. Muhteşem ama bunu bilmeyen Paul Travis. Başını eğip bana bakıyordu, sanki onun güzelliği karşısında bayılmamı bekliyormuş gibi, ama ben yaklaşamadım bile. Adam Montgomery gibi bir adamla evliyseniz, diğer erkeklerle kıyaslanamazsınız.

Karşısına oturdum ve rol yapmayı bırakıp bana gerçeği söylemesi için konsantre olmaya başladım.

Yapmak istediğim şey bu değildi ama annem bana bir mektup göndermişti. Bu ondan aldığım ilk mektuptu, bu yüzden tabii ki beni etkilemişti. "Bana borçlusun" yazıyordu. Mektubun içinde aktör Lincoln Aimes'in bir fotoğrafı vardı.

Mektup günlerce kafamı karıştırdı. Elbette ne demek istediğini biliyordum: Hayatını kurtardığım için bana borçlusun, o yüzden borcunu öde. Ama güzel siyah aktörle ne yapmamı istiyordu?

Annem benden bir sonraki sevgilisi olacak adamı elde etmek için elimden geleni yapmamı mı istiyordu? Bu mantıklı gelmiyordu çünkü annemin bir erkeği, hatta kendisinden çok daha genç bir erkeği elde etmek için kimsenin yardımına ihtiyacı yoktu.

Mektubu ve fotoğrafı aldıktan sonra internete girdim ve Lincoln Aimes'in Missing adlı TV programının ilk dört sezonunun DVD'lerini sipariş ettim. Paul Travis karakteri ilk sezonun altıncı bölümüne kadar görünmemişti ve o bölümde de sadece küçük bir roldeydi ama o kadar beğenilmişti ki ondan başrol karakteri olmasını istediler. En azından DVD'lerle birlikte gelen broşürde böyle yazıyordu. İnternette araştırma yaptığımda, aktörün kendisini bir vücut ve bir yüzden başka bir şey olarak oynatacak roller bulmakta sorun yaşadığını okudum.

Zavallı adam, diye düşündüm. Hepimizin böyle sorunları olmalı.

Görünüşe göre Lincoln Aimes etli rollerde oynamak istiyordu. Bilirsiniz, toplumdan dışlanmış, kötü bir aileye ve yoksulluğa sahip olan, ancak bunun üstesinden gelmeyi başaran ve hiçbir skandalı olmayan ilk Amerikan başkanı olan bir adam gibi bir şey.

Bunun yerine, oyuncu ajansları Lincoln Aimes'in mükemmel yüzüne, mükemmel vücuduna bir göz attılar ve onu... , bir tür aptal sarışın olarak seçtiler. Bal rengi tenli.

Lincoln Aimes'in birkaç rol aldığını ama hiçbirini beğenmediğini, sonra da birkaç yıl işsiz kaldığını okumuştum. Sanırım acıktı çünkü sonunda her hafta kayıp bir kişiyi arayan popüler dedektif dizisi Missing'de küçük bir rolü kabul etti. Sadece bir kez göründükten sonra üç ana karakterden biri oldu.

Rolün işe yaramasını sağlayan şey, bir bakıma Lincoln Aimes'in olağanüstü güzelliğiyle dalga geçmesiydi. Oyuncular bir dava üzerinde çalışırken, Paul Travis karakteri tam bir iş adamıydı. İpuçlarını çözüyor, insanları değerlendirmede harikaydı ve kendini kayıp bir kişinin zihnine sokma konusunda gerçek bir beceriye sahipti.

Bilmediği şey ise arkasından herkesin onun ne kadar muhteşem olduğundan bahsettiğiydi. Bu dizi boyunca devam eden bir şakaydı. Diğer karakterler onu sürekli olarak, kayıtlardaki kızgın kadının isteklerini yığının en üstüne koymasını sağlamak gibi şeyler için kullanıyordu. Paul Travis ya da herkesin ona verdiği isimle sadece Travis, kadına isteği uzatır, onunla iş adamı gibi konuşur ve sonra uzaklaşırdı. Kamera kadının iç çekerek "Evet, Travis" dediğini ve hemen ardından bilgiyi bilgisayara girdiğini gösteriyordu. Bir sonraki saniye, üç gündür aynı bilgiyi beklediğinden şikayet eden çirkin bir adamın kafasını koparıyordu.

Tüm öncül saçmaydı ve gülünçlük sınırındaydı, ancak TV'de zaten çok fazla benzeri olan bir şovu canlandırdı. Tanıkların Travis'i gördüklerinde ikiye katlanmalarını görmek eğlenceliydi. Ve senaristlerin Lincoln Aimes'in güzelliğini göstermek için neler bulduklarını görmek için her hafta diziyi izlemek eğlenceliydi.

Evet, iyi bir diziydi ve ben de Amerika'nın çoğu gibi düzenli olarak izlerdim. Elbette kimse bir insanın bu kadar yakışıklı olabileceğine ve bunu bilmeyebileceğine inanmıyordu ama bu güzel bir düşünceydi. Travis'in şaşkınlıkla "Bu adam bana erkek striptizci olarak iş teklif etti. Garip, değil mi?" Biz izleyiciler de dizideki karakterlerle birlikte kıkırdadık. Ve her hafta Travis'in özel hayatıyla ilgili bir şey söyleyecekler mi diye izledik ama hiç söylemediler. Diğer karakterlerin eşlerini, kocalarını, evlerini, çocuklarını gördük. Ama Travis'in özel hayatıyla ilgili hiçbir şey yoktu. Eğer iş yerinde başına gelmediyse, hiç gösterilmedi.

Paul Travis'i canlandıran aktör oturma odamda oturmuş, sanki canlandığı kişi olduğuna inanacağımı düşünmüş gibi utangaç bir ifadeyle bana bakıyordu. Ama bana yalan söylüyordu.

Ona dikkatle ve konsantre bir şekilde baktım ve çok geçmeden başını kaldırıp hiç başını eğmeden bana baktığını görerek ödüllendirildim. "Annen oğlumu bulmama yardım edebileceğini söyledi." Kelimeleri söyleyebilmek için derin bir nefes almak zorunda kalmıştı ve ben onun çok üzgün olduğunu hissedebiliyordum.

Gergin. Ne hakkında? Merak ettim.

Çocuğa gelince, bunu merak ettim. Aktör hakkında bildiklerime göre evli değildi, hiç evlenmemişti ve çocuğu da yoktu.

Tabii ki bir kız arkadaşı vardı: Alanna Talbert, ekranların sevgilisi, bir ankete göre "çoğu erkeğin ilişki yaşamak istediği kadın". Uzun boylu, zayıf, camı kesebilecek elmacık kemiklerine sahipti ve fiziksel olarak Lincoln Aimes kadar mükemmeldi. O da Afro-Amerikalıydı.

"Bir oğlun olduğunu bilmiyordum," dedim zaman kazanmak için oyalanırken. Annemin ona benim hakkımda ne kadar şey anlattığını bilmek istiyordum.

"Ben de öyle," dedi ve sonra bana Paul Travis karakterinde bir bakış daha attı.

"Şunu kesip bana ne istediğini söylemek ister misin?" Onu tersledim.

Bana birkaç kez göz kırptı ve şaşkınlığını hissedebiliyordum. Belli ki heteroseksüel bir kadın tarafından bu şekilde konuşulmaya alışık değildi. Gerçek şu ki, benim görebilmemi sağlayan bazı yeteneklerim var... Bir insanın "içini" görebildiğini söylemekten nefret ediyorum ama sanırım olan bu. Zihin okuyamıyorum ama çok güçlü sezgilerim var. Ve şu anda sezgilerim bu adamın beni istediği her şeyi yapmaya ikna edebileceğini düşündüğünü söylüyor.

Belki ona birazcık baş ağrısı verirsem poz vermeyi bırakır diye düşündüm. Belki bana ne istediğini söyler, ben de hayır derdim, sonra da giderdi. Her gün yaptığım şeye, yani yatak odamdaki kanepeye uzanıp kayıp kocama konsantre olmaya geri dönmek istiyordum.

"Ben-" diye başladı, sonra oturma odasında dolaşmak için ayağa kalkarken durdu. Şeftaliler, sarılar ve mavilerle döşenmiş güzel bir odaydı. Bir yıl öncesine kadar dünyanın en mutlu odasıydı.

Bana tekrar baktı ve onunla ilk tanıştığımda hissettiğim düşmanlığın bir kısmını serbest bıraktığını hissedebiliyordum, ama yine de benim pek güvenilir biri olmadığımı düşündüğünü söyleyebilirdim. Bunu ona karşı kullanamazdım.

Yapabilir miydim? O adamın hakkımda yazdıklarından sonra olmazdı. Tüm dünya bana Köylü Balı diyordu. Amerika'nın alay konusuydum. Ta ki kocam ve kız kardeşi ortadan kaybolana kadar. Sonra Amerika'nın en nefret edilen insanı oldum. İnsanlar miras kalan parasını almak için kocamı öldürdüğüme inanıyordu. Herkese, polise, gazetecilere, hepsine kocamın ve baldızımın hala hayatta olduğunu içten içe bildiğimi söyledim ama kimse beni dinlemedi.

İşte şimdi buradaydım, yalnızdım, dünyadan saklanıyordum ve bu adam benden oğlunu bulmasına yardım etmemi istiyordu.

Ya yalan söylediğini ya da büyük bir şey sakladığını

biliyordum. LINC

Sonsuza Kadar ve Daima

İkinci Bölüm

Düşündüğüm gibi görünmüyordu. Daha iri, daha tehditkâr olmasını bekliyordum. Gözlerinde bana tüm Amerika'nın bahsettiği kadını gösterecek bir şey görmeyi bekliyordum.

Darci Montgomery'nin adını ilk kez Alanna'dan duymuştum. İnce ciltsiz bir kitabı yere atmış ve "Zavallı çocuk," demişti. Alanna genelde insanlara sempati duymadığı için bu beni şaşırtmıştı. Alanna'nın duyduğu her sempati kendine giderdi.

Kitabı elime aldım ve baktım. Bir Milyarder Nasıl Tuzağa Düşürülür kitabın . Missing'in yapımcılarıyla tartışmakla o kadar meşguldüm ki muhtemelen dünyada kitabı okumayan tek kişi bendim. Haftalarca konuşmuş, bağırılmış ve hatta yapımcılara Travis güzeldir saçmalığını bırakmaları için yalvarmıştım. Her şeyin dizinin tonunu düşürdüğünü söyledim. CSI'nin böyle bir hileye ihtiyacı yoktu, Law and Order'ın da yoktu, öyleyse neden buna ihtiyacımız vardı? Bana verdikleri cevap Travis'in güzelliğiyle ilgili esprileri çıkarırsanız geriye ikinci sınıf bir Law and Order kalır oldu. Kullanabilecekleri farklı espriler buldum. Gerçekten aptal bir çaylak polise ne dersiniz? Komiserin yeğeni olduğu için ondan kurtulamadılar. Geceleri striptizci olan bir kadın polise ne dersiniz? Suçları çözmeye yardım eden dahi bir çocuğa ne dersiniz?

Fikirlerimi teker teker çürüttüler. Aptal, programda yaptığımız son derece teknik araştırmalardan hoşlanmayacak aptal bir izleyici kitlesi getirir. Bir kadın striptizci göstermek bizi kanaldan attırırdı. Çıplak erkekleri gösterebilirlerdi ama kadınların kıyafetlerini çıkarmamaları gerekiyordu. Çocuklara gelince, git Disney'le konuş.

Her neyse, tüm Amerika'nın konuştuğu kitabı okumakta geç kalmıştım. Görünüşe göre gazetecilik okuyan bir çocuk, anlaşılması zor, varlıklı Montgomery ailesinin içine girmeyi başarmış ve yazın birkaç haftalığına aileye katılmaya davet edilmiş. Ortaya çıkan kitabının girişinde, planının onlar hakkında her şeyi anlatan bir kitap yazmak olduğunu itiraf etti. Gizlice dolaşıp kavgaları dinlemek, hizmetçileri konuşturmak ve skandalları öğrenmek istiyordu. Orta sınıf Amerikalıların sadece hayal edebilecekleri savurganlıkları haber yapmak istiyordu.

Ama Montgomery'lerle Colorado'daki büyük mermer malikanelerinde geçirdiği üç günün ardından eve dönmeye hazırды. Rapor etmesi gereken tek şey

iyi insanlardı. Evet, varlıklılardı ve hizmetkârları vardı ama hizmetkârlarına iyi davranılıyor ve çok iyi maaş veriliyordu. Ne kadar denerse denesin, içlerinden birinin işverenleri hakkında kötü bir şey söylemesini sağlayamazdı.

Montgomery'li çocuklar kibar ve anlayışlıydı.

Cep telefonları yoktu ve on altıncı doğum günlerinde Jaguar almıyorlardı.

Dördüncü güne kadar yazar bir hikaye olasılığını görmeye başlamamıştı. Montgomery ailesinin yaşadığı büyük trajediyi okumuştı; bir çocuk kaçırılmış ve daha sonra ailesi ortadan kaybolmuştu. Adam Montgomery adındaki çocuk Connecticut'ta ormanda dolaşırken bulunmuştu, o kadar hastaydı ki neredeyse ölüyordu ve daha sonra başından geçenlere dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Ailesi hiçbir zaman bulunamadı.

Yazar kaldı çünkü Adam Montgomery geliyordu ve adamın çocukluk travmasından etkilenip etkilenmediğini görmek istiyordu.

Adam Montgomery ve ailesi kendilerini havaalanından alan arabadan iner inmez, yazar bir hikâyesi olduğunu anladı. Burnu kaşınmaya ve kulakları karıncalanmaya başladı.

Adam Montgomery uzun boylu, seçkin görünümlü bir adamdı, genç bir Charlton Heston gibiydi. Yanında ufak tefek karısı oturuyordu. Geniş gözleri ve kısa çilek sarısı saçlarıyla çok güzeldi, ama insanlara kesinlikle tuhaf bir şekilde bakıyordu.

Yanında olduğunu sandığı iki küçük kız vardı ama biri yeğeniydi. Arabadan iki kişi daha indi. Biri uzun boylu, zarif bir kadındı ve oldukça vahşi görünüyordu. Montgomery'li kadınlardan biri ona dokunmak için uzandığında, uzun boylu kadın geri sıçradı ve kimsenin ona fazla yaklaşmasına izin vermedi. Kendisinden birkaç santim daha kısa olan bir adama sırtını dayadı ama adamın kolunu beline dolamasından onun için dövüşmeye hazır olduğu anlaşılıyordu.

Günler süren uyuşukluk yazarı terk etti ve kız arkadaşına geri dönmeyi unutup bu tuhaf görünümlü grup hakkında neler öğrenebileceğini görmek için kalmaya karar verdi.

Öğrendikleri hiç de beklediği gibi değildi. Evet, uzun boylu kadın Boadicea'nın hayatı boyunca esir tutulduğu hikâyesi ilginçti ama Montgomery'lerin hepsi o kadar korumacıydı ki ona hiçbir şey anlatmadılar. Ve Adam'ın genç karısını da aynı şekilde koruyorlardı. Adam ne kadar uğraşırsa uğraşsın

Yazar hiçbirinden bir şey öğrenememişti ama orada bir hikâye olduğunu biliyordu.

Günlerce uğraştı ama sonunda bir zamanlar Montgomery'ler için çalışmış ve hırsızlık yaptığı için kovulmuş, konuşmaya istekli bir adam buldu - bir bedel karşılığında. Görünüşe göre adam hırsızlığın yanı sıra kapıları dinlemekte de iyiymiş. Tüm Montgomery'lerin Darci'yle para konusunda dalga geçtiğini ve yazarın bunun nedenini öğrenmek istediğini söyledi.

Yazarın duydukları onu öylesine şaşkına çevirmişti ki güçlükle konuşabildi. Görünüşe göre Adam'a bir medyum tarafından Connecticut'taki bir cadı meclisinde bir cadı tarafından tutulan bir kız kardeşi olduğu söylenmişti. Cadının sihirli bir aynası vardı ama sadece bir bakire tarafından okunabiliyordu.

Yazar bu kısmı anlattığında ağzı şoktan bir karış açık kalmıştı. Adam gülerek, Adam'ın medyumun bulmasına yardım ettiği genç bakireden nasıl etkilendiğini anlattı, ama ona dokunamayacağını, yoksa aynayı okuyamayacağını biliyordu.

Yazar kitabında, Adam Montgomery'nin kız kardeşini bulmak için kahramanca çabalarken genç kadının birçok cinsel girişimini nasıl savuşturduğunu anlattı. Kitapta Darci'nin para takıntısı da anlatılıyordu. Hayatı boyunca yetersiz beslenen Darci'nin, Adam cadının saklandığı söylenen yeraltı tünellerini aramaya çalışırken şeker makinesiyle gürültü yapması gibi aptalca sahneler vardı.

Kitabın sonunda okuyucu Adam Montgomery'nin, Darci Monroe'nun onu engellemek için yapabileceği her şeye rağmen tek başına kız kardeşini ve aylardır kayıp olan birkaç çocuğu kurtaran bir aziz olduğunu hissetti. İşin en can alıcı noktası ise son sayfada okuyucunun Adam'ın Darci ile evlendiğini öğrenmesiydi.

Tabii ki Montgomery'ler dava açtı ve kitap toplatıldı. Ancak bu durum insanları kitabı okumak için daha da heveslendirdi ve kitap neredeyse anında internette ücretsiz olarak satışa sunuldu. Montgomery'lerin avukatları yazarın kitaptan kazandığı paranın avukatlık ücretlerine gittiğinden emin oldular ama bu önemli değildi. Montgomery arka arkaya üç kitap daha yazdı ve bu kitaplar onun ismine dayanarak milyonlarca sattı.

Kitabı çıktıktan yaklaşık bir yıl sonra okudum. Alanna'nın kopyası eski ve yıpranmıştı, bir elden diğerine geçmişti. Kitabı okuyan herkes gibi ben de anlamakta zorlanmıştım. Montgomery gibi bir adam neden Darci Monroe gibi bir aptalla evlenmişti ki? Maceralarının ortasında Darci'nin bekâretini almış ve eski bir kahraman gibi

onunla evlenmek için? Evlendikten kısa bir süre sonra bir kızları olmuştu. Onunla evlenmesinin sebebi hamileliği miydi?

Kitap çıktıktan kısa bir süre sonra Adam ve kız kardeşi Boadicea, Adam'ın pilotluk yaptığı küçük bir uçağa bindiler ve bir daha kendilerinden haber alınamadı. Bir uçuş planı bırakmışlardı ancak kısa süre sonra Adam'ın çizdiği rotayı takip etmediği anlaşıldı. Uçağı iki yüz mil ötedeki bir havaalanının kontrol kulesi tarafından görülmüş, ancak gözcü onlarla temas kurmaya çalıştığında cevap alamamıştı.

Kayboluşundan yaklaşık üç gün sonra, bir magazin gazetesi Darcı'nın elinde içkisiyle gülerken çekilmiş bir fotoğrafını manşetten yayınladı. Manşetlerde Adam'ın dul eşine yaklaşık bir milyar dolar miras kalacağı yazıyordu. Parti kızı Darcı'nın kocasının kaybolmasında parmağı olduğu ima ediliyordu.

Montgomery'ler bir kez daha dava açtılar ama magazin gazetesi akıllıca davranmıştı. Darcı'yi hiçbir şeyle suçlamamışlardı. Fotoğrafın Adam kaybolmadan önce çekilmiş olmasının kendi hataları olmadığını, ellerindeki tek fotoğrafın bu olduğunu söylediler. Sonunda gazete, arka sayfada değil ama ön sayfada bir tezip yayınlamayı kabul etti.

Gazetenin bir sonraki sayısında şöyle yazıyordu: "Özür dileriz. Ona sadece iki yüz milyon miras kaldı ve bu fotoğraf kocası sonsuza dek uçup gitmeden önce çekildi." Fotoğraf kırılmadan yeniden basılmıştı ve bu kez Darcı'nın kocası olmayan bir adamla dans ettiğini gösteriyordu.

Tüm bunlar olurken Darcı'ye "Hillbilly Honey" lakabı takıldı ve kocasını para için öldürdüğüne dair genel bir kanı oluştu.

Bunların hiçbiri benim hayatıma dokunmamıştı. Gündüzleri rolümü değiştirmek için yapımcılarımla kavga ediyordum, geceleri ise Alanna'yla kavga ediyordum. Ben birkaç çocuk istiyordum; o ise yılda dört film yapmak istiyordu.

İki hafta önce Jerlene Monroe Missing programına konuk oldu. Elbette onun çalışmalarını görmüştüm. Russell Crowe'u o abartılı epiklerden birinde baştan çıkarmıştı, çünkü o beyazdı ve o sese sahipti. Kusura bakmayın. Rol kıskançlığım ortaya çıkıyor. O rolleri hak ettiği için aldı. Büyük aktör.

Her neyse, Jerlene Monroe bizimle bir konuk çekim yapacaktı ve hepimiz onunla tanışmak için ağızımızdan köpükler saçıyorduk. Yaşayan her eleştirmen Jerlene'in Crowe'la birlikte oynadığı filmi çaldığı konusunda hemfikirdi (işte bu bir kapak hikayesi!). Crowe dünyayı onun ihanetinden kurtarmak için onu öldürmek zorunda kaldığında, seyirciler de onunla birlikte ağladı.

Hiçbirimiz neden bir TV şovunda oynamayı kabul ettiğini anlayamadık, bu yüzden onun etrafında toplandığımızda sorduğumuz sorulardan biri de buydu. "Birine söz verdim," diye mırıldandı o ipeksi sesiyle.

İnanması zordu ama gerçekte ekrandakinden daha güzeldi. Bu işte kısa sürede öğrendiğiniz bir şey varsa o da makyajsız bir aktrisin oldukça sıradan görüldüğüdür. İşe beyzbol şapkasının altına sıkıştırılmış kıvrıcık saçları, yağ yeme çılgınlığından çıkmış bir ergeninki gibi cildi ve eski püskü bir kot pantolon ve tişörtle gelir. Ona bakarsınız ve "Son filminden ne kadar kazandı?" diye düşünürsünüz.

Ama Jerlene öyle değildi. Küçük kızların film yıldızlarının nasıl görünmesi gerektiğini düşündükleri gibi görünüyordu. Asla kimseye üstünlük taslamadı, hiçbir şey talep etmedi ama hepimiz o ne isterse yapmak için koştuk. Kameramana göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi, hiçbir şey söylemedi, sadece gülümsedi. O herif onu hiçbirimizi göstermediği kadar iyi göstermişti.

Dizide Jerlene öldürülen zengin bir adamın karısını oynuyordu ve sonunda cinayeti onun işlediğini öğrendik. Senaryo, diğerleri gibi, onu kelepçeleyp götürmemizi gerektiriyordu. Bilirsiniz, biz akıllıydık, o ise aptal.

Çekimlerin ikinci gününde Jerlene, "Onu hapsetmek ne kadar utanç verici. Kocasını ölmeyi fazlasıyla hak ediyordu." Şikayet etmedi, sadece bir görüşünü dile getirdi ve bir saniye sonra yönetmen yazarla kafa kafaya geldi.

Senaryo tamamen yeniden yazıldı; Jerlene'in rolü büyüdü. Yeni hikayeye göre Jerlene kocasının üç metresi ile bir araya gelmiş ve birlikte kocasını öldürmüşlerdi. Birbirlerinin tanıklarıydılar. Biz polisler Jerlene'in yaptığını biliyorduk ama adamla ilgili iğrenç gerçekleri ortaya çıkardıkça onu kendimiz öldürmeye hazırдық.

Çekimlerin sonuna doğru Jerlene, "Belki de erkeklerden biriyle eğlenmem hikayeye yardımcı olur" dedi.

Hepimiz şaşkına dönmüştük. Bu ne anlama geliyordu?

"Zevk almak" mı? Seks yapmak mı? İçimizden biriyle mi? Tüm erkek oyuncular (ve iki kadın) daha dik durdu, gözleri fal taşı gibi açıldı. Sessizce, "Ben!" diye bağırıyorduk. Ben! Ben! Ben! Ben!

"Belki de o," dedi Jerlene ve Ralph Boone'u işaret etti. Kısa boylu, yaşlı, bira göbekli, sigara tiryakisi Ralph mi? Bir kez üçlü bypass geçirmişti ve Jerlene onu işaret ettiğinde o kadar çok öksürmeye başladı ki akşama kadar hastaneye geri döneceğini düşündük.

Yönetmen kibarca "Line'a ne dersiniz?" diye sordu.

Bana bakmadı, sadece arkasını döndü ve "Belki" dedi.

Rol yapıyordu, ama sonra Jerlene Monroe'nun her zaman rol yaptığını öğrendim. Aklında, her zaman kameradaydı.

Gerçekten bir ilişkimiz olmadı. Ben istemediğim için değil, o hayır dediği için. Seksi, güzel bir şekilde hayır dedi. O zamanlar Alanna ile çok kavga ediyordum ve beni seks yapmayarak cezalandırdı. İki kadının bana hayır demesinin sonucu Jerlene ve benim oldukça ateşli seks sahneleri oynamamız oldu. O kadar ateşli, o kadar gerçekçiydi ki, o şov ve Jerlene'in performansı Emmy malzemesi olarak kabul edildi. İnsanlara benim de aday gösterilmem gerektiğini düşündüğümü söylediğimi söylemekten utanıyorum. Rol arkadaşım Ralph, "Herkes rol yapmadığını görebiliyordu. Bir dakika bile."

Ten rengimin iyi bir yanı, kızardığım zaman bunu görmenin zor olması.

Her neyse, ekrandaki ilişkimiz yüzünden Jerlene ile biraz zaman geçirdim. Tamam, itiraf ediyorum. I

ona soyunma odasında prova yapmamız gerektiğini söyledi-

Benimkinden daha büyüktü ve sadece onun için yeni boyanmıştı.

Jerlene ile yalnız kaldığım ilk gün Best Boy kapıyı çaldı ve bana bir mektup uzattı. Menajerimden geldiğini söyledi, bu beni şaşırttı. Barney yazmayı ne zaman öğrenmişti?

Açtım. "Çocuğunuz kayıp" .

Bir an orada öylece oturup nota baktım ve ne anlama geldiğini düşünemedim. Çocuğum mu? Benim çocuğum yok ki. Yavaşça hatırladım. Ah, evet. Connor. Yoksa adı Conan mıydı? Ona Schwarzenegger'le ilgili bir isim vermişti. O kadın filmleri çok severdi, zaten her şeyin sebebi de buydu.

Jerlene mektubu elimden aldığı anda itiraz etmedim. Mektubu okudu ve ilk kez güzel yüzünde gerçek bir ifade gördüm. "Çocuğunuz," diye fısıldadı, sesinde dehşet vardı. Kızını seviyor! Şaşkınlıkla düşündüm.

Elbette ben de Amerika'nın geri kalanı gibi Jerlene Monroe'nun Hillbilly Honey'nin annesi olduğunu biliyordum ama bu bilgi sadece kadının gizemini artırıyordu. Jerlene gibi zarif biri nasıl olur da Darci Montgomery gibi açgözlü bir züğürt doğurabilirdi? Ve onu kurtarmak için hayatını riske atabilirdi?!

Tüm Amerika'nın okuduğu kitabın sonunda Adam Montgomery, Montgomery kuzenlerinden Jerlene ve onun

Darci ve çocukları kurtarmak için memleketlerine gitmişlerdi. Tam zamanında varmışlar, kötü adamları öldürmüşler ve bilinci yerinde olmayan Darci'yi hastaneye götürmüşlerdi.

Başka bir deyişle, Darci'nin var olmayan bir aynayı okumak için bekâret yeterliliğine sahip olmasına gerek yoktu. Adam Montgomery'nin hafiyeliği ve cesareti kız kardeşini bulmuş ve kurtarmıştı, sonra da dingil Darci'yi kurtarmak için hayatını tekrar riske atmak zorunda kalmıştı.

Kitap Jerlene'i gerçek bir kahraman olarak göstermiş, pek çok insanın başına dert açmaktan başka bir şey yapmayan kızını kurtarmak için kendi hayatını riske atmıştı.

Jerlene boğazının derinliklerinden gelen o sesle, "Bana her şeyi anlat," dedi.

Böyle bir ricaya kim karşı koyabilir ki? Kesinlikle ben değil, bu yüzden 1 ona bir zamanlar paraya ihtiyacım varken yaptığım bir iş ve bunun sonucu hakkındaki büyük sırrımı anlattım. Evet, bir oğlum vardı ama onunla ya da annesiyle hiç tanışmamıştım. Çocuk hakkında bildiğim tek şey yedi yaşında olduğu, adının Connor olduğu ve annesiyle çekilmiş bir fotoğrafı olduğuydu. Oğlumun kumral saçları ve ela gözleri vardı. Onun rengi daha çok annesininkine benziyordu -sarı saçlı, mavi gözlü- ama çocuğun üzerine biraz krep koysanız, o yaşta tıpkı bana benzerdi.

Jerlene'e nasıl çocuk sahibi olduğumu anlattıktan sonra cep telefonumdan menajerim Barney'i aradım. Yeni bir sözleşme imzaladığım için bana ayıracak fazla zamanı yoktu. Kontrat yenileme zamanı geldiğinde, onun en iyi arkadaşıydım.

Her neyse, Barney bana oğlumun ve annesinin kayıp olduğunu ve onları takip etmesi için tuttuğu özel dedektifin birkaç hafta önce kendisine haber verdiğini söyledi. Bir fidye notu gelmesini bekliyormuş ama gelmediği için bu bilgiyi daha önce bana iletmeyi düşünmemiş.

"Peki neden bana mektup yazdın? Neden sadece arayıp söylemedin?" diye sordum.

"Mektup mu? Ben anneme bile mektup göndermem. Neden sana mektup göndereyim ki? Bak evlat, sana söyledim, o yüzden gitmeliyim."

Telefonu kapattım, bir süre Jerlene'e baktım, sonra mektuba tekrar baktım. Üzerinde menajerimden geldiğini gösteren hiçbir şey yoktu ve şimdi kağıda baktığımda, Barney'nin para verip almayacağı kadar kaliteli olduğunu gördüm.

Jerlene'in benden bir şey söylememi istemesine gerek yoktu, ben söyledim. Bitirdiğimde, "Burada kal," dedi ve dışarı çıktı. Birkaç dakika döndü ve puro içen kısa boylu, şişman bir adamın mektubu Best Boy'a verdiğini ve menajerimden geldiğini söylediğini anlattı. Jerlene sette başka kimsenin adamı görmediğini söyledi.

Bu garip mektup hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum, ne yapacağımı da -eğer bir şey yapacaksam- bilmiyordum. Jerlene bana birkaç gün bekleyip başka bir şey olup olmadığını görmemi tavsiye etti. Sanırım bir fidye notunun gelip gelmediğini görmek için beklemem gerektiğini kastetmişti.

Tabii ki ödeyecektim. Ödemek . Çocuk benim kanımdan ve canımdan biriydi.

Bekledim ama gergindim ve her şeye atladım. Şanslıydım çünkü Missing'in sezon finali bölümünde Travis, ona aşık olan bir kadın tarafından takip ediliyordu. Birisi bir deste pa-pers düşürdüğünde yarım adım sıçradım. Kadın arkamdan sinsice boğazıma silah dayadığında gerçekten terledim. Ondan beni öldürmemesini istediğimde -ki bu senaryoda yoktu- rol yapmıyordum. Dışarıda bir yerlerde, sırf ünlü bir babası olduğu için deli bir adam tarafından alıkonulan çocuğumu düşünüyordum. Beni. Küçük şirin bir çocuğun işkence görmesine sebep oluyordum.

Setteki herkesin bana tuhaf tuhaf baktığının farkındaydım ama kafam kendi düşüncelerimle o kadar doluydu ki neler olup bittiğini anlamaya çalışmıyordum. Jerlene'in bölümü bitmişti ve kendisine teklif edilen senaryolara bakmak için Malibu'daki evine dönmüştü. Bir şey duyarsam onu aramamı söylemişti.

Son gösteri bittikten iki saniye sonra onu aradım. Hiçbir şey duymamıştım. Bana evine gelmemi söyledi ve ben de gittim. Sezonun büyük kapanış partisini kaçırdım ama umursamayacak kadar gergindim.

Jerlene bana içki ve bir sürü yiyecek ikram etti ama hiçbirine dokunmadı. Bana düşündüğünü ve çocuğumun benim oğlum olduğu için değil de rastgele alınıp alınmadığını merak ettiğini söyledi.

Bu beni daha kötü hissettirdi. Fidye için kaçırılmayan bir çocuk başka nedenlerle kaçırılmış olabilirdi. Burbonumu boşalttım ve kendime bir tane daha doldurdum.

Jerlene, "Çocuk ve anne hakkında bildiğiniz her şeyi bilmek istiyorum," dedi.

O zamana kadar geçen haftanın gerginliği ve dört duble burbon yüzünden biraz yıpranmıştım. "Kızın adı Lisa Henderson ve oğlanın adı Conan ya da

Connor, şimdi yedi yaşında olacaktı. O bir film tutkunu. Onları seviyor. O

."

"Kendini nasıl geçindiriyor?" Jerlene sabırsızlıkla sordu.

"Bilmiyorum. Hatırlayamıyorum. Menajerim bir özel dedektife onu kontrol ettirdi.

Bana rapor gönderdiler. Asla uzun süreli bir işi yok gibi görünüyor. Çalışıyor.

Büyük mağazalarda, resepsiyonist olarak, otobüs şoförü olarak..." Anımsadıkça gülümsedim. "Bir keresinde kolunu kırdı ve telefonda çalışmaya başladı. Buna hazır mısın? Medyum olarak. Bilirsin, internet üzerinden. Adı Kristal Ruh ya da onun gibi bir şeydi ve insanlara duymak istediklerini söylerdi."

Jerlene'in yüzünün bembeyaz olduğunu gördüğümde, Connecticut'taki cadı olayında onun rolü hakkında okuduklarımı hatırladım. Kızı sözde bir tarafından kaçırılmıştı. Günümüzün "iyi" cadılarından biri değil, peri masallarındaki korkunç cadılar gibiydi. O gece neler olduğunu kimse tam olarak bilmiyordu ama olay bittiğinde dört kişi ölmüştü. Jerlene kızını kurtarmak için birini öldürmek zorunda mı kalmıştı?

"Bak," dedim, "kadın benden daha fazla medyum değildi. Sadece kolu iyileşene kadar yapabileceği bir işe ihtiyacı vardı."

İşte o zaman bana kızına gitmem gerektiğini ve kızının oğlumu bulmama yardım edeceğini söyledi.

Ondan sonra kovuldum. Sanki o bir kraliçeymiş ve ben de onun tebaasıymışım gibi asil bir şekilde kovuldum. Yan masadaki telefonun yanındaki düğmeye bastı ve bir anda sert görünümlü bir adam belirdi. "Virgil," dedi, "lütfen Bay Aimes'i evine bırakır mısın?"

İtiraz edecek durumda değildim, bu yüzden adamın beni yukarı çekmesine ve arabama götürmesine izin verdim. Arabayı o sürdü. Ertesi sabah kendi yatağında, tamamen giyinik ve akşamdan kalma bir halde uyandım.

Öğleden sonra kendimi daha iyi hissediyordum ve her şeyin bir rüya olduğunu düşünmeye başladım - ya da en azından kendime öyle olduğunu söyledim. Hillbilly Honey ile irtibata geçip yardım istememin hiçbir yolu yoktu. Kadın muhtemelen alacağı para için kocasını ve baldızını öldürmüştür. Hayır, teşekkür ederim. Ona bulaşmak istemedim.

İki şey olmasaydı muhtemelen her şeyi bırakacak ve hatta oğlumu tamamen unutacaktım. Her şeyi mantıklı hale getirmek için iyi bir iş çıkarmıştım, kendime çocuğun annesinin muhtemelen başka bir işe gitmek için çocuğu bulundukları yerden aldığını söylemiştim. Alanna ile İskoçya'dan döndüğümde bu konuyu araştıracağıma dair kendime söz vermiştim ve eğer o zamana kadar gizem çözülmezse, ben-

Ne yapacağımdan emin değildim ama bir yolunu yemin ettim.

Bu arada, sevdiğim kadınla İskoçya'nın dağlık bölgelerinde baş başa altı hafta geçirmeyi planlamak için bir seyahat acentesiyle çalışıyordum.

Alanna arka arkaya beş film çekmişti, her biri farklı bir tropikal iklimdeydi. Geçen yıl birbirimizi neredeyse hiç görmemiştik. Benim ve onun programı arasında bir araya gelmek neredeyse imkansızdı. Onunla her konuştuğumda ağlıyor, beni özlediğini ve çok yorgun olduğunu söylüyordu. Ve ateşli. Sıcak iklimlerden bıktığını ve tek yapmak istediği şeyin serin ve özel bir yerde dinlenmek olduğunu söylüyordu. "Kimsenin beni tanımadığı, ikimizin baş başa kalabileceği bir yere gitmek istiyorum," diyordu tekrar tekrar.

Aptal olduğum için ona inandım. Serin, uzak, özel Highlands'de gizlice bir kale kiraladım. Sadece biz, bir kahya-aşçı, ateşleri yakan yaşlı bir adam, 200 dönümlük ormanlık alana bakan başka bir adam ve bir sürü komik görünümlü inek olacaktı.

Paketi Alanna'ya mum ışığı ve şampanya eşliğinde sundum. Bana deliymişim gibi baktı ve ertesi gün Denzel Washington ile bir filmde oynamak üzere Key West'e gideceğini söyledi.

Şiddete eğilimli biri değilimdir ama o gece neredeyse kendimi kaybediyordum. Yüksek sesle, o altı haftayı onunla geçirebilmek için iki film teklifini geri çevirdiğimi söyledim. Her iki senaryonun da beni yakışıklı ama aptal olarak tasvir etmesi bilmesine gerek olmayan bir şeydi. Ona benim için dünyadaki tüm filmlerden daha önemli olduğunu ve onun da benim için aynı şeyi hissetmesi gerektiğini söyledim.

Alanna soğukkanlılıkla, "Daha ne kadar böyle görüneceğimi sanıyorsun? Altmış yaşına geldiğinde başrol oyuncusu olarak sana roller teklif edilecek ve yirmi yaşında bir genç sana aşık olacak. Ben otuz beş yaşına geldiğimde benden Denzel'in annesini oynamamı isteyecekler."

Haklıydı.

Ama hoşuma gitmedi. Sevdiğim kadınla İskoçya'ya gidebilmek için altı hafta boyunca programımı tamamen boşaltmışım. Peki şimdi ne yapacaktım? Menajerimi arayıp yalvarayım mı? Dizi arası sırasında büyük ekran işlerini reddettiğim için aptal olduğumu söyleyip bana bağırıyordu ama ben-

Söylediklerimi düşünmemeyi tercih ederim. İngiltere Kralı'nın bir kadın için tahttan çekilmesinden bu yana kimse bu kadar övünmemiştir.

Olan ilk şey buydu. İkinci şey ise Jerlene'in Virgil adındaki adamı kalın bir paketle evime göndermesiydi. Ona teşekkür ettim -bir yandan da karanlık bir sokakta karşılaşmamak için dua ettim- ve paketi aldım. İçgüdülerim, içine bakmadan önce kendime bir içki koymam gerektiğini söylüyordu, ben de öyle yaptım.

Jerlene, çocuğumu doğuran kadını bulmak için özel bir dedektif tutmuştu. İlk sayfaların çoğunu atladım çünkü

onları daha önce görmüştüm. Oğlumun annesi Lisa Henderson, oğlum doğduğundan beri her yıl iki ya da üç farklı işte çalışmıştı. Dört eyalette yaşadı.

"Zor hayat," diye mırıldandım. Oğlum küçük hayatı boyunca oradan oraya sürüklenmişti. Oğlumun kayıp olduğuna dair notu görmezden gelmekte haklıydım. Lisa belli ki yine taşınmıştı.

"Acaba şimdi nerede?" Burbonumu yudumlarken yüksek sesle sordum.

Son sayfa neredeyse kalbimi durduracaktı. Bir gazete kupürüydü. Bir ağaca çarpmış bir arabanın fotoğrafı ve oğlumun annesinin resmi vardı. Uzun, düz sarı saçları ve iri mavi gözleriyle yavan bir şekilde güzeldi.

Kupürü elime alıp fotoğrafa baktım ve daha iyi bir ışıklandırma olması gerektiğini düşündüm.

Makaleyi okumayı ertelediğimi biliyordum. Burbondan derin bir yudum aldım, sonra okudum. Haftalar önce Lisa Henderson'ın arabası bir ağaca çarpmış ve anında ölmüştü.

Makaleye zımbalanmış ikinci bir kupür daha vardı, cenaze hizmetleriyle ilgili olan bu kupürü de okudum.

İki makale arasında Lisa Henderson hakkında epeyce bilgi vardı - en azından öldüğü zamanki hayatı hakkında. Bir kilisenin aktif bir üyesi olduğunu ve çeşitli komitelerde görev aldığını görmek beni şaşırttı. Geride hiç para bırakmadığı için cenaze masrafları kilise ve iş arkadaşları tarafından karşılanmıştı. Mezar taşına "Özlenecek" .

Tamam, peki ya oğlum? Ona ne olacaktı? Ve neden ondan bahsedildiğini kaçırmıştım? İki makaleyi de tekrar okudum. Ölüm ilanında Lisa'nın geride "bilinen hiçbir akrabasını" bırakmadığı yazıyordu.

Kupürleri bir kez daha okudum, sonra geri döndüm ve her sayfadaki her kelimeyi okudum. Hiçbirinde oğlumdan bahsedilmiyordu. Şaşkınlıkla yatak odamdaki kasaya gidip menajerimin yıllar önce bana gönderdiği dosyayı çıkardım.

Yaklaşık sekiz yıl önce Lisa Henderson Los Angeles'ta bir dondurma kliniğinde çalışıyordu. Açlıktan ölmek üzere olan bir aktördüm ve sperm "bağışlayarak" biraz para kazanmıştım. İsmim, spermi kullananlar için anonimdi ama sperm veren bizler, eğer bir çocuk olursa, on sekiz yaşına geldiğinde isimlerimizi alabileceği konusunda anlaşılmak zorundaydık.

Bu fikre bayıldım; dram duyguma hitap ediyordu. Çocuk on sekiz yaşına geldiğinde Mel Gibson'dan daha büyük bir yıldız olmayı planlıyordum. Babasının kim olduğunu öğrendiğinde çocuğun yaşayacağı heyecanı hayal etmeyi seviyordum.

Adım duyulmaya başladığında, bir gün gülerek menajerim Barney'e bir gün bir çocuğun hayatının sürprizini yaşayacağını söylemiş, sonra da nedenini açıklamıştım. Barney gülmemiştir; çılgına dönmüştü. İnsanları aramaya başladı, o da insanları aradı. Sonuç olarak tüm dondurulmuş spermlerim imha edildi ve 28176 numara kayıtlardan çıkarıldı.

Ancak Barney bana klinikte çalışan kadınlardan birinin beni bir filmde küçük bir rolde gördüğünü ve ismimi tanıdığını söyledi. "Senin çocuğunu doğurdu!" Barney bana bağırdı.

Memnun olmuştum ve çocuğun neye benzediğini merak ediyordum, ama Barney davalardan, bir gün neler talep edebileceğinden ve bunun bir gün bana nasıl zarar verebileceğinden bahsedip durdu. "Çok kötü." Neden kağıt bardak yerine koyun yetiştirmedime dair hoş olmayan şeyler söyledi ama onu dinlemedim.

Bir ay sonra Barney bana Lisa Henderson hakkında bir dosya gönderdi ve o zamandan beri her yıl bir ya da iki sayfa ekledi. Son altı yıl içinde sahip olduğum her eve yaptırdığım kasaya her kâğıdı koydum.

Ama şimdi, dosyaya uzandığımda, orada değildi. O dosyayı kaldırmadığımı biliyordum. Barney bana son kez yeni sayfalar gönderdiğinde, onları tüm bu kağıtları sakladığım deri klasörün içine tıkmadan önce zar zor göz atmıştım. Klasörün üzerinde kilit bile vardı.

Kasadaki her şeyi boşalttım. Bazı tapular, geçen yılın vergi beyannameleri, Alanna'ya İskoçya'da vermeyi planladığım nişan yüzüğü vardı ama Lisa Henderson ve oğlumla ilgili hiçbir dosya yoktu.

Yatağa oturdum, ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Biri kasama girip evrakları mı aldı? Hayır, tabii ki almadı. Ne tür bir hırsız kağıtları alıp 25.000 dolarlık bir yüzüğü bırakır ki?

Dur bir dakika, diye düşündüm. Barney'de muhtemelen kopyaları vardı. Adam, birinin onu dolandırıp parasını alacağından korkuyordu, yüzden her şeyin bir kopyasını aldığından emin oldu.

Yatağımın yanındaki telefonu elime aldığımda cep telefonum çaldı. Arayan Alanna'ydı.

"İskoçya hakkındaki fikrini mi değiştirdin?" Dedim. İptal edilen gezi yüzünden hâlâ üzgün olduğumu bilmesini istemiyordum. Ayrıca, çocuğum olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve bilmesini de istemiyordum.

"Duymadınız," dedi düz bir sesle.

Sen de öyle, demek istedim ama soğukkanlı davrandım. "Ne hakkında?"

"Barney öldü. Ofisinde yangın çıktı ve o da onunla birlikte gitti. Üzgünüm. Seni sonra ararım."

Elimde ölü bir telefonla kalakalmıştım. Dediğim gibi, sempati Alanna'nın güçlü yanlarından biri değildi. Darci Montgomery hakkındaki kitabı okuduktan sonra, "Zavallı çocuk" dediğinde, Darci'nin yakalanmasının utanç verici olduğunu kastetmişti.

Jerlene'i aramak için düğmeye bastığımda ne yaptığımı düşünmemiştim. İkinci çalışta cevap verdi. Saygılıydım. Kızı gibi dağınık, belki de katil olan birinin birini bulmaya nasıl yardım edebileceğini sormadım. Sadece "Kızınızın yardımını nasıl alabilirim?" dedim.

Telefonu bıraktıktan sonra spor salonuna gittim. Belki uzun ve sıkı bir antrenman hissettiğim gerginliği yatıştırırdı. Barney'nin ben ve gayrimeşru oğlum yüzünden öldürüldüğünü ve tüm dosyalarının yakıldığını hayatımda hiçbir şeyi bilmediğim kadar iyi biliyordum. Lisa Henderson'ın da aynı nedenle öldürüldüğünü biliyordum.

Üç saat sonra kendimi daha iyi hissettim. Cep telefonumdaki mesajları kontrol ettim. Jerlene'in güzel sesi bana Virginia'da bir adres verdi ve yarın saat üçte oraya gitmemi, kızının beni karşılayacağını söyledi. Yine kızının oğlumu bulacağını söyledi.

Daha fazla düşünmek istemedim. Kişisel asistanımı aradım, ben dönene kadar işlerle ilgilenmesini söyledim, sonra da Virginia'ya bir uçak bileti ayırttım. Bunu kendim yaptım çünkü kimsenin nereye gittiğimi bilmesini istemiyordum. Bir çantaya birkaç kıyafet attım, sonra da bir otele gittim. Kendi evim artık güvenli gelmiyordu.

Ertesi gün çok güzel bir oturma odasına götürüldüm ve Darci Montgomery ile ilk kez tanıştım. Neden orada olduğumdan ya da ondan ne istediğimden hâlâ emin değildim ama temkinli olmam gerektiğini biliyordum. Ona mümkün olduğunca az şey anlatmayı ve kötü kısımları geçiştirmeyi planlıyordum.

Sonuçta, kadın ne yapabilirdi ki? Akıl okumak mı?

DARCI

Sonsuza Kadar ve Daima

Üçüncü Bölüm

Lincoln Aimes'in zihnini ikna etmek çoğu insanınkinden daha zordu ama o kitap çıktığından beri insanlar bana karşı bariyerler kurdu. Benim hakkımda kararlarını vermişlerdi ve biliyordum ki söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey -onları etkileyecektir.

Connecticut, Camwell'deki cadılarla dolu o tünelde olanlarla ilgili gerçeği çok az insan biliyordu ve bildikleri şeyi düşünmelerinin daha iyi olacağını biliyordum. İnsanların cadıyı ve yandaşlarını öldürenlerin kocam ve kuzenleri olduğunu düşünmeleri daha iyiydi. İnsanların annemin beni kurtardığını düşünmesi kesinlikle onun kariyerine zarar vermemişti.

Evet, insanların böyle düşünmesi, benim bu ölümlere karıştığım gerçeğini bilmelerinden daha iyiydi. Gerçeği bilselerdi, bana sadece gülmezlerdi ya da araziden son çıkışında başıma geldiği gibi yüzüme tükürmezlerdi, muhtemelen meşaleler yakıp beni evden dışarı sürüklerlerdi ve-

Bunu düşünmek istemedim.

Cadıları yok etmek ne kadar korkunç olursa olsun, hayatımın en güzel kısmı bundan kaynaklanıyordu. Babamı bulmuştum ve o da kocam olacak adamın kız kardeşi Boadicea ile evlenmişti. Bo ve benim neredeyse aynı zamanda bebeklerimiz oldu.

Bir süredir hayatım harikaydı çünkü biz bir aileydik. Belki de biraz tuhaftık, çünkü babam medyumlar konusunda dünyaca ünlü bir uzmandı, baldızım esaret altında büyümüştü, kocam çocukken tarifsiz dehşetler yaşamıştı, kızım ve yeğenim etrafta bir şeyler uçurma gücüne sahipti ve ben hepsinin en tuhafıydım.

Yine de birbirimiz için alışılmadık değildik ve aramızda büyük bir sevgi vardı. Beni dış dünyadan korudular, sevdiler ve Connecticut'ta olanlarla ilgili gerçeği biliyorlardı. Bu her şeyi yoluna koymuştu.

Ama şimdi burada değillerdi. Bir yıldan uzun bir süre önce kocam bana gelmişti ve bir konuda çok heyecanlı olduğunu hissedebiliyordum ama yine dadılar arasında kalmıştım, bu yüzden kızlara tek başıma bakıyordum. Bo'yu üç yaşındaki çocuklara yaylı tüfekte nasıl ateş edileceğini gösterirken bulduktan sonra bu iş için gönüllü olmuştum. Gerçekten kötü bir kadın tarafından büyütülmek Bo'nun annelik becerilerinde bazı boşluklar olmasına neden olmuştu. Peri masallarından vazgeçmek zorunda kalmıştık.

Çünkü Boadicea gerçek hikayeleri biliyordu. (Kızlara Hansel ve Gretel'deki cadının kız kardeşinin hayatta olduğunu ve New York'ta Doğu 23. Cadde'de yaşadığını söyledi. Ve evet, o da çocukları yiyordu).

Her neyse, o gün Adam çok heyecanlıydı ve benim ilgim dağılmıştı çünkü kızım ve yeğenim oyuncaklarını tavanda dans ettiriyorlardı. Bir yere gitmesi gerektiğini söylediğinde sadece "Sonra görüşürüz" dedim. Saatler sonra Boadicea'nın da onunla gittiğini öğrendim.

O gece yatağında yalnızken aniden uyandım ve bir şeylerin gittiğini anladım. Kocamla kafamın içinde konuşma yeteneğim var. O beni duyabiliyor ve karşılığında ben de onu hissedebiliyorum. Bu eskiden onu rahatsız ederdi çünkü her zaman nerede olduğunu ve çoğunlukla ne yaptığını bilirdim. Bu mahremiyetin en üst düzeyde ihlaliydi. Ve kocam her zaman çok özel bir adam olmuştu.

Adam'la aramızdaki bağ kopmadığında ama gerildiğinde korku içinde uyandım ve babamın yatak odasına koştum. Yatağı boştu ve hiç uyumamıştı.

Her zamanki gibi çalışma odasında, cadıdan aldığı "hatıra" olan o lanet olası Nostradamus Aynası ile kilitli olduğunu biliyordum. Her zaman onu inceliyor ve gördükleri hakkında yazıyordu. Boadicea'nın da sık sık olduğu gibi onunla birlikte kanepede uyuduğunu düşündüm.

Çalışma odasının kapısını hızlıca ama cevap gelmeyince salondaki masanın üzerinde duran vazanın içinden anahtarı aldım ve kapıyı açtım. Babamın büyük, oymalı masaya yığılmış olduğunu görür görmez bir şeylerin ters gittiğini anladım. Boadicea'nın odada olmadığını gördüğümde, onun kocamla birlikte olduğunu anladım, her neredeyse.

Babamı uyandırdım ve dakikalar sonra ev ışıklar ve polislerle aydınlandı. Birkaç saat sonra eşimin ailesi Mont-gomerys ve Taggerts ülkenin dört bir yanından uçaklarla, helikopterlerle, arabalarla ve teknelerle gelmeye başladı.

O karmaşanın içinde bir yerde babam beni çalışma odasına çekti ve kapıya yaslandı. "Ayna gitmiş."

Bu beni o kadar etkiledi ki oturmak zorunda kaldım. Eğer hem Adam hem de kız kardeşi gittiyse ve Nostradamus'un Aynası da gittiyse, o zaman işin içinde kötülük vardı. Gerçek bir kötülük, sadece fidye isteyen bir adam kaçırma olayı değil. Bir adam kaçırana başa çıkabilirdim.

Titremeye başladığımda babam beni tuttu. Bir süre sonra Michael Taggert odaya geldi. Kocamın kuzeniydi ve

Connecticut'ta olanlarla ilgili gerçeği bilen birkaç kişi vardı ve benimle ilgili gerçeği de biliyorlardı. Zihnimle neler yapabildiğimi ve neler yaptığımı biliyordu - herkesin bilmesine izin verdiğim kadarını yani.

Michael ellerimi tuttu, gözlerimin içine baktı ve ona ne hissettiğimi söylememi istedi. Mike'ı bunun için sevdim. Çoğu insan, kendileri hakkında bir şeyler sezebildiğimi öğrendiklerinde korkudan ölecek gibi olurlar. Kimsenin görmesini istemedikleri küçük sırları vardır. Ama Mike öyle değildi. Benim ne gördüğüm umurunda değildi; insanların onun hakkında bilmesinden utanacağı hiçbir şeyi yoktu.

Ona Adam ve Bo'nun hayatta olduğunu hissettiğimi ama bir şekilde kapana kısıldıklarını ve nasıl olduğunu anlayamadığımı söyledim. Suyun altında mı? Bir mağarada mı? Şeytan tarafından korunan bir yerde mi?

Bir arama başlatıldı, milyonlar harcandı ama Adam ve Boadicea'nın uçağı asla bulunamadı.

İlk aylarda neredeyse hiç uyumadım. Adam'ın kuzenleri kızlarla ilgilendi. Adam, babam, Bo ve ben kızların neler yapabileceğini akrabalarımız da dahil olmak üzere insanlardan saklamak için çok çalışmıştık. Ama Montgomery-Taggart klanını hafife almıştık. Kızların maskaralıklarına güldüler ve onları halktan korudular.

Gece gündüz Adam ve Boadicea'nın nerede olduğunu bulmaya çalıştım ama birinin onları sakladığını biliyordum ve onları bulmamı imkânsız kılan büyü bir şekilde saklıyordu.

Üç ay boyunca kayıp olduktan sonra, gecenin ikisinde uyandım ve bir şeyler olduğunu anladım. Kalbim hızla atıyor, kan kulaklarıma hücum ediyordu ama ilk başta ne hissettiğimi anlayamadım. Kendimi sakın olmaya ve konsantre olmaya zorlamak zorunda kaldım.

Bir süre sonra bunun ayna olduğunu fark ettim. Ayna artık Adam ve Boadicea ile birlikte değildi. Onlardan ayrılmıştı ve... seyahat ediyordu. Neredeyse görebiliyordum. Çöl. Kum. Develer. Kamyonlar.

Babamı uyandırmak için koştum ama çalışma odasında bilgisayarının başındaydı. Karısını o kadar çok özlüyordu ki nadiren uyuyordu. Çabucak ona ne hissettiğimi anlattım.

"Eğer aynayı bulursak bizi onlara götürebilir," dedi ve sonra bana imgelemimde gördüğüm her şeyi tekrarlattı. O öğleden sonra geç saatlerde aynayı aramaya başlamak üzere Orta Doğu'ya giden bir uçaktaydı.

O gittikten ve ben evde iki çocuk ve birkaç çalışanla yalnız kaldıktan sonra -Adam ve Boadicea'nın arama merkezi Colorado'daki aile evine taşınmıştı- nasıl olduğumu ilk kez duydum.

uçağa bir şey yapmakla suçlanıyordum. Çok sevdiğim paraya sahip olabilmek için zengin kocamdan ve baldızımdan kurtulmak istediğim söylendi.

Bir kez daha, Michael Taggert beni kurtarmaya geldi. Magazin haberlerini görmemi sağladıkları için benim için çalışan insanları kovdu ve Colorado'ya onunla birlikte gitmem için bana yalvardı. Ama gidemedim. Adam'a yakın hissettiğim yeri terk edemezdim. Mike'a Virginia'da kalıp kızları büyütmek ve Adam ile Bo'yu bulmak için elimden geleni yapmak istediğimi söyledim. Babamla her gün iletişim halinde olduğumuzu söyledim ve eğer bir şey bulursa tüm Montgomery'ler ve Tag-Gert'lerden takviye kuvvet çağıracağıma söz verdim.

Söylediğim her sözde ciddiydim ama kısa süre sonra bunun ne kadar imkansız olduğunu anladım. Kızları ilk kez sinemaya götürdüğümde bir kadın bana tükürdü. Bir kolumla kızımı, diğer kolumla da yeğenimi tutmak zorunda kaldım çünkü kadını ters çevirip sarsmaya çalışacaklardı ve bunu başardılar.

Bundan sonraki birkaç ay boyunca Montgomery'nin kuzenlerinden biri bizimle yaşadı ve çocukları anaokuluna götürüp getirdi, ancak sınıfta kızların neden olduğunu bildiğim "kazalar" olduktan sonra onları okuldan uzaklaştırdım.

Sonunda, ailesi kaybolduktan sonra kocamı yetiştiren kadın Susan Montgomery benimle konuşmak için Virginia'ya uçtu. Çocukların Colorado'ya gitmesini ve kızlar "kendilerini kontrol etmeyi" öğrenene kadar -çok kibardı- evde eğitim görmelerini önerdi.

Virginia'da bunu ayarlayabileceğimi söyleyerek itiraz ettim.

Susan'ın tek yaptığı bana bakmaktı ve ben de kendimi onun gözlerinden görüyordum. Berbat bir haldeydim. Adam ve Bo'nun yerini bulmaya çalışırken kendimi transa sokmadığım zamanlarda ağlıyordum. Yalnız bir çocukluk geçirmiştım, sonra beni seven bir adam, beni seven bir baba ve sevgiye ihtiyacı olan bir baldız bulmuştım. Bunlara bir de sevginin vücut bulmuş hali olan iki küçük kız eklenmişti.

Yine de bir gün içinde hepsini kaybettim.

Yeğenimi ve kızımı akrabalarıyla birlikte olmaları için Colorado'ya gönderdim. Çocukların hayatlarında biraz kahkahaya ihtiyaçları vardı. Babaları kaybolduğundan beri evimizde gözyaşından başka bir şey yoktu.

Bu aylar önceydi. Montgomery jetiyle özel olarak uçmuştım.

-Colorado'ya birkaç kez gittim ve kızlarla çok zaman geçirdim ama her seferinde Virginia'ya dönüp Adam ve Boadicea'nın yerini bulmak için aklımı kullanmaya devam ettim.

Babamla telefona ulaşabildiği her gün konuştum. Aylardır aynanın izini sürüyordu. Ayna birkaç kez ona yaklaşmıştı ama her seferinde onu atlatmıştı.

Bana gelince, trans halinde olmadığım her dakika ağlamayı bırakmışım ve artık kocamı özlediğim bir aşamaya gelmişim. Dışarı çıkmıyordum, insan içine çıkmıyordum çünkü hakkımda düşünülenlere katlanamıyordum. Gazeteciler hala garaj yolunun sonunda kamp kuruyorlardı ve ara sıra alarm sistemi çalışıyordu çünkü duvarı aşan biri vardı.

Şimdi, bunca ay sonra, annem ona borçlu olduğumu ve bir aktöre yardım etmemi istediğini yazmıştı. Ona Adam'ı aramaktan vazgeçemeyeceğimi söylemek istedim ama her kim-her neyse-

kontrolü elinde tutuyordu. Son aylardaki tüm konsantrasyonum etraflarındaki alanda bir çentik bile açmamıştı. Adam ve Bo'nun uyuduğunu düşünmeye başlamışım. Bo burada olsaydı, muhtemelen bana Uyuyan Güzel hikâyesinin ardındaki gerçeği anlatırdı. Bayan Güzel'in torunlarının şimdi Minnesota'da yaşadığına şüphe yoktu.

Bo'yu düşünmek gözlerimi yaşarttı, bu yüzden Lincoln Aimes'ten başka tarafa baktım. "Sana yardım edebileceğimi sanmıyorum," dedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi ayağa kalkarken. "İnsanları bulabilseydin kocanı da bulurdun, değil mi? Tabii-"

Sözünü kestiğinde, ne demek istediğini anlamak için ona dönüp baktım. Sadece bildiği gerçekleri söylediğini biliyordum ama utancı odayı doldurmuştu.

"Ben demek istemedim ki..." diye başladı. "istediğim, nasıl yardım edebilirsin?"

Montgomery'nin parasıyla mı? Ama sonra-"

İşleri daha da kötüleştirdiğini fark ettiğinde sustu. Beni ilgilendiren şey, annemin bu adama benim hakkımda hiçbir şey anlatmamış olmasıydı. O odada cadı ve yandaşlarıyla neler yaşandığına dair ayrıntıları kimseye, Adam'a bile anlatmamışım ama annem oradaydı ve sonuçları görmüştü, çok şey anlatabilirdi. Ama anlatmadı.

Lincoln Aimes ayakta; ben oturuyordum. O iki metre boyunda ve iki yüz kilonun üzerindeydi, ben ise iki metre boyunda ve yüz kilonun altındaydım. Sanırım korkutucu olmalıydı ama değildi. Onun iyi bir adam olduğunu hissedebiliyordum. Hayatında bazı aşkları kaçırmıştı ama herhangi bir şiddet hissetmedim. Tabii güçlü bir büyücü değilse ve

Connecticut'ta bana olduğu gibi, onun gerçek yüzünü görmemi engelleyebilirdi. Nedense ben öyle d    n m yordum.

Doğru, benden     pe ediyordu ama bana ulaşmak için bahçivanın arabasının arka koltuğuna saklanmıştı, yani bir şeyi hak ediyordu.

"Al," dedim, ona bir k  ıt ve kalem uzattım. "Yıllar içinde kaybettiğin bazı şeyleri yaz."

Sırtı ını gizlemeye çalıştı ama ben hissettim. Aldırmadım. Hayatımda yaşadığım onca şeyden sonra, sırtıtmak neredeyse bir ok amaydı.

Bana bazıları çocukluğundan kalma be  maddelik bir liste uzattı.

Dört tanesi kolaydı. "Baban yüzüğün üzerine basıp kırdı ve annen de onu    e attı."

"Annemle babam bana yalan mı söyledi?" dedi öyle bir  a kınlıkla ki önce  aka yapıp yapmadığından emin olamadım. Bana o meşhur sırtı ını yaptığında neredeyse ben de ona g l mseyecektim.

"Sıradaki," dedi, gözleri parlıyordu, beni neredeyse g l msetmi  olduğu için kendisiyle gurur duyuyordu.

Sol gözünün üzerinde yara izi olan bir  ocuk tarafından  alınan süt parası vardı. "O olduğunu d    nd m ama asla kanıtlayamadım."

Bir aktör arkadaşı tarafından  alınan bir gömlek, kayıkla gezerken bileğinden d   en bir saat. Hala g l n dibindeydi.

Beşinci madde ciddiymi ve adamın cevabımı beklediğini hissedebiliyordum. K  ıt elimde titriyordu. "Bu yok edildi. Bu... Bu nedir? Bir dosya ama bundan daha fazlası.  zerinde kilit olan deri bir şey. İçindeki kağıtlar ve klasör yakılmış."

Ona sertçe baktım çünkü o k  ıtları almak için birinin onu öldürebileceğini fark ettim. Zihnimin gözünde onu uyurken gördüm ve siyahlar giymiş zayıf bir kişinin bir kasayı açıp k  ıtları aldığını gördüm.

"Kasanızın  ifresi neydi?"

Kasadan haberdar olduğumu anlayınca birkaç kez göz kırptı ama o daha yüksek sesle söyleyemedi ben "duydum". "Sosyal Güvenlik numaran. Bu numarayı kullanmak pek akılcıca değil, değil mi?"

Cevap vermedi, sadece orada oturdu ve bana baktı. Bir süre sonra yanında getirdiği büyük zarfı eline aldı ama bana . "Seninle ilgili o kitabı okudum," dedi, "ama bir şeyler yapabildiğine dair hiçbir ipucu yoktu. Adam Montgomery'nin kız kardeşini bulmaktan çok  ekerlemelerle ilgilendiğini söylüyordu."

Connecticut'ta olanların ardındaki gerçeği ona anlatmam için bana yol açtığını biliyordum ama bunu yapmaya hiç niyetim yoktu. Adam etkilendi.

Ona çocukken sahip olduğu bir yüzükten bahsedebilirdim. Yapabileceklerimin yüzde onunu bile bilse muhtemelen kapıya koşardı. "Çocuğunuz var mı?" Ona sordum. Elinde tuttuğu zarfın içinde fotoğraflar ve hatıralar olduğundan emindim ve ona çocuğunun artık yaşamadığını söylemek zorunda kalmamayı gerçekten umuyordum.

"Evet, tabii," dedi, hâlâ bana nefret ettiğim şekilde, sanki bir ucubeymişim gibi bakıyordu.

Zarfı bana uzattı; açtım ve kâğıtları çıkardım ama benden istediği şeyi hissetmedim.

Fotokopileri çeken çocuğun kız arkadaşına kızgın olduğunu hissedebiliyordum ama en çok da annemi hissedebiliyordum.

"Bu kâğıtları size annem mi gönderdi?" "Evet."

Bir an için gözlerimi kapattım. Jerlene Monroe ve ben birbirimizle sosyalleşmezdik. Hiç yapmadık, ben çocukken bile. Onunla hiç sinemaya, sirke ya da dondurmacıya bile gitmemiştim. Ama söylendiği gibi, benim için hayatını tehlikeye atmıştı. Elimdeki gazeteden onun iyi olduğunu ve şöhretinin tadını çıkardığını biliyordum.

"Çocuk yok," dedim. "Bunda çocuk falan hissetmiyorum." "Arkadaki kupürlere bak."

İki gazete kupürü vardı ama annemin dokunuşu o kadar güçlüydü ki başka bir şey hissetmekte zorlandım. Kadının fotoğrafına dikkatle baktım. Kadın genç ve sadeydi. Zihninde ya da hayatında karmaşık bir şey hissedemiyordum.

"Basit," dedim. "Karmaşık değil. İnsanlara kendilerini iyi hissettirmeyi seviyor."

Kanepenin kenarında otururken bana o kadar hevesle bakıyordu ki etkilenmeden edemedim. Gerçek şu ki, bunu daha önce yaptığımda, her zaman sevdiğim biriyle birlikte olmuşum. Çocukken, yapabileceğim "garip ve tuhaf" her şeyi kendime sakladım. Kocam sözde "gücüm" hakkında açıkça konuştuğum ilk kişiydi. Babam ve Adam'ın kız kardeşi hayatıma girdiğinde, onlara karşı oldukça açıldım. Babam benimle çok zaman geçirmiş, neler yapabileceğimi öğrenmeye çalışmıştı ama sadece büyük şeylerle ilgileniyordu. Ne de olsa, zihnimi dört kişiyi öldürmek için kullandığımı biliyordu.

Bu yüzden benim bir fotoğrafı alıp o kişiyi anlatmamla ilgilenmedi.

Ama bu güzel aktör öyleydi. Heyecanını hissedebiliyordum, yaptığım şeyin fevkalade ve muhteşem olduğunu düşündüğünü hissedebiliyordum. Keşke bilseydi.

"Çocuğu yok," dedim. "Bu kadının hiç çocuğu olmadı."

Bunun üzerine kanepeye yaslandı. "Evet, doğurdu. Benim çocuğumu doğurdu."

Bana olan inancını kaybettiğini söyleyebilirdim. "Belki de bu yüzden öldürülmüştür," dedim.

Tekrar dik oturdu. "Öldürüldü mü? Öldürülmek gibi mi?"

"Evet. Birisi frenlere bir şey yapmış. Sanırım bu ağacın dik bir tepedeki virajın dibinde olduğunu göreceksiniz. Ölümü iyi planlanmış."

"Neden?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum. Biri onun ölümünden bir şey istedi ama ne olduğunu bilmiyorum." Kâğıtlarla dolu dosyayı ona geri uzattım. Görebileceğim her şeyi görmüştüm. Geri dönebilmek için gitmesini istedim-

Neye? O ve ben evde yalnızdık. Onun geleceğini öğrendiğimden beri hizmetçiyi ve iki bahçıvanı eve göndermişim. Lincoln Aimes'a bakıp bakıp durmalarını istemedim.

İpucunu almadı, ben de gitmesini sağlamak için her zaman Gerçek İkna dediğim şeyi kullanmaya başladım. Ama başlamadan durdum. Tamam, bana yalan söylediğini biliyordum - ya da belki de çok fazla şey atlıyordu - ama yine de, var olmayan bu çocuk için gerçekten üzgün görünüyordu.

Gitmesini sağlamak yerine, akşam yemeğine kalmasını istedim ama bunu kelimelerle yapmadım. Ona çok aç olduğunu ve mutfağında bir şeyler pişirmek istediğini söyledim. Tanrı biliyordu ki yemek yapamazdım ve kesinlikle evden çıkamazdım. Dışarıdaki muhabirler beni Lincoln Aimes'le görürlerse yarın bütün gazetelerde yer alırdı.

Karnının guruldadığını duyduğumda kendime küçük bir gülümseme izni verdim. İyiyim, diye düşündüm, sonra bu çocukla ilgili her şeyi bana en başından anlatmak istediğini kafasına sokmaya başladım.

Bir saat sonra, Line, ona böyle seslenmemi söyledi, ve ben mutfaktaki mermer tezgahda oturmuş kocaman kaseler dolusu spagetti, sarımsaklı ekmek ve salata yiyorduk. Yanımızda çilekler ve o küçük yuvarlak kekler çözülüyordu.

"Her kelimesi," dedim makarnayı çatalımın etrafında döndürürken. Adam ortadan kaybolduğundan beri pek bir şey yememiştım ve sonuç olarak omurgam

Vücudumdaki en büyük şey.

Bana her şeyi anlatması neredeyse bir saatini aldı. O bilmiyordu ama bana daha fazlasını anlatması için tüm zaman boyunca onun üzerinde çalışıyordum.

Sonuç olarak ilginç bir hikaye olduğunu söylemeliyim. Sorun, içinde büyük boşluklar, eksik parçalar olmasıydı.

Açlıktan ölmek üzere olan bir aktör olarak bir dondurma bankasına sperm bağışında bulunmuş ve orada çalışan bir kadın Lincoln Aimes'i bir filmde görmüş ve o da-

Ne yapmış? Spermi çalıp kendin yap işi mi yaptın?

Line detayları bilmiyordu. Tek bildiği ajansının ; Lisa Henderson, Lincoln Aimes'in çocuğunu doğurmuş ve yedi yıl boyunca ülkenin dört bir yanına taşınmışlardı.

"Şimdi de menajerin mi öldü?" İkinci kase makarnama başlarken Sadece bir tane yemişti. Pısırik.

"Lisa Henderson da öyle. Onun ve oğlumun hangi okullara gittiği gibi birçok bilgiyi içeren belgelerim vardı ama tüm belgeler alınmış."

"Gece siz uyurken kasanızdan çıktı. İyi ki uyanmadın çünkü hırsız seni öldürebilirdi." Bardağını dudaklarına götürerek duraklamasından onu şok ettiğimi anladım. "Bu kısmı sana söylemedim mi?"

"Hayır, yapmadın." Gözlerini bana dikti. "Bana söylemediğin başka ne var?"

"Kız arkadaşın-"

"Bunu duymak istemiyorum!"

Elimde değildi ama gerçekten gülümsedim ve o da bana gülümsedi.

Ayağa kalktı, yarı donmuş çilekleri soğuk küçük keklerin üzerine döktü. Yemek pişirme konusunda benden daha iyi değildi. "Tamam, şimdi ne yapacağım? Her şeyi unutayım mı? Bu kadının çocuğumu doğurmadığını mı düşünmeliyim çünkü artık onunla bir çocuğun yaşadığına dair elimde hiçbir kanıt yok? Ayrıca, eğer onunla bir çocuk yaşadıysa, onun benden olduğundan emin değilim. Ya da benim olduğundan. Tabii eğer var olduysa."

"Elinizde çocukla bağlantılı olabilecek bir şey yok mu?" "Sadece resmi."

Bunun üzerine şaşkınlıkla ona baktım. Koyu tenliydi ama yüzünün kızardığını görebiliyordum.

Bir saniye sonra koşmaya başladı ve ben de peşinden gittim. 1 koridordaki dolaba astığım ceketinin peşinden gittiğini biliyordu. Ceketini bilmiyordu.

büyük, geniş evimin etrafında dolanıyordum. Bir zamanlar bir çiftlik eviymiş ama üzerine defalarca eklemeler yapılmış, bu yüzden de odalardan oluşan bir labirente dönüşmüş. Bazen kızlar dadıyı kandırıp

En iyisi onları düşünmemek, yoksa yine ağlamaya başlayacağım.

Camlı verandadan kestirmeden geçerek giriş fuayesine ondan önce ulaştım ve cüzdanını anında ceketinin cebinden çıkardım. Vay canına! Cüzdanını tutarken neler hissediyordum! Kız arkadaşından hoşlanmamıştım. Acaba onun başka bir adamla yattığını biliyor muydu, yoksa iki adamla mı? Line annesinden hoşlanıyordu ama babasının kafasına bir örs düşürmek istiyordu.

Mecazi anlamda yani. Line sadece bir kişiden nefret ediyordu ama nedenini tam olarak anlayamıyordum.

Tüm vücudumu saran bir sarsıntıyla, Line'a yardım edersem kocamı bulmaya daha da yaklaşacağımı anladım. Henüz nasıl olduğunu göremiyordum ama her şeyi bildiğim kadarıyla Lincoln Aimes'e yardım etmem gerektiğini biliyordum.

Ama nasıl yapabilirim? Düşündüm. Bu evi nasıl terk edip dışarı çıkabilirdim?

"Sakıncası var mı?" dedi soğuk bir şekilde cüzdanı elimden alırken.

Ona gülümsedim ama o gülümsememe karşılık vermedi. Belli ki ne yaptığımı biliyordu. Ona kimden ve neden nefret ettiğini sormamak benim için kolay değildi ama bana bir kadın ve bir çocuğun fotoğrafını uzattığında dikkatimi verdim.

"Bu öldürülen kadın değil. Bu çocuğun annesinin fotoğrafı ve evet, siz çocuğun babasısınız ve her ikisi de hayatta."

"Nerede?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorum da ne demek?"

İşte yine başlıyoruz, diye düşündüm. Ellerimi havaya kaldırdım ve mutfığa geri döndüm, Line arkamdan geliyordu ve yol boyunca konuşuyordu.

"Senin psişik şeyler yaptığını zaten gördüm, neden bana nerede olduklarını söyleyemiyorsun? Ve eğer bu kadın ölmediyse neden gazetede fotoğrafı ve ölüm ilanı vardı? Sence o insanlar onun kim olduğunu bilmezler miydi? Mezar taşı için para topladılar çünkü onu çok seviyorlardı."

"Biraz daha çilek ister misin?" "Neden bana cevap vermiyorsun?"

Ona döndüm. "Her zaman daha fazlası var, değil mi?" Dedim, öfke yüzeye çıkıyordu. Son bir yılda tüm duyguları yaşamış ve hepsinin içinde debelenip durmuştum ama kendime izin vermediğim tek duygu öfkeydi. Doğrusu, gerçekten ama gerçekten öfkelenirsem Stephen King'in Carrie'si gibi olmaktan ve birkaç evi yerle bir etmekten korkuyordum.

Ama şimdi bu adam -bu yabancı- bana kızgındı! Bu çok fazlaydı.

Buzdolabının kapısını kapattım ve ona doğru ilerledim. "Daha fazla! Herkesin benden tek istediği bu! Sana bildiğim her şeyi anlattım ama sen daha fazlasını anlatmamı istiyorsun! Kayıp çocukların yerini tespit etme gücüm olsaydı, bunu yapacağımı düşünmüyor musunuz? Yirmi dört-yedi bir karakolda oturup resimlerin üzerinden geçerek 'Bunu babası kaçırdı' ya da 'Bu bir gölün dibinde. Annesi onu öldürdü' demez miydim?"

Line eğilip ellerini şakaklarına götürdüğünde, acı çektiğini ve buna benim neden olduğumu biliyordum ama kendimi durduramadım. "Babam beni hep daha fazlasını görmem, daha fazlasını yapmam için zorlardı. Boadicea benden o korkunç ayna gibi olmamı ve geleceği görmemi bekliyordu. Sadece kocam, Tanrım."

Sonuncusunu söyledim çünkü Line'ın burnundan büyük bir kan damlası fayans zemine düşmüştü. Anında öfkem beni terk etti ve koşarak bir kurulama bezi alıp soğuk suya batırdım.

"Çok özür dilerim," dedim ve havluyu ona uzattım.

Almadı ama bir tabureye oturdu ve başını arkaya yasladı. Havluyu burnuna koymak istedim ama ona ulaşamayınca kızların oyuncak kutularından birini alıp yanına ittim, üzerine çıktım ve soğuk havluyu burnuna bastırdım. "Çok özür dilerim," diye tekrar tekrar söyledim. "Bunu bilerek yapmadım. Gerçekten, bilerek yapmadım. Asla sinirlenmemeye çalışıyorum ama bazen elimde olmuyor."

Line havluyu tek gözüyle bana bakacak kadar çekti. "Eğer durmasaydın sanırım kafam patlayacaktı."

Sanırım komik olmaya çalışıyordu ama benim için oldukça korkunç anıları canlandırdı. Birkaç yıl önce dört kişi tarafından bir odaya götürüldüm ve sadece birimiz sağ çıktık. Oyuncak kutusundan indim ve mutfakı temizlemeye başladım. Çalışırken zihnimi Line'ı yatıştırmak ve burnundaki yırtılmış damarları iyileştirmek için kullandım. Başının ağrıdığını biliyordum, bu yüzden onu da sakinleştirdim.

Bir süre sonra mutfakta yapacak başka bir şey kalmamıştı, ben de ona baktım. Bana bakıyordu ama beni bir şey sanmış gibi değildi.

Ucube. Dışarıdaki gazetecilere koşup hakkımda her şeyi anlatmak istermiş gibi de görünmüyordu.

"Oturma odasına gidip bir şişe şarabı paylaşmamızı ve konuşmamızı öneriyorum. Sana bir teklifim var" dedi. Sessizce onu takip ettim.

LINC

Sonsuza Kadar ve Daima

Dördüncü Bölüm

Tabii ki onun gibi insanlar yoktu. Kitaplar ve filmler dışında . Hiç kimse bir insanın burnunun kanamasına ya da kafasının patlamasına neden olamazdı. Tabii ki yapamazdı!

Eğer yapabilselerdi... Zihnim olasılıklarla dönüyordu. Diktatörlerin üzerine gidip onları öldürebilirdi. Savaşa gerek kalmazdı. Kiralık katil olarak milyonlar kazanabilirdi. Russell Crowe'u saf dışı bırakabilirdi, böylece onun rollerini alabilirdim.

Her neyse, eminim zihninizle insanları öldürebilme yeteneğinin kullanım alanları vardır. Belki cadılar gibi. Küçük sıska bedeninin arkasından oturma odasına doğru yürürken, kısa sürede çok şey gördüm. Bir cadı ararken yaptığı tüm o saçma sapan şeyler, çok şey bildiği ve hissettiği içindi. Bir erkeğe cinsel tekliflerde bulunabiliyordu çünkü bekâretini kaybetmekten endişe etmiyordu. Onunki gibi bir zihne sahipken kimin eski bir aynaya ihtiyacı vardı ki?

Jerlene ve diğerlerinin Darci'nin hayatını kurtarmasına gelince, o cadıyı ve üç yandaşını kimin öldürdüğüne dair güçlü bir önsezim vardı. Kötülüğe kötülükle karşılık vermek derler ya, bu durumda cadılığa cadılıkla karşılık vermek gerekiyor. Bu düşünce bende haç çıkarma isteği uyandırdı.

Ancak ellerim şarap şişesi ve bardaklarla doluydu, bu yüzden onları sehpanın üzerine koyana kadar hiçbir şey yapamadım - ve o zaman kötülüğün huzurunda olduğum için kendimi geçiyormuş gibi , bu yüzden yapmadım.

Peki şimdi ne yapacağım? Şarabı yavaşça dökerken düşündüm.

Bir yanım hızla ve uzağa kaçmak istiyordu. Jerlene'in evinde ya da soyunma odasında kızının neden hiç fotoğrafı olmadığını merak ediyordum. Ben de neden onları birlikte hiç görmediğimi merak ediyordum. Sanırım Jerlene, Darci'nin yapabildiklerini yapabilen bir kızıdan korkuyor/çekiniyor/korkutuluyordu.

Darci'ye şarap kadehini uzattım, kendiminkini aldım ve karşısına oturdum. Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Beni daha fazla incitme!" aklıma geldi.

"Peki öldürmek ve sakatlamak dışında ne yapabiliyorsun?" Dediğimi duydum, sonra başka bir patlamaya hazırlanmak için gerildim.

Darci rahatladı. "Bunu daha önce sadece bir kez yaptım... Adam beni kızdırdığında burnumu kanatmıştım. Bir daha asla yapmadım ve sana şunu söyleyebilirim ki

ve bazı büyük kavgalarımız oldu. Ama bir daha asla zihnimi ona karşı kullanmadım. Şimdi de kullanmazdım ama başıma çok kötü şeyler geldi ve...
ve..." Şarap kadehine baktı ve ağlayacağından korktum. Göz makyajı yapmamıştı, o yüzden olabilirdi. Alanna makyajlıyken asla ağlamazdı.

"Eğer yine sinirlenirsen," dedim, "arayabileceğim bir adam tanıyorum. Kafası patlayana kadar onu pat. Sen-"

"Nefret ettiğin adam mı?"

Bunu nereden öğrendiğini biliyordum: cüzdanımdan. Oraya gittiğimde cüzdanımı bir seks objesiymiş gibi okşuyor, parmaklarını derinin içine ve çevresine sokuyordu, tüm bunları yaparken gözleri yarı kapalıydı ve yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Ya erotik bir deneyim yaşıyordu ya da Alanna'dan o kadar uzun süre uzak kalmıştım ki gece gündüz ne düşündüğümü görüyordum.

"Söylesene Darci, birine ya da bir şeye yaklaştığında daha fazlasını görüp hissedebiliyor musun?"

Anında, nereye gittiğimi bildiğini gördüm. Tamam, ben bir oyuncuyum, yazar değil. Eğer aklımdan geçenlere dair birkaç ince cümle yazacak biri olsaydı, onları mükemmel bir şekilde aktarabilirdim. Eminim diğer bazı aktörlerin yaptığından daha iyi.

"Hayır," dedi bana bakarak.

Gözlerinin içine baktığımda, kafamın içine fikirler sokmaya çalıştığı gibi tuhaf bir hisse kapıldım. Bu mümkün değildi. Mümkün müydü? Mümkünse diye ona ters ters baktım ve Othello'nun repliklerini ezberlemeye başladım. Bir gün içinde olmayı umduğum oyunların repliklerini ezberlemek benim için bir hobiydi.

Bir süre sonra Darci bana gülümsedi ve sessiz bir savaşı kazandığımı hissettim. Hâlâ kaçmayı düşünüyordum ama aynı zamanda başka bir şey daha düşünüyordum.

"Altı haftam var," diye söze başladım ve Darci "Hayır!" dedi.

"Genelde boş zamanım olmaz ama kız arkadaşım Alanna-"

"Hayır, hayır ve iki kere hayır."

"Onun filmlerini gördün. Şu anda Denzel Washington ile bir filmi var ve-"

"Ee? Annem Russell Crowe ile başrolde."

Neredeyse patlayacaktım. "Onda ne var-" Küçük gülümsemesi beni durdurdu. Belli ki bir şey görmüş, içimde bir şey hissetmişti, Crowe ve benim -ya da Crowe'un-

Farklı bir yol izlemeye karar verdim. "Tamam, bana yardım etme. Birisi kasamdan oğlumla ilgili belgeleri çaldı. Birisi ajansımı fotokopilerle birlikte yaktı. Biri bir kadını öldürdü, sonra onun oğlumun annesi olduğunu söyledi ama değildi. Bir grup kilise görevlisi ve kadının iş arkadaşları mezar taşının parasını ödediler ve hepsi de hayatta kalan hiçbir akrabası olmadığını söyledi."

Sehpanın üzerinden ona doğru eğildim, öfkem yükseliyordu. Oğlumu bulmama yardım etmezse yapabileceğim başka bir şey göremiyordum. "Oraya kendim gideceğim ve sokaktaki insanlara kumral saçlı küçük bir çocuk görüp görmediklerini soracağım. Tabii ki neye benzediğini bilmiyorum ama bana göre bütün beyaz çocuklar birbirine benziyor, ne fark eder ki?"

Gülümsediğinde ilerleme kaydettiğimi anladım. Daha da iyisi, bir dinleyicim vardı. "Bu yüzden oraya tek başıma gidip sorular soracağım ve muhtemelen kendimi öldürteceğim, çünkü herkes öyle yaptı. Ve bu Paul Travis'in sonu olacak."

Parıldayan gözlerle bana baktı ve "Öldürülürse dairesini görebilecek miyiz sence?" dedi.

Onunla birlikte güldüm. Kendini kolay kolay suçlu hissetmiyordu, orası kesin. "Darcy, gerçek şu ki sen olmadan hiçbir şey yapamam. Bulunmazsa çocuğuma ne olacağını söyleyebilir misin?"

Yüzündeki ifadeyi okumak için medyum olmaya gerek yoktu. "Ölecek, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Anne yapar ama çocuk yapmaz. Onda bir şey var... Ne olduğunu bilmiyorum."

"Belki o da senin gibidir ve biri onu kötü amaçlar için kullanmak istiyordur." Darcy'nin çok solgun yüzünün daha da beyazlaştığını gördüğümde benden bilgi sakladığını anladım. "Dökül bakalım," dedim. "Çıkar ağzındaki baklayı."

Bardağını boşalttı, sonra yeniden doldurmam için bana uzattı. "Bunu yapamam," dedi. "Zamanım yok."

Bunun üzerine dikkatle boş evin etrafına baktım. Koca yok, çocuk yok, çalışan yok, iş yok. Bütün gün ne yapıyordu?

"Anlamıyorsun," dedi parmak uçlarını şarap kadehinin kenarında gezdirerek. "Ben her zaman bir şeyler hissediyorum. Her yerde. Ama benden bir tane var ve onlardan binlerce, hatta milyonlarca var."

"Onlar," dedim.

"Evet, onlar. Kötü insanlar. Hayır, kötü değil, o farklı. Açgözlü insanlar, sahtekâr insanlar. Dünyanın her yerinde dolandırıcılık var. Ben gidemem

Çünkü piyanonun başındaki adamın karısını öldürmeyi düşündüğünün ya da mutfaktaki kadının işvereninden hırsızlık yaptığının farkına varırım ya da havuz kenarında oynayan iki çocuğun bir yıl içinde öleceğini hissederim.

"Bir şeyleri değiştiremem... Yani, bazı şeyleri değiştirebilirim ama bu dünyadaki dehşete bir çentik atacak kadar değil."

"Yani kendinizi bu eve kapatıp hiçbir şey yapmıyorsunuz."

"Pek sayılmaz," dedi ve bana bütün gün projeler üzerinde çalıştığını düşündürmeye çalıştığını biliyordum. Muhtemelen öyleydi. Muhtemelen kocasını geri almak için çalışıyordu, başka bir şey için değil.

"Bir yılı aşkın süredir onun üzerinde çalışıyorsunuz. Sence altı hafta daha onu bulabilecek misin?" Şaşırmış gibi görüldüğünü görmek beni memnun etmişti. Belki zihin okuyamıyordum ama bir aktör ifadeleri okumayı öğrenir ve ben de onunkini mükemmel bir şekilde okumuştum.

Bardağını yere bırakırken "Mümkün değil," dedi.

"Neyi yapmak mümkün değil?" Masum rolümü oynayarak sordum.

Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça bıraktı. "Tamam, seninle bir anlaşma yapalım. Bu kadının öldürüldüğü yere git, öğrenebildiğin her şeyi öğren, bilgiyi bana geri getir, ben de sana söyleyebileceğim her şeyi söyleyeyim."

"Bu mantıklı," dedim. "Şimdiden iki kişi öldü ama ben güvende olacağım. Sadece çocuğu soracağım ve onlar da bana bilgi ve fotoğraf verecekler."

Bir süre şarabını yudumladı ve ondan ne yapmasını istediğimi düşünüyor gibiydi. "Bu kadın en son nerede çalışıyordu?"

"Bir tatil köyü," dedim hızlıca -çok hızlıca- ve kendimi yavaşlattım. "Eski bir... bir tür çiftlik. Eski yapılar. Birkaç yaşlı kız kardeş buranın sahibi ve burayı bir tür tatil köyüne dönüştürmüşler. Kadınlar oraya masaj yaptırmaya falan gidiyorlar."

Bana sertçe bakmaya başladığında gözlerine cevap veremedim.

"Bana söylemediğin şey ne?" diye sordu.

"Aklımı oku," dedim ve "Yapamam," dediğinde ona inanmadım. Ayağa kalktım, fuayeye gittim ve ceketimin içinden broşürü buldum, sonra oturma odasına geri döndüm ve ona uzattım.

Birkaç dakika baktı ve bana tekrar bakmadan önce gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını görebiliyordum. "Alabama'da 13 Elms adında bir plantasyon, köle kabinleri misafir evlerine dönüştürülmüş. İlk sahiplerinin torunları olan iki kadına ait.

ve bu-" Gözlerini öyle bir açtı ki patlayacak sandım. "Misafirlerine sundukları diğer şeylerin yanı sıra, duruşlar da yapıyorlar."

Ona Paul Travis'in kadınlardan bilgi almaya çalışırken kullandığı sırtışı verdim. Onları etkisiz hale getirmek ve Travis'in iyi bir adam olduğunu düşünmelerini sağlamak için. Bu bakış Darci'de işe yaramadı. Broşürü başımla onayladım ve "Başka ne hissediyorsun?" diye sordum.

"Bir şeylerin peşindeler. Kötü bir şey değil ama dürüst değiller, tamamen yasadışı ve bundan zengin oluyorlar. Ve evet, bir ya da iki cinayet işlenmiş olabilir."

"En azından şeytani değil," dedim ve Darci gülümsedi.

Gülümsemeyi bıraktı ve "Oraya gitmek istemezsin" dedi.

"Harika," dedim ve gitmek üzereymişim gibi davrandım. "Sen git, oğlumu bul ve onu bulduğunda bana haber ver."

"Çok komik," dedi. "Biliyor musun, ben açım. Bir şeyler yemek ister misin?"

"Daha yeni kocaman bir yemek

yedik." "Evet, ama-

Gel de sana biraz jöle pişireyim."

Ne demek istediğini anlamadığımı görebiliyordu-şaka mıydı? Ama yine de onu takip ettim, sonra oturdum ve kendine kocaman bir sandviç yapmasını izledim. Yemek yeme ve kilo almama yeteneğini şişeleylebilseydi Hollywood'da ona tapılırdı. Beş kilo verdireceğini düşünseler ayı dışkısı yiyecek ya da damarlarına enjekte edecek kadınlar tanıyordum.

"Bunu nasıl yapacağımızı bulmamız gerekiyor," dedi ağzı dolu bir şekilde.

"Bu, bunu yapmayı kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum. Bunu düşünüyorum. Belki-"

Konuşmayı kesti çünkü telefon çaldı ve hemen koşarak başka bir odaya gidip telefonu aldı. Hızlı ayak seslerinin evin derinliklerine, muhtemelen biraz mahremiyetinin olduğu bir yatak odasına doğru gittiğini duyabiliyordum.

Telefondan barın karşı tarafındaydım ama dördüncü hattın ışığının yandığını görebiliyordum. Süper özel hat bu muydu? Yavaşça barın etrafından dolaştım ve tezgahı toplamaya başladım. Tüh, o ağır mutfak bıçaklarından birini telefonun üzerine düşürdüm ve kaldırdığımda

Elim yanlışlıkla birkaç tuşa çarptı. Hoparlörden bir erkek sesi geldiğinde, birinin telefonla konuşması gerektiğini düşündüm.

Darci başkalarının dinlemesine izin vermeyen telefon sistemleri hakkında konuşuyordu. "Türkiye," dediğini duydum bir adamın.

"Türkiye'deyim ama hiçbir şey bulamadım."

"Var," dedi Darci, "ve beni test etmeyi bırak."

Adam kıkırdadı. "O benim bebeğim. Evet, Bo'nun o büyük işlemeli çantasını buldum."

"Bu harika," dedi Darci. "Nerede? Bana her şeyi anlat."

"Bana bu bölgedeki bir dükkanda bir şey olduğunu hissettiğini söylemiştin ve . Bir antika dükkanındaydı. şey o kadar yıpranmış ve hırpalanmıştı ki antika gibi görünüyordu."

"Nereden bulmuş bunu?"

"Cevapları almak bana üç yüz dolara mal oldu ve hala doğruyu söylediğinden emin değilim. Yaşlı bir adamın ona bir sürü şeyle birlikte sattığını söylüyor, eski giysiler, eski ev eşyaları ve-"

"Eski aynalar," dedi Darci.

"Evet. Eski bir ayna. Çerçevesi atlaktı ve o kadar soluktu ki içinde kendini göremezdin. Aynayı almadı. öp olduğunu söyledi."

"Ona eşyaları satan adamı buldunuz mu?" "Henüz değil. Senin-"

"O gitti, baba. Gittiğini hissedebiliyorum. Türkiye'de yaşamıyor ve adam evine gitti. Yaşlı karısı hasta. Mısır. Piramitler. Piramitleri görüyorum."

"Tamam, tatlım. Buradan kalkan ilk uçağa bineceğim. Sen iyi misin?"

Darci tereddütle, "Evet," dedi.

"Sorun nedir? Neyin yanlış olduğu dışında mı?"

"Burada bir adam var baba. O bir aktör ve onu bana annem gönderdi. Kayıp oğlunu bulmasına yardım etmemi istiyor."

"Kayıp çocuğu olan bir aktör size çok fazla reklam getirecektir."

"Hayır, öyle bir şey değil. Açıklamak çok uzun sürer ama insanlar çocuğu bilmiyor ve..." Sesi kesildi.

"Bak tatlım, gitmem gerek ama birine yardım etmenin senin için sorun olup olmadığını soruyorsan, evet sorun."

"Bir yere gitmek zorundayım. Bunu buradan yapamam."

"Evet!" diye bağırdı adam telefona. "Evet! O evden ık. Adam'ın cep telefonunu al. Numarası bende var. Adama yardım et. Ve Darci, anneni ara. O seni seviyor."

"Evet. Elbette," dedi Darci.

"Seni seviyorum!" dedi adam. "Müsait olduğumda seni ararım."

Sessizce, hoparlörü kapatmak için düğmeye bastım, sonra toparlanmayı bitirdim. Darci döndüğünde bir süre bir bar taburesine oturdu ve hiçbir şey söylemedi.

Öğle yemeğindeki et ve peyniri kaldırdım ve ona döndüğümde bana bakıyordu. "Ne istediğini duydun mu?"

Yakalandığım için yüzümün kızarmaması için kendimi zor tuttum. "Yapman gereken şeyi bu evde olmadan da yapabileceğini duydum." Tezgâhtan ona doğru eğildim. "Bak Darci, bunu yapıp yapamayacağımızı bilmelisin."

"Hayır, geleceği göremiyorum, ama görebiliyorum-" "Neyi görebiliyorsun?"

"Bunu yaparsam hayatımda bir şeyler değişecek. Nasıl ya da ne olduğunu bilmiyorum ama bir şeylerin sonsuza dek değişeceğini görüyorum ve bunu istediğimden emin değilim."

"Bunun kocanla bir ilgisi var mı? Ya da insanların seni öğrenmesi mi? Ya da ben? Belki de senin ve benim-"

Elini salladı. "Hayır, sorun kimlik değil. Kılık değiştirerek gitmeliyiz. Kimse seni tanımaz. Beni belki. Ama gazeteciler değil. Başka biri ve ben kim olduğunu bulamıyorum."

"Neden beni tanımıyorlar ki?" diye sormamak için kendimi zor tuttum. Bunun yerine, "İyi mi kötü mü? Öngördüğünüz değişiklikler iyi mi kötü mü?"

O da az benim kadar şaşkın görünüyordu. "Bilmiyorum. Ama bunu yapmazsam kocamı asla bulamayacağımı hissediyorum. Bir şekilde seninle bu korkunç yere gelmek bana yardımcı oluyor... Umarım onu bulmama yardımcı olur."

"Tamam," dedim, "şimdi bana neden kimsenin beni tanımayacağını söyle."

"Oh," dedi, sanki önemli değilmiş gibi. "Senin eşcinsel olduğunu ve gerçek Lincoln Aimes'e benzemediğini düşünüyorlar."

"Eşcinsel mi?" Dedim. "Ben eşcinsel değilim. Ben-"

"Lafı açılmışken," dedi, "bana dokunursan sana acı veririm." "Sana ya da başka bir beyaz kadına dokunmak gibi bir arzum yok," dedim.

"Ayrıca, sen-" Durdum çünkü Darci'nin çok fazla şey gördüğünü biliyordum. Gerçek şu ki, eğer yakında biraz rahatlamazsam, beni gazetelerin ön sayfalarına taşıyacak şeyler yapacaktım. "Tamam," dedim, "Ellerini çek. Söz veriyorum."

"Annenin hayatı üzerine mi?"

İç çektim. Kesinlikle burnunu sokmuştu. "Evet, annemin hayatı

üzerine." DARCI

Sonsuza Kadar ve Daima

Beşinci Bölüm

Geceyi geçirmesine izin vermekten başka yapabileceğim bir şey yoktu, ama benden olabildiğince uzakta olduğundan emin oldum. Çok meraklı olduğu için babamın stüdyosuna yaklaşmasına izin veremezdim, bu yüzden sonunda onu hizmetçinin odasına tıktım. Karısı evde sigara içmesine izin vermeyen bir adamın sigara içme odasıydı ve misilleme olarak, kendi dairesi olana kadar birkaç oda daha eklemişti. Ondan sonra oldukça mutlu bir çift olmuşlardı.

Neyse, Line'ı alt kata, evin arka tarafına koydum ve kapıya 2 x 4'lük bir çivi çakmayı düşündüm. Adamın yakında bir seks partnerine ihtiyacı vardı.

Bütün gece yatağımda döndüm durdum. Benim de bir seks partnerine ihtiyacım vardı ama herhangi birine değil. Adam Montgomery'e ihtiyacım vardı, hayatımın gerçek aşkına.

Bu aktör, bu Lincoln Aimes, gücümün harika olduğunu, bir cadı ile süper kahraman arasında bir şey olduğumu düşünüyordu ama gücümün işe yaramadığını biliyordum çünkü istediğim tek şeyi bulamıyordu: kocamı.

Bir yanımda, onunla geçirdiğim küçücük zaman için minnettar olmam gerektiğini biliyordu. Sanırım hiç kimse benim Adam'la yaşadığım gibi parlayan bir neşe ışığını hak etmiyordu. En azından sonsuza kadar.

Adem çok karmaşık bir adamdı, kendisine ve ailesine yapılanlara karşı öfke doluydu ama bu öfkenin kötülüğe dönüşmesine izin vermedi. Öfkesini ve ailesinin parasını pek çok insana zarar vermek için kullanabilirdi ama yapmadı. Bunun yerine onlara yardım etti.

Doğup büyüdüğüm Putnam, Kentucky halkı için Adam Montgomery, Tanrı'dan sonra gelen bir kahramandı. Putnam'daki insanlar düzenli olarak "İsa ruhumu kurtardı, ama Adam Montgomery kıcıımı kurtardı" derlerdi. Küfürden ya da Kurtarıcımızın adının kolayca kullanılmasından hoşlanmazdım ama bu söz doğrudu.

Hakkımda yazılan o iğrenç kitapta para konusunda takıntılı olduğum, muhteşem bir maaş aldığım ama hiçbir şeyi kendim ödemediğim ve her şeyi Adam'a ödettiğim yazıyordu. Aslında bu doğrudu ve hafifletici koşulları bilen Adam benimle bu konuda dalga geçtiğinde, ailesi nedenini öğrenmek istedi. Onlara yeteneklerimden bahsedemiyordu ve Put-nam'lar hakkında kötü bir şey söylemek istemiyordu.

Adam eyizim için para biriktirdiğim konusunda bir hikâye uydurmuştı.

Ne yazık ki, gerçeği bilen birkaç kişi dışında tüm aile bunu anladı ve benimle alay etmeye başladı. Ben aldırmadım. Aslında hoşuma gidiyordu. Beni normal ve onlardan biri gibi gösteriyordu. Kendi ailemde bana hep tuhaf, uzak durulması gereken biriymişim gibi davranılmıştı.

Parayla ilgili gerçek şu ki Putnam -babası değil oğlu- onunla evlenirsem kasabadaki herkesin tüm borçlarını affedeceğini söyledi ki bu da yaklaşık yedi milyon dolar ediyordu. Putnam'da doğan hiç kimse kredi almayı reddetmedi; sadece daha fazla borlandılar.

Putnam'la evlenmek istemedim. İyi bir genç adamdı ama kuru üzüm kadar zekâsı ve bir o kadar da derinliği vardı. Beni istiyordu çünkü kasabada onunla çıkmayan tek kız bendim, bu da onunla yatmayacağım anlamına geliyordu.

Putnam birine, yani kasabadaki herkesin 33/4 dakika içinde bildiği birine, onunla evlenirsem kasabanın tüm ipoteklerini, araba kredilerini, mağaza masraflarını, her şeyi affedeceğini söyledikten sonra çok baskı altında kaldım. Bundan sonra, kasabanın zihninde her şey tamamdı. Putnam'la evlenecektim ve borçtan kurtulacaklardı.

Putnam, onunla sadece bir günlüğüne evlenirsem borçları bile sileceğini söyleyerek her şeyi daha da kötüleştirdi - tabii ki sadece bir geceliğine.

Adam bir keresinde bana Putnam'ın yine Putnam adındaki babasının bu konuda ne düşündüğünü sormuştu ama Putnam on altı yaşına geldiğinde Putnam kasabası ona verilmişti, yani burayla ne isterse yapabiliirdi. Babası Dallas'ı satın almaya çalışmakla o kadar meşguldü ki artık kasabamızla ilgilenmiyordu.

Putnam'la evlenmemenin ve kasabanın borç içinde kalmasının yüküyle yaşayamayacağımı biliyordum, bu yüzden Putnam'ın borcu ödemem için bana bir yıl süre vermesini sağladım.

Biraz konsantre olmuştum ve bir yıl içinde ya borcumu deyebileceğimi ya da öleceğimi bilecek kadar öngörüde bulunabiliyordum. O zamanlar lm, Putnam'la evli olmaya tercih edilebilir görünüyordu.

Montgomery ailesi para üstü olarak beş senti nasıl aradığıma, Adam bana para verdikten sonra bile kendime sıcak tutacak giysiler almayı nasıl reddettiğime gülmeyi severdi. Gerçeği bilmektense böyle şeylere gülmeleri daha iyi diye düşündüm.

Ama Adam biliyordu ve biz evlendikten sonra Putnam'a gitti ve herkesin borçlarının ödenmesi için bir anlaşma yaptı. Birdenbire, insanlar

evlerine, arabalarına sahip oldular. Bu durum kasabayı tamamen değiştirdi ve neredeyse bir gecede küçük kasabaya refah gelmeye başladı. Herkes çok borçlu olduğu için kimse yeni şeyler denemeye cesaret edemiyordu. Kazandıkları para Putnam'lara ait mallar için Putnam'lara ödeme yapmaya gidiyordu. Ancak insanlar kendi binalarına sahip olduklarında ve kazandıkları tüm para kendilerine ait olduğunda, biraz enerjileri olmaya başladı.

"Komünizm," Adam üzgün. "Bu yüzden Rusya komünistken yiyeceklerin yüzde doksanı özel mülkiyete ait arazilerin yüzde onunda yetiştiriliyordu. İnsanlar bencil yaratıklardır."

Her neyse, her şey yolunda gitmişti. Kasaba Putnam gelişmeye başlamıştı ve oğul Putnam evlenip iki çocuk sahibi olmuştu bile. Baba Putnam Louisville'e taşınmış ve Dallas tarafından yenilgiye uğratıldığı için burayı satın almaya çalışıyordu.

Bana gelince, her şey ters tepmişti ve kendimi savunamıyordum. O kitap çıktıktan hemen sonra sevgili eşim gerçekleri anlatan bir kitap yayınlamak istedi ama yapamadık. Putnam'a vermek istediğim parayı, oranın yaklaşık 150 yıldır ne kadar feodal bir yer olduğunu söylemeden anlatamazdık. Kentucky dağları, bir grup Yankee'yi gülmekten kırıp geçirecek bir şey duymadan da yeterince kötü basına sahipti. Putnam halkı gururlarını yeniden kazanıyordu, bunu onlardan nasıl alabilirdim ki?

Kendim için üzülmeyi bırakmamı sağlayan Boadicea'ydı. "Özgürlüğün var; her şeye sahipsin," demişti çocuksu bir tavırla. Kötü bir cadı tarafından büyütölmüş olmak ona geniş bir kelime dağarcığı vermemişti. Görünüşe göre cadılar ele geçirdikleri çocukları oyun buluşmaları için bir araya getirmiyorlardı. Ha ha.

Sonuç olarak, yıllardır her şey yolundaydı çünkü ailem vardı ve sevgi her yerdeydi. Ama şimdi bu çoktan yok olmuş gibiydi. Kızım ve yeğenim Colorado'da gayet mutlu görünüyorlardı. Orası hayvanları, ağaçları ve oyun arkadaşlarıyla bir çocuğun hayalindeki yerdı. Kızım ve yeğenim için en iyisi, kuzenlerinin onların tuhaf olduğunu düşünmemesiydi. Kızlar bebeklerini ağaçlara tırmandırdıklarında kuzenleri bunun çok komik olduğunu düşündü. Mike Taggert'ın çocuklarından biri gösterilere giriş ücreti almaya başladıda bir sorun yaşanmıştı ama Mike oğlunu kısa sürede çözmüştü.

Yumruğumu yastığa vurdum ve ne yapacağımı düşünmeye çalıştım. Babam evden çıkmamı istiyordu ama bana hep bunu yapmamı söylüyordu. Adam ve Bo'nun ilişkilerini takıntı haline getirmemi istemediğini söylüyordu.

ortadan kayboldu. Çocukların iyiliği için kendime bir hayat kurmaya çalışmam gerektiğini söyledi.

Öğüt verebilirdi ama kesinlikle öğüt alamazdı! Adam ve Bo ortadan kaybolduktan kısa bir süre sonra yola çıkmıştı ve hiç dinlenmemişti - ya da hiç yaşamamıştı. Line bana bir şeye daha yakın olduğumda onu bulmamın daha kolay olup olmadığını sorduğunda neredeyse içimi dökecektim. Evet, kesinlikle evet. Babam, Adam ve Bo'yu sürekli arayışımızda tabiri caizse benim bacaklarımdı. Beni dünyanın dört bir yanından aradı ve ben de ona ne hissettiğimi ve bundan sonra nereyi deneyeceğimi söyledim.

Elbette çok önemli bir şey bulduğunu hissetmiştim: Bo'nun çantası. Adam'ın Connecticut'taki cadıların evinden aynayı almak için kullandığı çantaydı, bu yüzden ona bağlı çok fazla enerji vardı. Sanırım olan şey çantanın çalınmış olmasıydı. Daha önce babama Adam ve Bo'nun bir yerde esir tutulduklarını ve gardiyanlardan birinin Bo'nun çantasını çaldığını hissettiğimi söylemiştim-

İçinde eski bir ayna var.

Eğer bu doğruysa, en büyük korkularım hafiflemişti. Benim korkum her zaman Adam ve Bo'nun o lanet ayna için tutuluyor olmalarıydı. Ne de olsa giderken o şeyi neden yanlarında götürmüşlerdi? Neden bu kadar gizlilik içinde gitmişlerdi? Adam onu bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu neden bana anlatmamıştı? Neden dinlemek için bir neden bulamamıştım?

Adam'ın o gün o kadar heyecanlandığı şeye dikkat etmediğim için aylarca kendimi hırpalamıştım ama geçmişini değiştiremezdim.

Ama belki de geleceği değiştirebilirdim. Line'a dünyada yardım edemeyeceğim kadar çok kötülük ve yanlışlık olduğunu söylemiştim ama ona gerçeği söyleyecek değildim.

Çoğu insanın medyumlara inanmadığını biliyorum. Ortalıkta bu kadar çok şarlatan varken buna şaşmamalı. İnsanlara toplum içinde başka, özel hayatlarında başka olduklarını söylerseniz, "Beni gerçekten tanıyor!" diyeceklerdir.

Ama Adam'la evlendikten sonra ne öğrendim biliyor musun? FBI'ın medyumlara inandığını öğrendim. Görünüşe göre FBI suçluları adalete teslim etmek ya da onları durdurmak için şeyi kullanacak.

Bir medyum yerel polis karakoluna girebilir ve ofisten gülerek çıkarılabilir, ancak FBI'a giderse, "Bize göster" diyeceklerdir.

Adam'ın FBI'da bir arkadaşı vardı, Connecticut'taki o kötü kadını yakalamamıza yardım etmişti, bu yüzden ikimiz de ona borçlu olduğumuzu hissettik. Bir Cuma öğleden sonra elinde bir kamyon ve üç büyük dosya kutusuyla evimize geldi.

tıka basa doluydu. Ertesi perşembeye kadar gitmedi. O zamana kadar kutulardaki tüm dosyaları gözden geçirmiştik ve ona anlatabileceğim her şeyi anlatmışım.

Bunu yapmaktan gerçekten nefret ediyordum. O dosyalarda olanlar hayal bile edilemeyecek kadar korkunçtu. Line'a söylediklerime rağmen, etrafımdaki dehşetin bir kısmını engelleyebiliyorum. Bir insanın cinayet hakkında hayal kurup kurmadığını ya da gerçekten cinayet işlemek üzere olup olmadığını anlamak kolay değildir. Ayrıca insanlar bazı şeyleri anlık olarak yaparlar. Birisi bir gün eşine sarılırken ertesi gün onu öldürebilir.

Ama bunu yapmaktan ne kadar nefret etsem de, her dosyanın üzerinden geçtim ve katiller, hapisteki masum insanlar ve ölmüş ya da başka bir yerde yaşayan kayıp insanlar hakkında konuştum.

Atalarımı incelediği için babamın da bildiği gibi, insanları ve eşyaları bulma konusunda iyiydim. Bana bir harita verin, gözlerimi kapatıp çoğu zaman kayıp ya da kaçırılmış insanları bulabilirim. Çoğu zaman da mezarlar bulurdum.

O ilk seferden beri, her hafta FBI bana inceleyip ne bulabileceğimi görmem için belgeler gönderiyordu.

Kocamın, Bo'nun ya da babamın FBI'a ya da başka birine asla söylemediği şey, yapabildiğim diğer şeylerdi. İnsanlara bir şeyler yaptırabiliyordum; zihinlerine düşünceler sokabiliyordum. FBI'ın söylediklerinden daha fazlasını bildiğine dair bir fikrim vardı çünkü yeraltı tünelineki dört kişinin nasıl öldüğünü örtbas edenler onlardı. Son raporlarında insanları Adam ve kuzeni Mike Taggart'ın öldürdüğü yazıyordu. Ayrıca, insanların üzerinde hiçbir iz olmadığını, sadece beyinlerinin patladığını söyleyen otopsi raporu neredeyse anında "ortadan kayboldu".

Dün gece içimde bir önsezi belirmişti, bu adamla birlikte Alabama'daki bu yere gitmem gerekiyordu. Orada bulup almam gereken bir şey vardı. Tamam, çal. Ama neyi çalacaktım? Tanrı yardımcım olsun, umarım başka bir aptal ayna değildir. O şeyden tutkuyla nefret ederdim. Babam onu nadiren bırakırdı ve Bo büyük bir üzüntüyle artık bakire olmadığı için geleceği onda göremediğinden bahsederdi.

Benim için içinde hiçbir şey görmemiştim ve görmek de istemiyordum. Düğün töreninden yaklaşık bir saat sonra bekaretimden kurtuldum. Adam beni yakaladı ve içine çekti-

Hayır! Bunu düşünemezdim. Adam gittikten kısa bir süre sonra öğrendiğim bir şeydi bu. Yatakta birlikte geçirdiğimiz keyifli zamanları düşünmek, hatırlamak beni çıldırtmayı garantiliyordu.

Yatağın başucundaki ışığı açtım ve Line'ın bana verdiği fotoğrafı elime aldım. Resimdeki kadının Line'ın çocuğunu doğurduğunu biliyordum. Peki arabada öldürülen kadın ? Gazetede bu kadın olduğu yazıyordu ama değildi. Gazete kupürüne dokunduğumda, öldürülen kadının Line'ın çocuğunun annesinden daha uzun boylu, daha zayıf ve daha koyu renk saçlı olduğunu görebiliyordum.

Bir an için gözlerimi kapattım ve gördüğüm parçaları bir araya getirmeye çalıştım. Belki o korkunç aynaya sahip olsaydım babam ona bakabilir ve ileride ne olduğunu görebilirdi. Ama hepimiz onun gördüklerinin olabilecekler olduğunu öğrenmiştik. Gelecek değiştirilebilirdi, yani aynadakinden farklı olabilirdi.

"Bunu nasıl yapacağım?" Fotoğrafı tutarak fısıldadım. "Ve bunun kocam ve Bo ile nasıl bir bağlantısı var?"

Aklıma başka bir düşünce geldiğinde, gözlerimi bir sarsıntıyla açtım. Annem. Montgomery isminden dolayı bir film seçmesine katılmıştı ama başrolleri kapmasını sağlayan yetenek ona aitti. Televizyona çıkacağını duyduğumda gerçekten şok olmuştum. Bunu yapmayı neden kabul etmişti? Diziyi çok sevdiği için mi? Verdiği her röportajı okumuştum -ki çok sayıda vardı-

Ama neden bir TV programında oynamayı kabul ettiğini hiç açıklamamıştı. Birden yatakta dik oturdum. Tüm bunlar çok mu tesadüftü? Annem bir televizyon programı için büyük ekran kaidesinden iniyor ve bir de bakıyorum ki beni gerçek hayattaki bir gizemli cinayet hafta sonuna gönderiyor. Kalbimin derinliklerinde bu işin kayıp bir çocuğu bulmaktan daha fazlası olduğunu biliyordum. Kocamla bir bağlantısı vardı. Tabiri caizse bir bağlantı, diye düşündüm, sonra gülümsedim. Belki de bir çizgi? Yastıklara uzandım ve biraz daha gülümsedim. Annemin ayak işlerini yapması için genç ve yakışıklı bir adamı kullanması tam anneme göreymiş. Belki kendimi yetersiz hissetmeden annemle aynı odada on beş dakikadan fazla kalamazdım ama o beni kurtarmıştı. Benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmıştı.

Peki şimdi ne yapıyordu? Merak ettim. Ve daha da önemlisi, benim öğrenemediğim bilgileri nereden öğrenmişti?

Line'ın bana verdiği broşürü aldım, avuçlarımın arasında tuttum ve konsantre oldum. Aradığım her neyse orada olduğunu hissettim, bu yüzden mekanın bizim için boş odaları olduğundan emin olmak istedim. Ve emin olmak istedim

Burası sadece kadınlara özel bir tatil köyü olduğu için sıranın girmesine izin verilecekti.

Gördüklerim karşısında gülümsedim. Başına verdiğim acı, yakında hissedeceklerinin yanında hiçbir şeydi. Bütün o kadınlar -hem ölü hem diri- ve o hiçbirine dokunamayacaktı.

LINC

Sonsuza Kadar ve Daima

Altıncı Bölüm

Tek düşünebildiğim, bu çocuk buna değse iyi olur! Bana hayranlık duyan, tapınan küçük bir velet olsa iyi olur yoksa onu geldiği yere geri gönderecektim.

Gece boyunca Darci'ye ne olduğunu bilmiyorum ama farklı bir insan olarak uyandı. İlk düşüncem benimle bir yere gideceği için çok mutlu olduğuydu. Beyaz kadınlarla ilgilenmediğimi söylemiştim ama bu bir yalandı. Aslında, eğer seçme şansım olsaydı.

Neyse, fark etmezdi zaten. Bana onun için seçmelere katılmam gerektiğini söyledi. Eşcinsel rolü yapıp yapamayacağımı görmek istiyordu. Hoşuma gitmedi ama dayanamadım ve oldukça iyi bir performansla biraz gösteriş yaptım: zevkli, zarif tarafta. Kendimi bir sanat simsarı olarak hayal ettim, çok bilgili, iyi seyahat eden biri.

Darci bundan hoşlanmadı. "The Birdcage'i hiç izledin mi?"

İnledim. Eşcinseller bu filmde nefret ediyor, çok abartılı olduğunu söylüyorlardı. Her yerdeki geyleri karikatürize .

Bana sertçe bakmaya başladı. Boynumun alt kısmında küçük bir ağrı hissettim. Yüksek sesle Gettysburg Konuşması'nı okumaya başladım. Darci güldüğünde ağrı kesildi. Onun ne yaptığını ve ne yapabileceğini düşünmeyi reddettim. Eğer düşündüklerime inansaydım, karnımdan küçük uzaylıların çıkmasını beklerdim.

"Bunu yapmak istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu. "Bu sabah 13 Elms'teki yeri aradım ve seni içeri alacaklar çünkü onlara güzel olduğunu ve eşcinsel olduğunu söyledim. Güzelliğin neden bir fark yarattığını bilmiyorum ama oraya gelen kadınların oradayken seks yapmayacaklarına dair bir belge imzalamak zorunda olduklarını söylediler."

"Bu yasal mı?"

"Muhtemelen hayır, ama sanırım istediklerini yapabilirler. Seksin ruhları etkilediğini söylüyorlar."

"Burası nasıl bir yer böyle?" diye sordum.

"Bir soygun. Bu zengin kadınlara seks yapamayacaklarını söylüyorlar, çünkü bu onlara çikolata yiyemeyeceklerini söylemek gibi bir şey - canlarının çekmesine neden oluyor. Kadınlar kendilerine söylenenlere inanmak için bir tür inkar çılgınlığına kapılıyorlar. Sanırım ev sahiplerinden biri ruh rehberinin ölü bir Kızılderili olduğunu söylüyor. Sanırım sadece peştamal giyiyor. Ya da giyiyordu," diye ekledi.

"Belki onun işini alabilirim," dedim ve esnetmekten kendimi alamadım.

"Seks yok," dedi Darci kararlı bir şekilde.

"Peki nasıl bilecekler?"

"Yatak odaları dinleniyor. Odalarda gizli kameralar var.

Seanslarda duyduklarını kullanıyorlar."

"Bütün bunları bir broşürden anlayabiliyorsanız, nasıl oluyor da-?"
Sözümü kestim. Bana kızmasına gerek yoktu. Yapabileceklerini düşünmek bile burnumu ovuşturmama neden oluyordu.

"Connecticut'taki cadının kim olduğunu neden bilmiyordum?" sözümü bitirdi, hiç de üzgün görünmüyordu. "Gücü vardı, hem de çok. Ve o zamanlar pek bir şey bilmiyordum. Küçük kasabamdan yeni ayrılmıştım ve yaptığım en fazla şey-" Elini salladı. "Boş ver onu. Birdcage'i yapabilir misin, yapamaz mısın?"

Yüzümü buruşturdum. Elbette Birdcage yapabiliyordum ve eminim o da bunu biliyordu ama ben bundan nefret ediyordum. Bir elimi kalçama koydum, ağırlığımı kaydırdım ve bileğimi bükтім.

"Mükemmel," dedi gülümseyerek.

"Ben Teksaslı zengin bir dul olacağım ve sen de benim kişisel asistanım olacaksın. Daktilo yazabilir misin?"

"Hayır," dedim ve ona sert bir bakış attım. Aklımdan geçen bu değildi.

"Bilgisayar kullanmak mı? Dikte almak mı? Kahve yapmak?"

"Hayır, hayır ve hayır."

"Ne ki?" Sırıtiyordu. "Yazılmış her rolü oynayabilirim."

"Bir gladyatör bile mi?"

"Tatlım," dedim klişe bir eşcinsel erkek edasıyla, "bir bipoları bile alt edebilirim. Eğer şok tedavisinde olsaydım..." Russell Crowe'un yapmayı düşündüğünden daha iyi bir iş çıkaracağımı bilmesini sağlamak için gözlerimi devirdim.

Memnuniyetle, Darci gülmeye başladı ve performans sergilediğim için ne zaman bu kadar memnun hissettiğimi bilmiyorum. Belki de hayatı boyunca ne kadar çok şey görmüş ve hissetmiş olması gerektiği düşüncesi idi, yine de şakalarım gülüyordu.

"Tamam," dedim, "ne zaman gidiyoruz? Ve bu arada, zengin bir genç kadın olarak neden oraya gitmek istiyorsun?"

"Benden otuz bir yaş büyük olan kocam, ilk karısının mücevherlerini nereye sakladığını bana söylemeden öldü. Onun ruhuyla iletişime geçmek ve mücevherlerin nerede olduğunu söylemesini sağlamak istiyorum."

"İyiymi," dedim. "Peki ne zaman gidiyoruz?"

"Yaklaşık üç saat içinde. Kocamın kuzeni bizi alması için bir uçak gönderiyor. Ne?!" diye sordu, paniklediğimi hissetmiş olmalıydı.

"Bir çanta dolusu kıyafet getirdim. İhtiyacım var-" Sözünü kestim çünkü kendisiyle savaştığını görebiliyordum. Bir şey gitme isteğiyle ilgili fikrini değiştirmesine neden olmuştu ve şimdi başka bir şeyle savaşıyor gibiydi. Bir gecede, gitmeyi reddetmekten hemen gitmek istemeye geçmişti. "Uçuşu ertele ve bana lüks bir alışveriş merkezinde iki saat ver ve-"

"Zamanımız yok," dedi. "Hemen gitmeliyiz. Oradan bir şey almalıyım ya da biriyle buluşmalıyım ya da... ya da..." Başını kaldırıp bana baktığında yüzünde acıyı görebiliyordum. "Kocam. Senden daha uzun ve daha az kaslı ama sanırım kıyafetleri sana uyacaktır." Dönerek mutfaktan çıktı ve o büyük evin derinliklerine doğru ilerledi.

"Beefy?" Fısıldadım. "Ben etli miyim?"

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye seslendi ve ben de peşinden koştum.

Beni kendi mabedine, yatak odasına götürdü ve özenle hazırlanmış yatağın önünden koşarak geçişinden onu kızdırmak istedim. Ona asıldığımı nereden çıkarıyordu bilmiyorum çünkü asılmıyordum. Sanırım seks onun psişik yeteneklerinin başarısız olduğu bir alandı.

Doğrusu ona hiç ilgi duymuyordum. Teni ne renk olursa olsun benim tipim değildi. Onu bir dolaba kadar takip ederken, küçümseyerek aşağı yukarı baktım. Üzerinde bir çift siyah keten pantolon ve poposuna kadar uzanan pas rengi bir gömlek vardı. Kıvrımlı küçük poposu. Onun gibi cılız biri için fazla kıvrımlıydı. Ve bacakları-

"Kes !" dedi omzunun üzerinden. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Bana öyle bir baktı ki neredeyse kirpiklerim tutuşacaktı. Vudu büyüünden eser yoktu, sadece bana geri çekilmemi söyleyen bir kız bakışı. Bu bakış ilgimi çekmişti. On altı yaşından beri bana hayır diyen pek kadın olmamıştı. Aslında düşününce, bana hayır diyen tek kadın Darcy'nin annesiydi. Alanna'nın hayırları sayılmazdı.

Dolabın ışığını yakarken, "Annene benziyorsun, biliyor musun?" dedim.

"Bu iyi mi kötü mü?"

Kocasının kıyafetlerine bakmakla meşguldüm. "Medyum olan sensin, sen ." Onu gerçekten meraklandırmış olmayı umuyordum ama öyle görünmüyordu.

Esneyerek yatak odasına geri döndü ve beni görebileceği ama dokunma mesafesinin dışında kalan küçük bir sandalyeye oturdu. Korkak, diye düşündüm. Ama uzaklara baktığımda, çoğu kadının bende hoşlandığı şeylerle gerçekten ilgilenmediğini anladım.

Kıyafetlere baktım. Her şey çok kaliteliydi ama aşırı muhafazakârdı. Bu adam akşam yemeğinde kırmızı ipek gömlekler giyen biri değildi.

"Peki ne ödünç alabilirim?" Ben sordum.

"Her şey, her neyse." Yarı uykulu görünüyordu.

"Onun kıyafetlerini giymemin bir sakıncası yok değil mi?"

"Giysiler eşyadır. O onların içinde değil."

"Peki o nerede?"

Soruma cevap vermek istiyor gibiydi ama henüz bana güvenebileceğini hissetmiyordu. Yine de düşündüm. Bana karşı cinsel bir ilgisi olmayabilirdi ama kadınlar benimle konuşmaktan hoşlanırdı.

Dolaptan giysilerimi çıkarıp Darci'nin arkasındaki yatağa koymaya başladım, sonra gömleğimin düğmelerini açmaya başladım. Bana şaşkınlıkla baktığında gülümsedim. "Onları denemeliyim, değil mi?"

Ayağa kalktı, belli ki odadan çıkmayı planlıyordu.

"Neye doğru gittiğimizi konuşmamız gerekmiyor mu? Beni bu hanımlara Lincoln Aimes olarak mı tanıtacaksın? Ve belki de dün gece seni bu sabah bu kadar mutlu eden şeyin ne olduğunu bana anlatmalısın. Kocan seni ruh formunda mı ziyaret etti?"

Bana bir bakış attı ve bu bakışla birlikte ensemden küçük bir acı hissettim ama sadece gülümsedim. Odanın diğer tarafına geçip bir sandalyeye oturmasını izledim, sırtı bana dönüktü. Benden etkilenmediğini söylemişti, o zaman neden beni iç çamaşırlarımla görmek istemiyordu?

Montgomery'nin pantolonunu çekerken, kendime bu işi bırakmamı söyledim. Ama Darci ve ben gitmeden önce Alanna'yla birkaç saat geçirebilmeyi gerçekten çok isterdim.

Sonunda Darci ve benim toplanmamız birkaç saatimizi aldı çünkü ona denediğim her kıyafeti gösterdim. Onun benden daha uzun olduğunu söylerken haklıydı, ama Darci'nin çok kibar bir şekilde ifade ettiği gibi, "Senin kışın onunkinden çok daha fazla dışarı çıkıyor, bu yüzden pantolonlar kısalıyor."

Irksal farklılıklar için çok fazla.

Benim için kıyafet seçtikten sonra -ki oraya varır varmaz alışverişe çıkmaya yemin etmiştim- Darci'ye ne giyeceğini sordum. Bana baktı.

Sanki hiç düşünmemiş gibi bir an boş boş baktıktan sonra beni dolabına götürdü. Onunki kadar büyüktü ama sadece yarısı doluydu.

"Kıyafetlerimi Adam alıyor," dedi. "Çok iyi bir zevki var ve-" Başka tarafa baktı.

Kadınları neşelendirmek için her zamanki yöntemim olmadığından, oyunculuğumu uygulamaya karar verdim. "Tatlım," dedim, elim kalçamda, "renginle hemen hemen her şeyi giyebilirsin." Küçük, şirin, mavi bir takım elbise indirip önünde tuttum ve bunu yaparken normal sesimle (ki şahsen ben kimin olduğunu bildiğiniz kadar derin ve seksi olduğunu düşünüyordum) saç renginin değişmesi gerektiğini söyledim.

İlk tartışmamız başladı. Yoksa yirmi beşinci miydi? Emin olamadım. Darci dolaptan çıktı. "Olamaz," dedi. "Kocam bu rengi seviyor. Bu bir çilek sarısı ve o bunu seviyor."

Eğer adam kızıl saçlılardan hoşlanıyorsa, belki de gardırobunun onu gösterdiği kadar ölümcül derecede sıkıcı biri değildi. "Magazinciler de öyle," dedim. "Kızıl saçlarına bayılıyorlar. Öfkenizin saçınızın rengine uyduğu hakkında bir şeyler söylemediler mi? Ve kuaförün bir magazin dergisine röportaj vermedi mi? Alabama'daki o yerde kimsenin seni tanımayacağını mı sanıyorsun?"

Yürümeyi bıraktığında onu yakaladığımı anladım. "Saç rengimi değiştirmek için yeterli zaman yok, bu evde boya olsa bile, ki yok."

Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama yalan söylediğini biliyordum. Her türlü güce sahip olabilirdi ama özünde sadece bir insandı ve iyi bir oyuncu değildi. Aktörlerin ve yalancıların etrafında çok zaman geçirmiş olan benim için o tamamen şeffaftı. "Söylesene Darci," dedim, "sık sık yalan söyler misin ve söylersen sana inanan olur mu?"

Emin değildim ama dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme gördüğümü sandım. Tahminimce sık sık yalan söylüyordu. Onun yeteneklerine sahip olsaydım, herkese her zaman yalan söylerdim. "Peki saç boyası kimde?" diye sordum.

"Hizmetçide biraz olabilir."

"Beni koyduğunuz odada mı?" diye sordum. "Evin uzak tarafında olan mı? Yatak odanızdan çok uzakta olan ve başka bir posta kodu olan mı?"

Bana dolu dolu bir gülümseme verdi. "İşte bu." Bir saniye bana baktı, sonra "Yarışalım" dedi ve gitti.

Kazandı ama sadece o labirent gibi evde kaybolmadığı için. Çoktan hizmetçinin dolabına girmişti ve arka tarafta, dört ayakkabı kutusunun altında siyah saç boyası kutuları duruyordu. Darci'nin saç boyasını

Onun için çalışmaktan nefret edeceğimi düşündüm. Asla bir sırrım olamazdı.

Yirmi dakika sonra Darci'yi lavabonun üzerine yatırmıştıım ve boyayı onun ince, ipeksi saçlarına fışkırtıyordum. Bu düşünce boynumun arkasına küçük bir acı gönderdi ve başını porselene çarpana kadar aşağı ittim.

"Akıl okuyamadığını sanıyordum," dedim eldivenli ellerimle kafa derisine masaj yaparken.

"Bir şeyler hissedebiliyorum ve sen..." Bana bakmak için biraz döndü. "Sabahın krnde sevişecek kadar azgın mıyım?"

"Hepsi bu kadar," dedi gülümseyerek.

"Bu ocuk buna değse iyi olur," diye mırıldandım. "Bu arada, bizi alacak olan bu özel uçak bir jet mi? Bir ya da iki uçuş görevlisi var mı?"

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için zgnm ama bu eski bir balıkçı uçağı. Kokuyor, kirli, yavaş ve gürültülü. zerinde Montgomery yazan hiçbir şeyle gelemeyiz."

"Elbette," dedim. "Bunu neden düşünmediğimi bilmiyorum. Tamam, ayağa kalk. Yirmi dakika boyunca açık bırakman gerekiyor. Dur, kaşlarını alayım."

"İğrenç. Korkunç görüneceğim."

"Bana göre değil," dedim ve poposuna bir şaplak attım. Bir an için nefesimi tuttum. Yine burnumu mu kanatacaktı?

Poposunu ovuşturdu ve "Bunu ilgilenen birine sakla, bana bir daha dokunursan Connecticut'taki o dört cadiya ne yaptığımı sana gösteririm" dedi.

Bununla birlikte, kıyafetlerini çıkarmak için dolabına gitmek üzere banyodan ıktı.

Lanet olsun! Düşündüm, ama o garip küçük bir karakterdi. Ve lanet olsun bana, ama her geçen dakika daha da ilgimi çekiyordu.

DARCI

Sonsuza Kadar ve Daima

Yedinci Bölüm

Mike Taggert'ın gönderdiği o korkunç uçakla Alabama'ya giderken yol boyunca annemi düşündüm ve onu düşünmemek için kendimi zor tuttum.

Mike bana tehlikede olup olmadığım dışında çok fazla soru sormamıştı. "Ne olursa olsun yok," dedim, bana inanması için zihnimi kullanırken yalan söyledim. Sanırım inanmıştı ama emin değildim. Öte yandan, bu konuda fazla seçeneği olmadığını bildiğinden de eminim. Evet, tanıdığı biriyle temasa geçmiş ve bana Alabama'ya giden bir uçak ayarlamıştı. Bana bazı sorular sordu ama cevap vermedim, çünkü gerçek şu ki başıma ne geleceğini bilmiyordum.

Gün ilerledikçe, bir şeyin beni Alabama'daki bu yere çağırdığını hissetmeye devam ettim. Eğer bu kadar korkak olmasaydım annemi arar ve ona ne bildiğini sorardım. Ama ben de o kadınlar gibiydim.

-

ve erkekler- şirketlere koşan ama annelerinin önünde zayıflara dönüşen. Sevdiklerim için ateşin içine girebilirdim ama annemi arama düşüncesi bile oturup uzun, derin nefesler alma isteği uyandırıyor.

Uçak yolculuğu o kadar gürültülüydü ki konuşmak mümkün değildi, bu yüzden ne hissettiğime konsantre olmaya çalıştım. Aklımda olan tek şey "bir nesne" idi. Sihirli bir nesne beni kendisine çekiyordu. Bu bir nesne miydi yoksa bir insan mıydı? Eğer bir insansa, bir bedeni var mıydı? Ve eğer bir nesneyse, ne yapıyordu? Bir an için gözlerimi kapattım ve Alaaddin'in lambasını bulduğumu hayal ettim. Eğer Nostradamus'un Aynası varsa, sihirli lamba neden olmasındı? Ne dileyeceğimi kesinlikle biliyordum!

Uçak aniden irtifa kaybetti ve beni gerçekliğe geri döndürdü. Line'a baktım ve onun haç çıkardığını gördüm. Her an ölmeyi beklediğini hissedebiliyordum.

Uzun siyah bir limuzinin bizi beklediği özel bir iniş pistine inmemiz uzun sürmedi. Mike'a geldiğimde zengin görünmem gerektiğini söylemişim, o da bunu ayarlamıştı.

Line'ın oğlunun annesinin en son çalıştığı yer olarak bilinen 13 Elms'e varana kadar bir saatten fazla araba kullandık. Resmi olarak masözlük yapıyordu ama ben başka bir şey yaptığını, çocukla ilgili bir şey yaptığını hissediyordum.

Belki paranoyaklaşıyordum ama limuzinin içinde Line ile konuşmak istemiyordum. Limuzini Mike'ın gönderdiğini ve şoförün plantasyondan olmadığını biliyordum ama yine de izlendiğimizi hissediyordum. İzleniyor ve dinleniyorduk.

-Ve incelendi.

"Neyin var senin?" diye sordu Line. "Daha beyaz olmuşsun, tabii bu mümkünse."

Ona gülümsedim. Zavallı adam. Cinsel arzularını tamamen bastıramıyordu. Belki de ona kendini inkar etmesi hakkında bir konuşma yapmalıyordum.

Kendi özlemlerimi nasıl bastıracağımı öğrenir öğrenmez onunla konuşacaktım.

"Kutsal Meryem Ana-" Line nefesinin altında şöyle dedi.

"Lütfen küfretme," dedim ama sesimde hiçbir inandırıcılık yoktu çünkü onun gördüğünü ben de görüyordum.

Yerle ilgili broşür, 13 Elms, çılgıncaydı. Bir grup spiritüalist olduklarını, ruh çağırma seansları düzenlediklerini ya da herhangi birinin gelecekte haber verdiğini açıkça belirtmemişlerdi. Broşürde "gençleşme yeri" olduklarını söylemişlerdi. Endişelerinizin 13 Elms'de yok olacağını söylüyorlardı. Orada olup bitenlerin gerçekliğini hissetmiştim.

Ancak, imgelemlerim tam olarak net olmadığı için gerçek, fiziksel yeri görmemiştim. Bazen öyleydi ama çoğu zaman sadece görüntülerden ibaretti. Tuğlalar, ağaçlar ve beyaz sütunlar görmüştüm. Bunlardan 13 Elms'in Rüzgar Gibi Geçti filminden fırlamış gibi eski bir plantasyon tipi ev olduğu sonucunu çıkarmıştım. Broşürler sadece iç mekanları ve ortasında güneş saati olan şirin bir bitki bahçesini özenle göstermişti.

Ama Line ve benim gördüğümüz şey sevimli değildi, küçük değildi ve pek güneşli gibi görünmüyordu. Bir evden çok bir kaleye benziyordu; biri uzun, diğeri kısa iki kule yükseliyordu. Her şey el yapımı olduğundan emin olduğum tuğlalardan yapılmıştı. Ön tarafta, imgelemimde gördüğüm beyaz sütunlar ikinci kattaki bir sundurmayı destekliyordu ama sundurma alanı dardı ve sanki sonradan düşünülmüş gibi görünüyordu.

Kuleler, koni şeklinde bir çatı ve küçük yuvarlak tepeli pencereler geniş cephenin her yerindeydi.

Line, "Bunu kim yaptıysa çıldırmış," dedi.

"Tamamen katılıyorum."

"Gitmek ister misin?" dedi şoförün duymaması için sessizce.

"Yapamam," dedim ve bunda ciddiye dim. O evde beni oraya çeken bir şey vardı.

"Darci," diye sordu Line, ona bakmamı sağlayarak. "Eğer korkutucu şeyler yapacaksan, bence şimdi gitmeliyiz."

"Kurt ulumalarını duymamıza rağmen geceleri dışarıda dolaşmak gibi mi?"

Line gülümsemedi. "Kurt adam yok, değil mi? Peki ya vampirler?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedim, sanki gerçekten biliyormuşum gibi konuşmaya çalışarak.

Line'a ne hissettiğimi açıklamaya çalışmadım. Tek bildiğim, ilk fırsatta o eski yeri aramaya başlayacağım ve ne bulabileceğime bakacağımdı.

Limuzinin şoförü verandanın önünde durdu ve Line ile ben indik, ikimiz de etrafa bakmak için boynumuzu bükük. Oradan bir kötülük geldiğini hissetmiyordum ama kesinlikle ürkütücüydü. Bir kuleden uçan yarasalar görsem şaşırırdım - üzerlerinde küçük insan yüzleri olan yarasalar.

"Burası tüylerimi ürpertiyor."

"Ben de," diye fısıldadım ona. Şoför çantalarımızı indiriyordu ve asistanım olarak Line'ın ona yardım etmesi gerekirdi ama Line'ın bir çalışan olmayı öğrenebileceğini hiç sanmıyordum. Şoför indirmeyi bitirdiğinde arabaya atladı ve bizi orada öylece bırakarak hızla uzaklaştı. Buranın yerlisiydi, belki de ev hakkında bir şeyler biliyordu.

"İşte bu korkutucu," dedi Line arabanın arkasından bakarken. "Adam bahşiş için bile beklemedi."

Hâlâ eve bakarken, "Belki de kocamın kuzeni ilgilenmiştir," dedim.

Kapı ziline uzandığımda Line, "Eğer o şey uluyan bir kurt gibi çalarsa, ben buradan gidiyorum" dedi.

"Ben de."

"Bana buranın güvenli olduğunu düşündüğünü söylemen gerekiyordu." "Ama hissetmiyorum. Birinin bizi izlediğinden eminim."

"Genellikle böyle hissettiğimde hoşuma gider," dedi. "Ama şimdi değil."

Kapının ziline bastığımda içeriden hoş bir cınlama duyduk. Kapıyı siyah elbiseli ve beyaz yakalı bir kadın açtı. Gülümsemedi ya da bizi herhangi bir şekilde selamlamadı. İçeri girdik, kapıyı arkamızdan kapattı, sonra sessizce odadan çıktı.

Line ve ben birlikte durup sessizce giriş holüne baktık. Genişti ama Adam'ın bana İngiltere ve İskoçya'daki şatolarda gösterdiği geniş alanlar gibi değildi. Aslında bu oda oldukça güzeldi. Panellerle kaplıydı.

Yumuşak bir kahverengiye dönüşmüş meşe. Sağımızda neşeli, çtırtıdayan bir ateşle dolu bir şömine, solumuzda ise geniş bir merdiven vardı. Merdiven ikinci katın tamamını dolaşan bir korkuluğa çıkıyordu. Arka duvarda kitaplıklar ve onların önünde de büyük bir çalışma masası vardı.

Bu odadan dışarı açılan en az dört kapı vardı ve bunlardan birinden evin ve arazinin sahibi olan kız kardeşler olduklarından emin olduğum iki kadın çıktı. Onlara şöyle bir baktım ve güvenmediğime karar verdim. Biri kısa boylu, şişman ve tatlı görünümlüydü; diğeri ise esmer ve zayıftı. İkisinin de iyi niyetli olmadığını hissedebiliyordum. Bana ve tüm mücevherlerime baktıklarında-

Line bana mücevher kutumu boşalttırdı; gözlerinde dolar işaretleri olan çizgi film karakterlerine benziyorlardı.

"İşte buradasın," dedi tombul olan, iki elimi de avuçlarının içine alarak ve bana dokunduğunda kolumda zayıf bir elektrik akımı hissettim.

Tanrım, diye düşündüm, bu kadının bir gücü var ve aklımı okumaya çalışıyor. Ona hissetmesini istediğim düşünceyi, açgözlü ve kızgın olduğumu ve benim olduğumu hissettiğim şeyi almak istediğimi gönderdim. En azından gönderdiğim şeyin bu olduğunu umuyordum. İçeri girdiğimden beri kendimi biraz tuhaf hissediyordum, pek dengeli değildim.

"Ben Narcissa Barrister ve bu da kız kardeşim Delphia, Philadelphia'daki gibi," dedi. Narcissa'nın mavi gözleri ve pembe yanakları vardı ve bana tatlı tatlı gülümsüyordu. "Ve sen de Darci Nicodemus'sun, doğru mu?"

İsmi Line uydurmuştu. Hoşuma gitmemişti ama hayatımın o korkunç aynanın etrafında döndüğünü düşünürsek, Nicodemus Nostradamus'a neredeyse aynı olacak kadar yakındı.

"Bayan Nicki," dedi Line ben daha konuşmadan. Narcissa'ya doğru ilerledi, tombul omuzlarını güçlü ellerinin arasına aldı ve her iki yanağını da öptü. Nefesimi tuttum. Buraya erkekler giremezdi, o ne düşünürdü acaba?

Endişelenmeme gerek yoktu, çünkü Narcissa ergenlik çağındaki bir çocuk gibi kıkırdıyordu. Vücudunun jöle gibi sallanışını hayretle izledim.

"Çok sevimli değil misin?" Narcissa öyle dedi.

Line bana gülümsedi, sonra ayrı ve sessiz duran Delphia'ya yaklaştı. Niyetinin Delphia'yı öpmek ve onu da etkilemek olduğuna eminim- ama kadının bir bakışı onu durdurdu.

"Hayır, canım," dedi Narcissa sertçe. "Kimse Delphia'ya dokunmamalı. O bir psişik ve bir şeyler hissediyor. Ona fazla yük olmamalıyız."

"Bu şimdiye kadar duyduğunuz en heyecan verici şey değil mi Bayan Nicki?" Line bana söyledi ama ben Delphia'ya bakarak ondan ne hissedebileceğimi görmeye çalışıyordum. Pek bir şey hissetmiyordum. Tombul küçük Narcissa'nın kız kardeşinden daha fazla güce sahip olduğuna bahse girmeye hazırdım. Onlarla bağlantılı olduğunu düşündüğüm insanlar öldürülmemiş olsaydı, ikisinden de zarar gelmeyeceğine yemin edebilirdim -Gerçek bir zarar yok, sadece açgözlülük.

Narcissa gözlerini Line'a dikmişti. "Tıpkı o TV programındaki çocuğa benziyorsun. Adı neydi onun?"

"Lincoln Aimes," dedi Line çabucak. "Tıpkı ona benzemiyor muyum? Ama tatlım, o benim için fazla erkeksi. Onun kadar iyi bir rol oynayamam. Vallahi, eğer beyaz perdede olsaydı, bu adamın neler başarabileceğini kimse bilemezdi. Dürüst olmak gerekirse, bence o en iyilerden biri-"

"Ne yapabilirsin ki?" Delphia'nın çakıllı sesiyle kesildi. Çok fazla sigara içmekten ya da bir yaralanmadan kaynaklanan bir sestti bu. Boğazına baktım ama çenesine kadar düğmeli elbisesinin yüksek yakası boğazını örtüyordu.

"Anlayamadım?" Line sordu, kadının sesinden benim kadar ürkmüştü.

"Kız kardeşim el falına bakmak, tarot kartları gibi şeyler yapıp yapamadığınızı öğrenmek istiyor."

Gülümsemem görünmesin diye gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Sanırım Line'a benim için yapması gereken her neyse onu tamamlaması için bir iş teklif ediyorlardı. Şimdiye kadar tek yaptığı bana zorbalık etmektir. "Masör," dedim. Belki diğer konuklardan bir şeyler öğrenebilirdi ve belki de bir iş onu meşgul ederdi. "Line masaj yapabilir. Bu konuda oldukça iyidir."

Line gözlerini bana dikti ve beni öldüreceği mesajını verdiğini anladım.

"Ne kadar harika," dedi Narcissa. "Masaj yapan iki kişi vardı ama onlardan biri... biri... Ah canım. Belki de Bay... Adınız neydi?"

"Forbes," dedi Line. "Jason Forbes."

Line'ın kendisi için uydurduğu ismi beğenmemiştim ama o Forbes'un kulağa zengin, Jason'ın ise güçlü geldiğini söylemişti. Ben de ismin sahte olduğunu söyledim. Line dedi ki, "Sence Lincoln Aimes gerçek mi?"

O anda bir kadın aceleyle odaya girdi. Altmış yaşlarında, çok kilolu, üzerinde sadece bir havlu ve duş bonesi vardı ve öfkeliydi. "Narcissa! Maria yine ortadan kayboldu. Bir randevum vardı."

Saat dörtte masaj yaptırdım, şu anda saat dört buçuk ve onu hiçbir yerde bulamıyorum. Paramın iadesini talep ediyorum."

"Sevgili Bayan Hemmings," diye yatıştırdı Narcissa. "Yeni bir masör tuttuk ve şu anda sizinle ilgilenecek."

"O mu?" Bayan Hemmings öfkeyle sordu. "Bana hiçbir erkeğin--" Line'ı görünce sözünü kesti. Bir metrelik kas yığını, her tarafı cafe au lait rengine bir deriyle kaplıydı. Kadının bayılacağını ya da daha kötüsü havlusunu düşüreceğini sandım.

Kadının tek söyleyebildiği "Oh," oldu. "Oh."

Bir iltifat karşısında sırt üstü dönüp mırıldanacağını çoktan öğrendiğim Line, kadına Paul Travis'in cinayet zanlılarına itiraf ettirmek için kullandığı bir bakış attı.

Narcissa ve ben Bayan Hemmings'in havlusunu düşmeden yakaladık.

Narcissa'nın kadına, "O gerçek bir erkek değil," diye fısıldadığını duydum. "Ne demek istediğimi anlıyorsan. Namusun onun yanında güvende olacak."

"Oh," dedi Bayan Hemmings tekrar. "Oh."

Narcissa bana baktı. "Belki de Bayan Hemmings ve Jason'a masaj odalarının göstermeliyim. Delphi sizi odalarınıza Bayan Nicki. için endişelenmeyin, odanıza teslim edilecek. Akşam yemeğinin saat altıda olduğunu unutmayın. Delphi'nin bu akşamki seansından önce yemeğimizi iyice sindirmiş olmak istiyoruz. Orada , değil mi?" "Sadece ölüm beni bundan alıkoyabilir," dedim ve sonra keşke yapmasaydım dedim. Çünkü Narcissa bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Line'ın Bayan Hemmings'in kocaman beyaz bedenine bakarken yüzünde beliren dehşet ifadesini görmezden geldim.

Gülümseyerek Delphia'ya döndüm ve akşam yemeğinden önce keşfetmek için iki saatim olduğunu düşündüm. Keşfetmesem bile, Bayan Hemmings'le işi bittikten sonra Line'ın etrafında olmak istemiyordum.

Delphia merdivenlerden yukarı çıkıp koridordan aşağı inerken tek kelime etmedi. Hareketlerinden fiziksel olarak oldukça iyi durumda olduğu anlaşılıyordu. Evde bir spor salonu olup olmadığını merak ettim.

Koridorun sonundaki ağır meşe kapıyı açarak, "Burası senin odan," dedi.

Çok güzeldi: yüksek tavanlar, uzun pencereler, yarım düzine insana yetecek büyüklükte bir yatak, bir kanep, sandalyeler, çalışma masası. Bir duvarda, kuyrukları ocağın üzerine dökülen, çıplak göğüslü iki denizkızı heykeli bulunan devasa bir şömine vardı. Şömine rafı başımın üst kısmıyla aynı hizadaydı.

ve devasa kalaylı sürahiler tutuyordu. Konfederasyon üniforması giymiş bir adamın portresi duvarın tepesindeydi.

Şöminenin önünde, yeşil ve gül tonlarında güzel bir halının üzerinde şişman mobilyalarla dolu bir oturma alanı vardı. Yatak odanın diğer ucundaydı ve hemen yanında ortalama bir ebeveyn yatak odası büyüklüğünde bir banyoya açılan bir kapı vardı. Kalın beyaz havlular ısıtılmış demirlerin üzerine serilmişti.

"Her şey mi?" Delphia çakıllı sesiyle sordu. Boynuyla ilgili bir ağrısı olduğunu hissedebiliyordum ama sorunun ne olduğunu anlayamamıştım. Bu evde tuhaf bir şeyler vardı. Kendimi bir miknatısın üzerine yerleştirilmiş bir pusula gibi hissediyordum. Algılarım çıldırmış bir pusula iğnesi gibi dönüp duruyordu.

"Avucunuzu görebilir miyim?" diye sordu.

Bazı nedenlerden dolayı tereddüt ettim. Eğer ona dokunursam, ne görürdüm? Duyularım yatışacak mıydı yoksa daha da mı sapıtacaktı? "Sana dokunmayacağımızı sanıyordum," dedim gülümseyerek, ellerim arkamdaydı.

"Senin hakkında bilgi edinmek istiyorum," dedi ve elimi avucunun içine koymam için elini uzattı.

Ona dokunduğum anda onun bir şarlatan olduğunu anladım. Hiç psişik yeteneği yoktu ama kız kardeşinin bunu bilmesine izin vermediğine bahse girmeye hazırdım. Aslında, Delphia'nın kız kardeşine oldukça güçlü bir şekilde hükmettiği fikrine .

"Uzun bir yaşam çizginiz var," dedi, "ve hayatınızda birçok deneyim yaşadınız. Bir adam görüyorum, çok uzun boylu ve esmer."

"Güzel!" Dedim ki, "Kocam sarışın olduğu için. Bir şeyim eksik ve onu nereye koyduğunu bilmek istiyorum-onları."

Bana bir şeyleri "bildiğini" hissettirmek için çok prova edilmiş bir bakış attığından emin olduğum bir bakış attı ve "Zamanı gelince her şey sana açıklanacak" dedi.

Kolay olmadı ama gülmedim. Eğer gerçek bir medyum olsaydı, bulmak istediğim tek şeyin kocam ve onun kız kardeşi olduğunu görürdü. Elimini bıraktı ve ben de ondan uzaklaştım. Açgözlülük ondan büyük yeşil bir projektör gibi ışıldarken ona çok yakın olmaktan hoşlanmıyordum. Aurası çirkin kahverengimsi bir kırmızıydı.

"Daha önce hiç seansa gitmedim," dedim dürüstçe. " bir şey?"

Sanki tuhaf bir şey yapmışım gibi bana bakıyordu. Hayatımın hikayesi, diye düşündüm. Diğer insanlar gibi davranmıyor ya da tepki vermiyor . I

Zihnine benden hoşlanmasını istediğime dair bir mesaj gönderdim ama beni "duyduğunu" sanmıyorum.

"Duruşu siz mi yönetiyorsunuz?" Ben sordum.

"Evet," dedi yavaşça, bana bakarak. "Seni daha önce görmüştüm."

Bunun için hazırlanmıştım ve hikayem hazırды. "Evet. Şu kadına benziyorum, şu haberlere çok konu olan Hillbilly Honey. Aslında o benim uzaktan kuzenim." Sesime acılık katmaya çalıştım. "Onun yüzünden buradayım. Ölen kocam kendisine ait olduğunu bildiğim bazı şeyleri saklamıştı ama onları bulmam için normal kaynaklara başvurursam medyanın bunu öğrenmesinden korkuyordum. Gazetelerin bana köylü demesinden bir binadan atlarım daha iyi."

"Demek bize geldiniz."

"Evet," dedim, çaresiz ve muhtaç görünmeye çalışarak. "Bana yardım edebileceğinizi düşünüyor musunuz? Sence ruhani rehberin kocamın sakladığı mücevherlerin yerini bulabilir mi?"

Sadece mücevherlerden bahsettiğinde bile gözlerinde küçük bir alevin tutuştuğunu gördüm.

"Elimizden geleni yapacağız. Şimdi yolculuğunuzdan sonra dinlenmeniz gerektiğini düşünüyorum. Saat altıda yemek salonunda görüşürüz, sonra da duruş için kütüphanede buluşuruz. İzninizle, ilgilenmem gereken işler var."

Bir anda odadan çıktı ve ben de neyin peşinde olduğunu merak ettim. Mücevherlerden bahsettim ve o da gitti.

On dakika sonra bize kapıyı açan kadın üç valizimi odaya getirdi. Bahşış vermeye çalıştığımda başını salladı ve gitti. O odadan çıkar çıkmaz yaptığım ilk şey kameraların ve mikrofonların nerede olduğunu tespit etmek oldu. İnsanlar makinelerin ne kadar enerji yaydığının farkında değiller ama ben zihnimle makineleri bulabileceğimi uzun zaman önce öğrenmiştim. Onları bulmak için sadece birkaç dakika konsantre olmam gerekti.

Gözcüleri uyarmadan onları devre dışı bırakmak başka bir meseleydi. Yatağa doğru bakan bir kamerayı gizleyen küçük kuru çiçek çelenginin üzerine bir şapka astım. Banyoda (ne kadar kaba! diye düşündüm) saçıma sprej sıktım, sonra bir şey alacakmış gibi eğildim ve düşüncesizce aynanın yanındaki panele sprej sıktım, böylece kamera lensini kapattım.

Mikrofonlar daha zordu ama üç denemeden sonra yatağın altındakini bavulla parçalamayı başardım. Beni görecektir bir kamera olmadığından, sanki pokeri mikrofon olarak kullanıyormuşum gibi küçük bir radyo şovu yaptım.

eskrim kılıcıyla vurdum, sonra mikrofonu sopayla parçalamadan hemen önce "tüh" dedim.

Bunları yaparak çok fazla şey ele verdiğimi biliyordum ama gerçekten de banyomda bir kamera var!

Yalnız kaldığımda çantalarımı karıştırmaya başladım ve kısa sürede istediğim şeyi buldum: siyah likralı kedi takımım.

Takım elbiseyi görünce ağlamamak için kendimi zor tuttum. Adam'la Connecticut'taki tünellere girdiğimizden beri onu giymemiştim. Bana olan ilgisini gizlemek için yaptığım ya da söylediğim her şeyden şikâyet etmişti. Elbette güvende olduğumuzu biliyordum. Ve biliyordum-

Kendimi Adam'ı düşünmekten alıkoydum ve üzerimi değiştirmek için banyoya girdim. Birkaç dakika sonra çıktığımda durdum. Line'ı yakınımda hissedebiliyordum. Bir saniye sonra onun yüzünü pencerede gördüm, ikinci katın penceresinde.

"Ne yapıyorsun sen?" Pencereyi açar açmaz sordum. Parmak uçlarından asılı duruyordu ve onu içeri çekmeye yardım etmek zorunda kaldım.

"Yirmi üçüncü bölüm bir kedi hırsızıyla ilgiliydi," dedi yere düşerken. "Yönetmen bana bir mayo giydirdi ve bunun yapılıp yapılamayacağını görmek için on sekiz katlı bir binanın çıkıntısında süründürdü."

Ayağa kalkmasına yardım ettim. "Tüm bunların sahte olduğunu, aktörlerin gerçekten yerden sadece birkaç metre yüksekte olduğunu sanıyordum."

"Öyleydin ama yine de kayamadım ya da- Vay canına! Harika görünüyorsun."

Ondan uzaklaştım. "Bayan Hemmings nasıl?"

Line inledi. "Bana yaptığı teklife inanamazsın. Bana ödeme yapmak istedi-" Elini salladı. "Her neyse, ondan hiçbir bilgi alamadım. Daha önce buraya hiç gelmemiş. Ama başka bir misafirle konuştum ve eskiden burada çalışan masözün adının Lisa olduğunu, ama buralarda hiç küçük bir çocuk görmediğini söyledi. Delphia'nın erkekleri, çocukları ya da hayvanları sevmediğini söyledi. Biliyor musun, gerçekten iyi görünüyorsun."

"Bana dokunursan başını ağrıtırım," dedim ama gülümsüyordum. Bir kadına duyduğu arzu onu her gördüğümde daha da güçleniyordu. Aurası vücudunu bir karış kadar sarmıştı ve parlak kırmızıydı. "Bayan Hemmings'in teklifini kabul etmeliydin," dedim, aramızda çok mesafe olduğundan emin olarak.

Line yatağıma uzandı ve somurttuğu belliydi. Hayatında kaç kadının onu reddettiğini merak ediyordum.

"Odama girmek için tırmandığın şeye tırmandığını gören oldu mu?"

"Bilmiyorum. Medyum olan sensin. Sen söyle. Hem neden böyle giyindin ki?"

Ona bir şey söylemeye niyetim yoktu, bu yüzden onu uyutacağını umduğum yatıştırıcı düşünceler göndermeye başladım, ama acelem olduğu için biraz fazla ısrarcı davrandım.

"Ah!" dedi boynunu ovuşturarak, sonra Gettysburg Konuşması'nı tekrar okumaya başladı.

Onunla uğraşacak vaktim yoktu. "Ben bir yere gidiyorum ve senin burada kalıp beni beklemeni istiyorum."

Cevap verme zahmetine girmedim. "Ne şömine ama!" dedi, yataktan yuvarlanarak denizkızlarına doğru gitti, elleri göğüslerini kavramaya hazırды.

Vücudumu onunla denizkızları arasına koydum. Yanlış bir hataydı. Elleri bana yaklaştığında ona öyle bir bakış attım ki durdu. Gülümseyerek geri çekildi. "Nereye gidiyorsan, ben de seninle geliyorum."

"Kütüphaneye," dedim. "Orada bazı şeyler yapmam gerekiyor. başıma." "Sahte hayaletlerin ortaya çıkmasını sağlayan tüm makineleri devre dışı bırakmak gibi mi?"

"Şimdi kimmiş akıl okuyan?" Ben sordum.

"Ruh çağırma seansı olan bir gösteri yapmıştık. Bir kadın seansa gitti ve bir daha geri dönmedi, bu yüzden numaralar hakkında bir şeyler biliyorum. Eğer gidersen, benimle gel," dedi ve bunda ciddi olduğunu biliyordum.

"Pekâlâ." Bu fikirden hoşlanmadığımı belli etmek için içimi çektim, ama doğrusu tek başıma gizlice dolaşmak istemiyordum. Yakalanmadığımdan emin olmak için zihnimi kullanırken kabloları falan kesemezdin. "Koridorun temiz olduğundan emin olayım."

Line kapıyı açmaya başladığında ben kapattım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Koridoru kontrol ediyorum. . Dünyada kimsenin yapamadığını yapabildiğinizi ve muhtemelen yapabildiklerinizin sadece yüzde ellisini bildiğimi unutmuşum."

"Yüzde bir," dedim. "Ve sus." Gözlerimi kapattım ve zihnimle aradım. Yakınımızda kimsenin olmadığını, kimsenin koridordan aşağı inmek üzere olmadığını hissettim. Kimsenin girişe girmek istemediğine dair düşünceler gönderdim ya da-

Gözlerimi açarak Line'a, "Kütüphanenin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum. "Ya Bayan Hemmings'i terk etmeseydim ve buraya gelmeseydim?"

Seni kurtarmak mı? Ben olmasam kütüphaneyi nasıl bulacaktın ki?"

Kapıyı yavaşça açtım, her ihtimale karşı dışarı baktım. O evde çok tuhaf bir şeyler vardı ve bunu bulmaya niyetliydim. Hissedebildiğim kadarıyla koridorda kamera ya da mikrofon yoktu. Tahminimce, hareketlerinin kaydedilmesini istemeyen bazı insanlar -yani Narcissa ve Delphia- vardı. Koridoru kullandıkları için kayıt cihazı da yoktu.

Odadan çıkarken omzumun üzerinden Line'a, "Kütüphaneyi kendime taşırdım," dedim.

"Bir odayı gerçekten hareket , değil mi?" diye sordu beni takip ederek.

Dönerek koridorda geriye doğru yürüdüm. Tamam, onun şehvetinin tadını çıkarıyordum. Adam'a sonsuza dek sadık kalmayı planlıyordum ama Line'ın güzel vücuduna bakmak ve onu çevreleyen şehvetin büyüyüp geliştiğini görmek güzeldi. Eğer auralar elle tutulur olsaydı arkasında ateşten bir duvar olurdu.

"Hayır, bir odanın yerini değiştiremem ama örneğin bir kepçe sürücüsünün kaybolmasını ve makinesini kütüphanede bulmasını sağlayabilirim."

"Bu odayı gerçekten hareket ettirmez, onu yok eder. Aynı şey değil."

Sesi derinleşiyor ve aurasının alevleri büyüyordu. "Birinin kitap almak için kütüphaneye gitmesi gerektiğini düşünmesini sağlasam nasıl olur? Onu takip edebilirim."

"Çilingir olsa iyi olur çünkü odayı kilitli tutuyorlar."

Aurası artık ateşten başka bir şey değildi: kırmızı, turuncu, ucunda küçük yeşil parçalar. Sıcaklığını hissedebiliyordum. Büyük merdivenlerden geriye doğru inerken, vücudumun etrafının buz tuttuğunu ve onun ihtiyacım olan sıcaklık olduğunu hissettim. Adam, Adam, Adam, diye düşündüm.

Line büyüü bozdu. "İşte bu," dedi, kolunu arkamdaki kapıya dayadı, başı benimkine yaklaştı.

Line'ın sol omzunun arkasında bir adamın yüzünü gördüğümde büyü bozuldu. Gözümü kırptım ve yüz kaybolmuştu. Line'ın yüzü benimkinin olduğu yere geldiğinde kolunun altına girdim.

"Bunu gördünüz mü?" Etrafıma bakındım ama kimseyi göremedim.

"Ne?" Line sesini yükselterek sordu. Aurası soğuyordu, sönmekte olan bir ateş gibi, artık alevler değil, sıcak bir parıltı vardı. Onu yeniden alevlendirmek için fazla bir şey gerekmeyecekti.

"Sanırım bir hayalet gördüm. Bu harika değil mi? Daha önce hiç görmemiştim. Demek istediğim, kafamın içinde birçoğunu gördüm ve birçoğuyla konuştum, ama hiçbirini somut görmedim. Bunu yapabilmek için çok fazla güç gerekir.

yaşam formunda görünür. Bir keresinde yeni bir evdeydim ama insanlar duvarlarda eski bir kulübenin tahtalarını kullanmışlardı. Duvarların her yerinde hayalet parçaları hissedebiliyordum. Sanki resimleri şeritler halinde kesmişler ve tekrar yapıştırmışlar gibiydi. Kilidi açabilir misin?" Aurası kırmızımsı kahverengiye dönmüştü.

"Sen çok tuhaf , bunu biliyor musun?" "Kilit açmanı istediğim için mi?"

"Hayır, çünkü çoğu insan hayaletlerden korkar."

"Çoğu insan benden korkuyor," dedim. "Biliyor muydun?"

Sözümü kesti. "Yani, Harlem'de büyürken kilit açmayı, arabalara düz kontak yapmayı ve bir çeteye üye olmayı öğrendim mi? Bilgin olsun diye söylüyorum, ailem üniversitede ders veriyordu ve ben-"

İrkçilik, diye düşündüm ve üzerimdeki küçük bel çantasını öne doğru çekerken iç geçirdim. "Sadece kibarlık ediyordum. Kuzenim Virgil bana nasıl kilit açılacağını öğretti."

"Virgil?" diye sordu. "Bu kadar yüksek mi? Kötü görünümlü mü? Yüzünün yan tarafında yara izi var mı?"

"Bu o." Eğilmiş, Virgil'in çocukken benim için yaptığı küçük aletle çalışıyordum. Virgil'in yanına gönderilmeyi çok severdim çünkü etrafımda olup biten hiçbir şeyi tuhaf bulmazdı. Yapabildiklerimi anlatmaya en çok yaklaştığım kişi oydu ama sanırım Virgil sadece sessiz kalıp dinleyerek diğerlerinden daha fazlasını anlıyordu.

Line'ın ürperdiğini görmek yerine hissettim. "O adamla karanlık bir gecede karşılaşmak istemezdim," dedi. "Ya da güneş ışığında. Aslında-"

Kütüphanenin kapısını itip açtığımda ve içeriye baktığımızda konuşmayı kesti. Eğer o odada bir hayalet varsa bile ben hissetmiyordum.

İçeride ne olduğunu hissetmek için kendime zaman tanıyarak odaya baktım. İki duvar yerden tavana kadar ceviz raflarda kitaplarla kaplıydı, üçüncü duvarda raflar ve bir şömine vardı ve uzak duvarda ağır bordo renkli kadife perdelerin altına gizlenmiş iki büyük pencere vardı.

Bakarken kameraları ve mikrofonları taradım. Odada çok sayıda elektronik ekipman olduğunu hissedebiliyordum ama hiçbiri "açık" gibi gelmiyordu. Tıpkı elektriğin kesilmesi gibiydi. Buzdolabının orada olduğunu biliyordunuz ama uğultu yapmıyordu, elektrik kullanmıyordu, "canlı" değildi.

Odaya bakarken dekoru fark etmeden edemedim.

"Çok karanlık," dedim. "Burası benim kütüphanem olsaydı, her yeri yeşiller ve sarılarla kaplardım. Sence de sarı perdeler hoş olmaz mıydı?"

"Sanırım iki kişi öldürüldü ve bence bu ciddi bir durum. Ayrıca biraz aklımız olsaydı buradan defolup giderdik diye düşünüyorum."

"Konuşmanıza dikkat edin lütfen." Kaba kelimelerin kullanılmasından gerçekten nefret ederdim. Onlar şok değeri içindi, peki bir insan ağzını her açtığında şok edici bir kelime kullanmanın ne değeri vardı? Ya da onun ağzını?

Line'a baktığımda raflardan kitaplar çıkarıyor, onlara bakıyor ve sonra geri koyuyordu. "Şu anda okuma konusu seçmenin zamanı olduğunu sanmıyorum. Biz-"

"Bingo," dedi bana zaferle bakarak. Birbirine yapıştırılmış ve içleri kesilerek bir kutu haline getirilmiş kitapları çıkardı. Kutunun arkasında bir projektöre benzeyen bir şey vardı. "Elektronik aletler hakkında bir şeyler biliyor olman mümkün mü?"

"Hem kızımın hem de yeğenimin telekinetik güçleri var ama benim yok. Eğer onlardan biri şu anda burada olsaydı, o-"

Line bana tiksintiyle baktı. "Çantanda küçük bir yıldız tornavida mı var?"

"Bilmek" derken bir el kitabını okumuş olmayı kastetmişti. "Oh," dedim. Ona bir ucu yıldız, diğer ucu düz olan bir alet verdim. Ortasında 3/8 inçlik altıgen somuna uygun bir delik vardı.

"Virgil?" Line aleti alırken sordu.

Başımı salladım ve onu izledim. Vidaları ayarlama şekline bakılırsa, o şey her neyse onu inşa etmiş olabilirdi.

"Harika," dedim. "Ben onları bulacağım, sen de etkisiz hale getireceksin."

"Ortaklar," dedi, başının üst kısmı kitaplığın içine saklanmıştı.

"Holmes ve Watson gibi."

"Daha çok Lucy ve Ricky gibi," dedi Line ve ben de güldüm.

Konsantre olarak odadaki diğer makineleri bulmaya çalıştım ama açık olmadıkları için kolay olmadı. Sanırım birisi bir fırtına ya da elektrik arızası olduğunda odadaki makinelerin için devre kesiciyi kapatmıştı. Pahalı olmalılar, diye düşündüm. Daha fazla sahte kitap çıkardık, daha fazla makine bulduk ve Line hepsini devre dışı bıraktı. Bunların yüksek teknolojiye sahip cihazları ve hologramları saklamak için bir projektor olduğunu söyledi. "Basit film şeyleri," dedi. "Alınma ama neden erkeklerin burada kalmasına izin vermediklerini anlıyorum. Her erkek bu şeylerin ne olduğunu bilir. vardır."

"Elbette," dedim. "Erkekler çok akıllıdır. Bu yüzden annesiyle hiç tanışmadığın bir çocuğun var. Söyle bakalım,

Bay Brilliant, o küçük fincanla o odadayken yaptığınız şeyin bir çocukla sonuçlanabileceğini hiç düşünmediniz mi?"

Bana cevap verme zahmetine girmedi ama utandığı belliydi. Bir saniye sonra, İngiliz filmlerindeki biri gibi "Oh ho!" dedi. Kitaplığın bir kenarı boyunca uzanan küçük bir tel bulmuştu. Elleri teli takip ederken sanki pandomim yapıyormuş gibi görünüyordu çünkü tel görünmüyordu.

Şöminenin üstündeki panellere doğru başını sallayarak, "Oraya çıkıyor," dedi. Tekrar bana baktı. "Bu telin ne olduğunu bilmiyorum ama ruh çağırma seanslarıyla ilgili programımızda kadın odadaki eşyaları hareket ettirmek ve sesler çıkarmak için böyle bir tel kullanıyordu. Bunu dirseğine bağladı ve tek yapması gereken kolunu hareket ettirmektir ve işte! Eşyalar hareket etti. Ne yaparsak yapalım, bence bu kabloyu kesmemeliyiz. Normal bir makine arızası gibi görünmesi için makineleri tamir ettim."

Ona bir bakış attım.

"Evet. Tamam, birinin yaptığını bilecekler ama makinelerin kendi kendine çalışıp çalışmadığını da merak edecekler. Eğer kabloyu kesersek sanırım-"

"Onları öfkeden çıldırtacak ve bizi yataklarımızda mı öldürecekler?" "Yukarı," dedi Line. "O paketin içinde başka ne var? senin mi?"

Ona uzattım; içini karıştırdı ve çocukluğumdan beri sahip olduğum küçük pembe bir bıçak buldu. Bıçak o kadar çok bilenmişti ki, neredeyse yok gibiydi. "Mükemmel." dedi, sonra bıçağın etrafındaki teli bükerek bir kıvrım oluşturdu. "Şimdi tek ihtiyacımız olan bunu şöminenin köşesine asmak ve biri çekerse tel hareket etmeyecek. Sanırım oraya tırmanabilirim."

Kitaplığın üzerindeki küçük dekoratif çıkıntı onun koca ayakları için çok dardı. "Beni yukarı kaldırırsan tırmanırım."

"Ah evet," dedi ve sanki bana sarılmak istiyormuş gibi kollarını bana doğru uzattı. Ondan bir adım uzaklaştığımda yüzünü buruşturdu. "Şimdi de tecavüzcü olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Dokunaklı," dedim ve bana öyle şehvet dolu bir bakış attı ki güldüm. Ertesi dakika ellerini kavuşturdu, ben ellerinin içine girdim ve o da

Neredeyse beni yüksek şöminenin üzerine fırlatıyordu. "Neredeyse tavana çarpıyordum," diye tısladım ona.

"Özür dilerim. Çok fazla depolanmış enerjim var. Buranın bir spor salonu olduğunu mu düşünüyorsun?

Bu mu?"

"Sanırım bir yerlerde bir spor salonu var ve Delphia orayı kullanıyor. O görüldüğünden daha güçlü."

"Görünüştten bahsetmişken..." dedi, şöminenin tepesine ulaşmak ve teli yerine çekmek için uzandığımda bana bakarak.

Cevap vermedim çünkü duyularım uyandı. "Biri geliyor," diye fısıldadım.

"Kablo yerine sabitlendi mi?" diye sordu ve başımı salladığımda bileğimden tutup beni şöminenin üzerinden çekti.

Eğer duyularım birinin yaklaştığını hissetmeyecek kadar dolu olmasaydı, havada uçarak onun kollarına düştüğümde çığlık atabilirdim. İtiraz etmek için ağzımı açtığımda Line beni yere bıraktı ve sessiz olmam için parmağını dudaklarına götürdü. Yavaşça kapıya doğru koştum ve kapıya yaslandım. Şaşırmıştım. Koridorlara zihinsel bir giriş yasağı işareti koymuştum, peki dışarıda kim vardı?

Gözlerimi kapatarak, hissettiğim ama duymadığım kişiyi gözümde canlandırmaya çalıştım. Görüntüler aklıma geldi ama hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Bir adam. Bir kadın. Bir hayalet. Bir... Bir ejderha mı?

Bu görüntü üzerine kapıyı açmaya başladım ama Line kolunu başımın üzerine koydu ve kapıyı kapattı, bu da beni rahatsız etti. "Seni yapabilirim-" Fısıldadım ama durdum çünkü kişinin -ya da şeyin- uzaklaştığını hissettim.

"Gitti!" Line'ı kaburgalarına doğru iterek söyledim. Bir kayayı yerinden oynatmaya çalışmak gibiydi. Ona baktığımda müstehcen bir şekilde gülümsüyordu.

"Burada işimiz bitti," dedim. "Egzersiz yapmalısın. Bu enerjinin bir kısmından kurtul." Aurası yeniden alevler içinde patlamıştı.

"Enerjiden kurtulmanın daha iyi bir yolunu biliyorum," dedi beni öpecekmış gibi başını eğerken.

Kolunun altına girdim ve kapıyı kapattığında eline baktım. Zihnimi kullanarak aurasındaki kırmızı-sıcak ıslığı eline aktardım. Enerji çağırmak için zaman ayırmadığımdan tembelce bir numaraydı ama oradan çıkmak ve koridora yaptığım büyüü kimin ya da neyin geçebildiğini görmek istiyordum.

Line acı dolu bir çığlık atarak elini kapıdan çekti. O elini serinletmek için üflerken ben odama doğru koştum. Zihnim

Bir yanım koridordaki kişiyi bulmaya çalışırken, bir yanım da Line'a bir spor salonu bulması ve akşam yemeğine kadar orada kalması gerektiği mesajını gönderdi.

Odama girdiğimde likralarımı çıkarıp kot pantolonumu ve örgü tişörtümü giydim. Dışarı çıkarken kurumuş çiçek çelenginin içindeki fotoğraf makinesinin üzerinden güneş şapkamı aldım ve başıma taktım. Bir süre boş odaya baksınlar, diye düşündüm.

Yaklaşık otuz dakika boyunca "kalenin" etrafında dolaştım, fazla bir şey görmedim ama hissedebildiğim her şeyi hissettim. Yatak odalarından altısı doluydu ve içlerindeki kadınların uyuduğunu hissettim. Uyuşturulmuşlar mıydı, merak ettim? Misafirleri sessiz tutacak ilaçlar temizlik işlerini kolaylaştırırdı.

Birçok kapı kilitliydi. Aslında neredeyse her kapı kilitliydi. Sanırım çay servisi yapılan küçük ve şirin bir oturma odası açıktı ama ben içeri girmedim. Odada gizlenmiş en az dört kamera vardı ve birinin beni büyük bir ilgiyle izlediğini hissettim. Sırıtmaya ve el sallama isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

Evin içinde dolaşmaya devam ettim, kapıları denedim ama hepsi kilitliydi. Evde birçok insan olduğunu hissedebiliyordum ama yerlerini tam olarak belirlemek zordu. Ayaklarımın altında ve başımın üstünde insanlar olduğunu hissedebiliyordum, bu yüzden bodrum ve çatı katındaki odalar doluydu ya da en azından kullanılıyordu. Hiçbir yerde bir çocuk hissedemiyordum. Line'ın arkasında hızla gördüğüm hayaleti de hissedemiyordum.

Line'a gelince, artık arazide uzun bir yürüyüşe bilecek kadar ona uyum sağlamıştım. Odası ana evde değildi. Gözlerimi kapattığımda ona kilitlenebiliyor ve neredeyse ne hissettiğini hissedebiliyordum.

Birinin yanında bir süre kaldığımda bu bana hep olurdu. Biraz konsantrasyonla, neredeyse o kişinin içine karışabilirdim.

Aşkla birlikte bu his daha da güçlendi. Bir kadranı çevirir gibi, sevdiklerimin nerede olduklarını ve ne yaptıklarını söyleyebiliyordum. Şu anda kızım ve yeğenim güneşin altındaydı ve uçuyorlardı. Hayır, sallanıyorlardı. Bir çocuk onları itiyordu. Michael Taggert'ın yakınlarda olduğunu hissedebiliyordum. Kızları salıncakta iten onun oğluydu. Kızlar beni özlediler, tüm ailelerini özlediler ama iyiydiler. Uzun zaman önce çocuklar için gerekli olduğunu gördüğüm iki k'yi alıyorlardı: Öpücük ve Yemek. Sevgi ve yemek.

Tabiri caizse "kadranı çevirdim" ve babamı dinlemeye başladım. O anda kendisine bağıran birine bağıırıyordu. Herhangi bir tehlike hissetmedim ve yardımına ihtiyacı olduğunu düşünmedim. Olayları bu kadar uzaktan kontrol etmek benim için zordu ama babamla aramdaki bağ o kadar güçlüydü ki bunu yapabildim.

Annem bir - ya da iki miydi? - erkeği şehvetten çıldırtıyor gibiydi. Bir film yıldızı olduğundan beri artık onun seks yaptığını hiç hissetmiyordum. Çocukken onu erkeklerle yatakta hissetmemek için şarkı söylemek, dans etmek, hatta kafamı suyun altına sokmak zorunda kalırdım. Adam'la tanıştığımda, teknik olarak bakire olsam , bakir olmaktan çok ama çok uzaktım.

Uyanık olduğum her saat yaptığım gibi, Adam ve kız kardeşini bulmaya çalıştım. Onları hissedebiliyordum, yaşıyorlardı ama bir yerlerde sıkışıp kalmışlardı. Günde birçok kez yaptığım gibi.

Adam'a onu sevdiğimi ve onu bulmaya çalıştığımı söyleyen bir mesaj gönderdim. Normal şartlar altında zihnimden geçenleri duyabilirdi ama şimdi duyabileceğini sanmıyordum. Artık benden uzak duruyordu.

Line'a odaklandım ve gülümsedim. Şimdi koşuyordu ve şehvetini başka bir yere yönlendirmek için çok çalışıyordu.

Herkesin iyi olduğundan emin olduktan sonra büyük evin içinde dolaşmaya devam ettim. Bodruma inen bir merdiveni gizlediğini bildiğim bir kapı buldum ama kilitliydi. Acaba itfaiye müdürünün bundan haberi var mı? diye düşündüm. Acaba ona söylemeli miyim?

İçinde eğimli cam bölmeler olan bir kapıya geldim ve güneş ışığını görebiliyordum. Tokmağı çevirdiğimde kapı açıldı ve çok sevindim.

Ağaçların arasından baktığımda, ağaçların gölgesinde neredeyse gizlenmiş üç uzun bina görebiliyordum. Onlara yaklaşırken bir an durup kendimi sakinleştirmek zorunda kaldım. Köle odaları. Bu binalar eskiden köle odalarıydı. Orijinal binalardan geriye pek bir şey kalmamıştı ama kölelerin hayaletlerinin tutunup kalmasına yetecek kadar vardı. Binaların arkasında eski bir köle mezarlığı olduğunu biliyordum ama Delphia misafirlerin kötü günleri hatırlamasını istemediği için işaretlerin çoğunu kaldırtmıştı.

Line'ın kaldığını bildiğim binalara doğru yürüdüm ama bu kolay değildi. Ruhlar etrafımdaydı. Onları hissedebildiğimi biliyorlardı, bu yüzden bana doğru koşuyor ve yardımım için yalvarıyorlardı. Hiçbiri çok güçlü değildi, yeterince güçlü değildi, yeterince kızgın değildi ya da kendilerini görülebilecek bedenlere dönüştürecek kadar nefret dolu değildi.

Ama onları hissedebiliyordum, gözyaşlarını, şaşkınlıklarını, öfkelerini hissedebiliyordum ve düşüncelerini duyabiliyordum.

"Yıllarca ona hizmet ettim ama beni kovdu" diyor bir kadın ruhu. Çok güzelmiş ve hanımefendi yeni kocasının köleyi daha çok seveceğinden endişelenmiş, bu yüzden kızı tarlaya göndermiş. Kısa bir süre sonra ölmüştü ve hala kızgın ve kafası karışık.

Ellerinden alınan ve satılan çocukları için ağlayan birkaç kadın vardı. Sevdikleri insanları korumakta çaresiz kaldıkları için hayal kırıklığı içinde ağlayan bazı erkek hayaletleri vardı.

Yürümeyi bıraktım ve onlara dedim ki, "Sakin olun. Her şey bitti. Artık huzur içindesiniz." Biraz sakinleştiler ama bunun geçici olduğunu biliyordum. Zamanım olduğunda bu zavallı ruhlara huzur vermek için ne yapılabileceğini araştırıyordum. Bu köle kulübelerini ateşe vermek anlamına mı geliyordu? Eğer ruhların bir dayanağı yoksa, serbest kalmanın özgürlüğünü bulabilirler miydi?

Ruhlar sakinleşince geri çekildiler. Hâlâ benimle birlikteydiler, hâlâ beni takip ediyorlardı ama artık beklemekten memnundular. Neyi bekliyorlardı? Merak ettim ve ürpermekten kendimi alamadım. Ben yatana kadar bekleyip, sonra da uyuyamayayım diye tüm güçleriyle üzerime mi çökeceklerdi? Onlara, ben evdeyken beni rahatsız eden hiçbir ruhu dinlemeyeceğime dair bir mesaj gönderdiğimde, daha da geri çekildiler.

Güzel, diye düşündüm, gülümseyerek. Ruhlarla aram her zaman iyiydi. Onlara istediklerini verirdim, böylece arzuladıkları huzura kavuşabilirlerdi. Sadece birkaç kez bedensiz kötü ruhlarla karşılaşmıştım. Çoğunlukla kötü ruhlar, sahip oldukları bedeni yok eder etmez kendilerini bir insana bağlarlardı. Kötülüğün çok büyük bir gücü vardı.

"Kamarada ne yapıyorsun?" Line beni görür görmez sordu. Hiçbir yerde gizli kamera ya da mikrofon olmadığını anladığımda konuşmaya başladım ama onun yerine Line'a baktım. Büyük, hantal antrenman ayakkabıları, çorapları, kırmızı boks şortu ve başka hiçbir şey giymiyordu. Bronz vücudundan akan terle görülmeye değer bir manzaraydı! Farkında değildi ama etrafında dört kadın vardı, eski köleler, Line'a duydukları şehvet onun bana duyduğu kadar güçlüydü. Zavallı adamın çıldırmasına şaşmamalı!

"Neye sırtıyorsun?" diye sordu terli göğsüne bir havlu sürerken.

"Hiçbir şey. Bu aksanı nereden öğrendin?"

Binanın ön tarafında bir sundurma vardı ve Line parmaklıklara oturdu. "Sanırım burada olmak güzel. Sanki burada yaşayan köleleri duyabiliyorum."

Bir şey söylemeye başladığımda sözümü kesti. "Eğer benim ürpertici hislerimi doğrulayacak bir şey söyleyeceksen, söyleme."

"Ben de tam bu odadaki herkese bir sorum olduğunu söylemek üzereydim." Line'ın etrafındaki dört kadın dikkatlerini ondan alıp bana vermediler. Aslında, sanki beni ondan uzak tutmak istercesine ona yaklaştıklarını hissettim. O sadece onlarındı. Line omzunda bir böcek olduğunu düşündüğü şeye vurduğunda, gülümsememi gizlemek için öksürdüm.

Yüksek sesle, kararlı bir şekilde, "Buralarda bir adam gören var mı? Uzun boylu, yaklaşık 1.80 boylarında ve böyle küçük siyah bir sakalı var." Çenemden aşağıya hayali bir çizgi çizdim, sonra ucuna küçük bir sakal yaptım.

Birdenbire tüm oda hareketsiz kaldı ve sonraki saniyede odada ya da dışarıda tek bir ruh bile kalmadı. Her biri saklandıkları yere geri kaçmıştı.

"Az önce bir şey mi oldu?" Line sordu ve ona baktığımda aurası hoş bir kırmızımsı maviydi. Seks için hazırdı ama bekleyebilirdi de. Dört azgın, bedensiz ruhu elinden alındığında, hayatla yeniden başa çıkabilirdi.

Omuz silktim, cevap vermedim çünkü ruhların nereye çekildiklerini anlamaya çalışıyordum. Mezarlık diye düşündüm. İşaretsiz mezarlarına geri döndüler.

"Ben bir adam görmedim." "Ne adamı?" Ben sordum.

"Bana az önce sorduğun. Altı üç. Hatırladın mı? Biliyorsun, değil mi, muhtemelen sadece beş sekiz yaşında. Sadece sana uzun görünüyor."

"Ha ha," dedim. "Konuşmuyordum-" Durdum çünkü Line'a kiminle konuştuğumu söyleyemedim. Uzun zaman önce insanların hayaletler konusunda çok üzülüğünü öğrenmişim. "Akşam yemeği için hazır mısın?"

"Bir duş, tıraş ve orada olacağım. Seans için sabırsızlanıyor musun?"

Kapıya yönelirken omuz silktim. Gördüğüm adam kimdi, hayalet adam ve köle ruhlar neden ondan korkuyordu? "Line," dedim, "bu akşam yemekte ben ne yiyorsam senin de onu yemeni istiyorum. Eğer ben bir şeyi reddedersem, senin de reddetmeni istiyorum. Anladın mı?"

"Yemeğe ilaç koyduklarını mı düşünüyorsun?"

"Bu öğleden sonra uyuyan çok insan var ve bence hafifçe uyuşturulmuş insanların görmeleri gereken şeyi görmeleri daha olası. Yemek odasında görüşürüz," dedim ve ana eve geri döndüm. Yol boyunca daha önce gördüğüm ruh-adamı aradım ama kimseyi göremedim, köle-ruhları bile. Kaçmış ve saklanmışlardı.

Saatime baktım, sevgili kocamın bana hediye ettiği güzel saatime. Akşam yemeğine hazırlanmak için sadece on dakikam vardı. Üzerimde pembe bir Chanel takım vardı, bu da insanların beni bir köylü gibi görmesini engellemeliydi. Bu düşünceyle derin bir nefes aldım. Ellerin de çok fazla zaman olan bir grup zengin kadınla yemeğe gitmektense, işaretlenmemiş mezarlığın ortasında uyumayı ve bütün gece mutsuz ruhlar tarafından rahatsız edilmeyi tercih ederdim. İçlerinden sadece biriyle, Bayan Hemmings'le tanışmıştım ama hepsinin tıpkı onun gibi olacağım.

LINC

Sonsuza Kadar ve Daima

Sekizinci Bölüm

DARCI İLE DIŞARIDA TANIŞTIĞIMDA ÇOK GERGINDIM.

Bir taksi çağırıp beni en yakın Dairy Queen'e götürmesini dilediğim yemek odası. Belki kılık değiştirdiğim için, belki de bir zamanlar köle odası olan yere sürüldüğüm için böyle hissediyordum. Darci'nin moral konuşmasına rağmen, yaşlı savaş baltası Delphia'nın arkasında yarım düzine uykulu gözlü kadınla koridordan geldiğini görür görmez kaçmak istedim. Kadınların hepsi son derece pahalı tasarım kıyafetler giymişlerdi ve mücevherleri bir tekerlekli el arabasını doldurabilirdi ama sadece kısmen uyanık görünüyorlardı.

Delphia beni gördüğünde, kurumuş yaşlı yüzü gök gürültüsüne dönüştü ve sorununun ne olduğunu anlamak için medyum olmaya gerek yoktu. Beni yemek masasında istemiyordu. Neyim vardı bilmiyorum ama çok küstahlaştığım için kendimi kaçır gibi hissediyordum.

Darci koşup bir şeyler söyledi ya da bir şeyler yaptı, çünkü beş dakika sonra Bayan Pinch suratlı Delphia bana hiç bakmadan yemek odasına girdi. Sanırım bu beyazlarla birlikte yemek yememde bir sakınca olmadığı anlamına geliyordu. Elimde değildi; döndüm ve "ait olduğum yere" geri dönmeye başladım.

Darci kolumu yakaladı. "Neyin var senin?" diye tısladı. Kadınlar yemek odasına dolmuş, bize bakamayacak kadar kendilerinden geçmişlerdi.

Elimi yüzümde gezdirdim. "Bilmiyorum, ama tıpkı yaşamak istediğim gibi, Quarters'a geri dönmek istiyorum."

"Oh," dedi Darci düz bir sesle, sonra arkama baktı. "Git buradan," dedi nefesinin altından, "yoksa..." Tereddüt etti, sonra yüzü aydınlandı. "Devlin. Devlin'i senin üzerine salacağım."

Adını söylediği anda kendimi daha iyi hissettim. Derin bir nefes alarak gözlerimi kıstım ve ellerimi yumruk yaptım. "Tamam, o zaman bana tüm bunların ne anlama geldiğini anlat. Ben. Ben. Hazırım."

"Hepsi de eski köle olan dört muhteşem kadın seninle oynayabilmek için kulübelere geri dönmeni istiyor. Onlara Devlin'in -daha önce gördüğüm hayaletin adı- seni rahat bırakmazlarsa onları yakalayacağını söyledim."

Bir an düşündüm, sonra tek gözümü açtım. "Ne kadar muhteşem?" "Halle Berry mi?"

"Öyle mi?"

"Bu dördüne kıyasla bir köpek."

Bunun üzerine topuklarımın üzerinde döndüm ve dışarı açılan kapıya doğru ilerledim ama Darci kolumu yakaladı. "Hadi ama. Onlar için bütün gecen var. Şu anda akşam yemeğimiz ve seansımız var."

Yemek odasının kapısından içeri adım attığımızda neredeyse paniğe kapılacaktım. İki kız kardeş, Narcissa ve Delphia, uzun bir masanın iki ucunda oturuyorlardı. Her iki tarafta da üç kadın ve bir boş sandalye vardı. Altı misafirin hepsi de hiç hoşlanmadığım tipteydi: aşırı şık, aşırı makyajlı, sert duruşlu ve ifadesiz. Arkamı dönmeye başladım ama Darci küçük bir köpekbalığı gibi kolumu tuttu. Eğer gidersem onu da yanımda taşımak zorunda kalacağımı biliyordum.

", " diye fısıldadı. "Sen bir aktörsün, rol yap."

Onun karşısındaki yerimi alırken kadınlara gülümsedim ve onlar da bana boş gözlerle baktılar. Şu anda muhtemelen geçen yıl kazandığımdan daha pahalı bir kolye takan Bayan Hemmings bile beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Ve düşünmek! Kısa bir süre önce ellerimi onun vücudunda gezdirmiş, yumuşak beyaz hamura batırmıştım.

Darci'ye baktım. "Halle Berry, ha?"

Darci sessizce bir köpek gibi havladı, sonra masanın etrafına baktı ve "Affedersiniz, öksürüyorum" dedi.

Dakikalar sonra siyah üniformalı üç ciddi kadın belirdi ve bize küçük tabaklarda soğuk karides servis etti. Darci'nin emirlerine uyarak, önce onun yemeye başlamasını bekledim.

On dakika sonra kadınların uyuşturulduğu konusunda haklı olduğunu anladım çünkü yemek yemeye başlar başlamaz uyanmaya başladılar. Akşam ilerledikçe, her kadın teker teker çok susadığını söyledi ve ardından büyük bir bardak su içti. Yaklaşık üç bardaktan sonra kadınlardan biri izin isteyip geri döndüğünde çok daha iyi görünüyordu.

Bunu Darci yapmış olabilir mi? Merak ettim. Kadınların susamasını ve çok içmesini sağlayarak ilacı vücutlarından atmalarını mı sağlamıştı?

Yemeğin dördüncü tabağı geldiğinde kadınlar gevşemeye başlamıştı. Bir kadın şöyle dedi: "Aman Tanrım! Ne giymişim ben böyle? Gezgin bir mücevher satıcısına benziyorum. Bu saatte kim inci takar ki?"

Birkaç yüz bin dolarlık mücevherin özenli kafaların üzerinden kayarak masaya savrulduğunu gördüğümde soğukkanlı olmaya çalıştım. Darci'ye baktım ve

Delphia'ya baktığını gördüm, o da ters ters bakıyordu. Masanın diğer ucundaki Narcissa o kadar geniş bir şekilde gülümsüyordu ki, ona birkaç mutluluk hapı verilip verilmediğini merak ettim.

Yine de itiraf etmeliyim ki, kadınların harekete geçmesine neden olan şeyin benim varlığım olduğundan oldukça emindim.

Tamam, ben bir jambonum. Yardımcı olabilir miyim? Akademisyen bir ailede büyüdüm. Yıllar önce birinin şöyle dediğini duymuştum: "Bizim evdeki tek heyecan, birinin sayfa çevirmesiydi." Aynen benim çocukluğum. Fermuarlı tabanca yok-

Her neyseler ve hâlâ varlar mı? Çete yok. Öğrenmekten başka bir şey yok.

Ailemle birlikte akşam yemeği yiyorduk ve her gece öğretmenlerimin söylediği her kelime hakkında sorgulanıyordum. Tüm öğretmenlerim ailemden nefret eder hale gelmişti. Babama güneş sistemini çalıştırdığımızı söylesem, öğretmenim için yirmi bir sayfalık bir ders planı yazar ve çalışması gerektiğini söylediği üç ayak uzunluğundaki kitap yığınıyla birlikte ona verirdi. Ve bu birinci sınıftaydı.

Bazı çocuklar uyuşturucu ya da antisosyal davranışlarla isyan eder ama ben etmedim. Bir gün babam oyunculuk hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi. Anneme baktım. "Sen oyunculuk hakkında ne biliyorsun?" diye sordum. "Hiçbir şey" dedi. Onlarla yaşadığım on dört yıl boyunca otorite olmadıkları hiçbir şey duymamıştım. Balıkçılık mı? Babam somon balığının nasıl yakalanacağı hakkında üç makale yazmıştı. Hayatında hiç oltaya dokunmamıştı ama teorik olarak bilinmesi gereken her şeyi biliyordu. Annem el sanatları ve müzik hakkında yazmıştı ama hiç el sanatları sergisine gitmemiş, hiç gitar teli çalmamıştı.

O gün oyuncu olmaya karar verdiğim gündü.

Onlardan bir şeyler miras almış olmalıyım çünkü oyunculuğa en az annemle babamın işlerine harcadıkları kadar büyük bir çaba harcadım. Ancak, ailemi beni televizyonda izlemeye davet ettiğimde ve onlar hayır dediğinde neredeyse sonsuza dek ayrılacaktık. Kesin, kırılmaz bir hayır.

Görünüşe göre oyunculuk hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı çünkü oyunculuk hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorlardı. Tek oğullarının oyuncu olması fikirlerini değiştirmemiş.

Bildiğim kadarıyla ailem beni hiçbir oyunda oynarken görmemişti. Televizyonları yoktu ve eğer bir film izlemişlerse bile benim bundan haberim yoktu.

Tüm bunların sonucunda, ailemi çalışmayı bıraktığımdan beri, seçtiğim meslekte oldukça başarılı oldum. Artık

Linc güzeldir saçmalığından bıkmıştım ama iyiydim.

Yemek ilerledikçe ve kadınlar daha da rahatladıkça, ilgi odağı olmak hoşuma gitmeye başladı. Tabii ki hepsi Lincoln Aimes'a olan benzerliğim hakkında durmadan konuşuyordu. Lincoln Aimes gibi davranıp Jason Forbes gibi davranarak eğleniyordum. Kadınlar Lincoln Aimes'tan daha küçük ve daha az kaslı olduğumu söylemeye başladıklarında ve ben de konuyu çözmek için gömleğimi çıkarmak üzereyken Delphia seans zamanının geldiğini duyurdu.

Darci'ye baktım ve bana sakın olmam gerektiğini söyleyen bir bakış attı.

o.

Bunu yapmak kolaydı. Elbette. Dört tane aşka aç, bedensiz kadını vardı. Etrafımda dolaşan altı kadın bana sanki yaşayan tek erkek benmişim gibi bakıyordu, kız arkadaşımı iki haftadır görmemiştim ve "sakın olmalıydım". Doğru ya.

Yemek odasının kapısında Darci koluma yapıştı ve anında kendimi daha sakın hissetmeye başladım. Kütüphanedeki masanın etrafında yerlerimizi aldığımızda, uzanıp uyuyabilirdim.

Sakinliğim uzun sürmedi çünkü sonraki bir saat boyunca içimde tutmak zorunda kaldığım kahkahalar beni tavana doğru uçurmakla tehdit etti.

Delphia, o hisirtili sesiyle seansı yönetti. Masadaki altı kadının her biri ruhlar dünyasından biriyle temas kurmak istiyordu. Darci'nin hatırı için - benim değil- masanın etrafında döndüler ve teker teker kiminle ve neden iletişime geçmek istediklerini söylediler. Onlara göre, ölü biriyle temas kurmak istemelerinin tek ve yegane nedeni sevgiydi. Derin, çok derin bir aşk.

Sıra Darci'ye geldiğinde, "Sadece mücevherleri nereye sakladığını bilmek istiyorum," dedi ve herkes kahkahalarla gülmeye başladı - ve gülüşleri, kadınların ölmüş biriyle iletişim kurmaya çalışmak için kendi haince nedenleri olduğundan daha da emin olmamı sağladı.

Taş suratlı hizmetçilerden biri elinde küçük bardaklarda yeşil likör dolu bir tepsiyle içeri girdi ve her birimiz birer tane aldık, ama benimkine uzandığımda Darci'nin bana baktığını gördüm. Hayır, der gibiydi. Hiçbir şey içme. Bardağı dokunmadan koyduğumda Delphia'nın bana kaşlarını çattığını gördüm.

Birkaç dakika içinde altı kadın kadehlerini boşalttı ve rahatladıklarını görebiliyordum. Bunun, yaklaşan gösteri sırasında duyularının bulanıklaşması için olduğundan emindim. Işıklar karartıldı; el ele tutuştuk. Gösteri başladı.

Ve gösteriydi! Gördüğüm en iyi gösteri olmayan gösteriydi. Delphia ruh rehberini çağırdı ama hiçbir şey olmadı. Doğrudan kitap rafına baktı.

Engelli projektörünün nerede olduğunu biliyordum ve kaşlarımı çattım. Belki de onunla botoks hakkında konuşmalıyım, diye düşündüm.

Kırk dakika boyunca orada kaldık, hiçbir şey olmadı ve ben kahkahalarla doluydum. Delphia ekipmanına ne yapıldığını öğrendiğinde bunu kimin yaptığını bileceğini düşündüm ama yarını düşünerek akşamı mahvetmeyecektim.

Delphia sonunda çaresizlik içinde, "Bu gece ruhlardan hiçbir şey duymuyorum," dedi ve grubu dağıtmaya hazır görünüyordu.

Darci elimi sıkıca tuttu. "Belki Narcissa deneyebilir^" dedi. "Ben mi?"

Narcissa dedi ve kahkahasını bastırdığına yemin edebilirdim.

Projektörler ve kablolar hakkında bilgi sahibi olmalı ve bunların Delphia'yı başarısızlığa uğrattığını bilmeliydi. "Ruhlar dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama bazen zayıf ruhlar... Yani, bazen zayıf ruhların kullanmak için bir bedene ihtiyaç duyduğunu okumuştum. Bazen ruhlar kendi başlarına kendilerini gösterecek güce sahip değildir. Belki bu odada bazı ruhlar olsaydı senin bedenini kullanabilir ve onun aracılığıyla konuşabilirlerdi."

Masadaki herkes Darci'ye aklını kaçırmış gibi bakıyordu. Gözleri kamaşmış, uyuşturulmuş, mutlu altı kadın Darci'ye bakıyor, onu anlayamıyorlardı. Delphia onaylamaz bir ifadeyle kaşlarını çatıyordu ama o zaman her şeyi onaylamıyor gibi görünüyordu. Tombul küçük Narcissa, ruhların bedenini kullanması fikri karşısında kaçmak ister gibi görünüyordu.

"Deneyebilirler," dedi Darci yüksek sesle, gözleri Narcissa'nın sol omzunun hemen üzerindeki boşluğa dikilmişti. Kimsenin bana Darci'nin dört güzel köle kızla konuştuğunu söylemesine gerek yoktu.

Bir saniye sonra Narcissa değişti. Bana doğru eğilip bakarken yıllar sanki ondan uzaklaşmış gibiydi.

İstemsiz tiksinti tepkime engel olamadım. Darci elimi sıkıca kavradı ve bana uslu durmam için zihinsel bir mesaj gönderdi.

Narcissa boğucu ve seksi bir sesle, "Onu istiyorum," dedi. "Uzun zamandır bekliyordum."

Eğer oda karanlık olsaydı ve Narcissa'yı göremeseydim.

bir sesi olan bir kadınla ilgilenirdi. "Ne istiyorsun?" Darci sordu.

"O." Bu başka bir sestti, biraz daha yüksekti ama aynı derecede seksiydi. "O iyi. Onu istiyorum." Narcissa'ya doğru biraz eğildim.

"Hayır!" Darci sert bir sesle söyledi. "Sen değil, onlar. Mezarlıktaki insanlar ne istiyor?"

"Akrabalarını bulmak istiyorlar. O satıldı." Yemin ederim ki üçüncü bir sesti, bu yüzden dört güzel köle kadının da Narcissa'nın yaşlı bedeninin içinde olduğunu biliyordum. Elimde olmadan Bayan Burns'e baktım. Altı misafirin en genciydi, yirmi altı yaşlarındaydı. Sıska, düz göğüslü, düz kalçalı, tel tel sarı saçları ve bir ip parçası genişliğinde dudakları vardı. Onu ilk gördüğümde reddetmişim ama belki de dört kız Narcissa'nın yerine onun bedenine sokulabilirse...

Bayan Burns ona baktığını gördü ve utangaç bir şekilde sırtıttı. Zengin insan dişlerine sahipti: mükemmel, beyaz ama bayağı olacak kadar beyaz değil. Ben de gülümsedim, dolu likör bardağını aldım ve onunla onu selamladım.

Şükürler olsun ki Darci ben daha içmeden koluma yapıştı.

"Bunu nasıl yapabilirim?" Darci, Narcissa'ya sordu. "Akrabalarını nerede bulabilirim?"

"Şimdi de onun gibi mi oldular?" Narcissa ateşli gözlerle bana bakarak mırıldandı. "Hayır," dedi Darci. "Hepsi onun gibi değil. Ne zaman bulacağım-?"

Sonra ne oldu bilmiyorum. Narcissa bana bakıyordu, Bayan Burns sıska gözleriyle flört etmek için elinden geleni yapıyordu, Delphia hepimize bir balta indirmek ister gibi görünüyordu ve diğer kadınlar tüm bunları öyle donuk gözlerle izliyorlardı ki acı hissetmediklerini biliyordum. Darci, Narcissa'nın bedenine girmeleri için davet ettiği dört köle kadını sorguluyordu. Sonra Darci'nin ayağa kalktığını ve odanın uzak tarafındaki karanlığa baktığını fark ettim. Yüzündeki azıcık renk de solmuştu. "Adam" diye fısıldadı, sonra da bayıldı.

Yere düşmeden önce onu yakaladım, kucağıma aldım ve odadan dışarı taşıdım. Koridora çıktığımızda, "Şimdi ne yapacağım?" diye düşündüm. Eğer bir arabam olsaydı, onu arabaya koyar ve uzaklaştırdım ama arabam yoktu ve Delphia'nın da bana bir araba ödünç vereceğini sanmıyordum.

Arkamdaki kütüphaneden gelen sesleri duyunca döndüm ve dışarıdaki kapıya doğru yöneldim. Darci'yi odasına götürürsem yakında hepsinin kapıyı yumruklayacağını biliyordum. Ama onunla yalnız kalabilmek için onu nereye götürebilirdim?

"Eğer gerçekten etrafımda dolaşan hayaletler varsa, yardıma ihtiyacım var," dedim yüksek sesle. "Bana onu nereye götüreceğimi, onlardan nerede güvende olacağımızı göster."

Hiçbirine inanmak istemiyordum ama sanki yüzlerce yumuşak el beni çekmeye başlamıştı. Bir yanım Darci'nin gevşek bedenini bırakıp kaçmak istiyordu ama bir yanım da bundan hoşlanıyordu. Kendimi çok güvende hissediyordum, tıpkı annemin kollarında olmak gibi - bunun nasıl bir his olduğunu bilmediğimden değil.

Bu hissin tadını çıkarmakla, herhangi bir yaşam belirtisi görmek için Darci'ye bakmakla ve bizi arayan insanların seslerinden saklanmakla o kadar meşguldüm ki, içeri girene kadar nereye yönlendirildiğimi fark etmedim. Kapalı bir kapı vardı, iterek açtım ve içeri girdim. Paslı bir el fenerini seçmeme yetecek kadar ay ışığı vardı. Hala Darci'yi tutuyordum, feneri elime aldım ve büyük beyaz bir masa, bir grup mum ve bir kutu kibrit gördüm. Onu masanın üzerine bıraktım, yarım düzine mum yaktım, sonra etrafa bakındım.

Bir mahzenin içindeydim. Daha önce görmüştüm ama keşfetmeye hiç niyetim yoktu. Köle mezarlığından çok uzakta değildi ve Barrister kardeşlerin atalarından bazılarının burada gömülü olduğunu düşünmüştüm. İçeride, kapakları kenara itilmiş dört mermer lahit vardı, bir kapak kırık. Sanki birileri mezarları yağmalamış, yarıda kesilmiş ve el feneri, mumlar ve kibritler geride bırakılmış gibi görünüyordu.

Darci'den gelen bir inilti ona dönmemi sağladı. Küçük bir şeydi ve o sert, soğuk mermer kapağın üzerinde yatarken daha da küçük görünüyordu. Elimi alnına koydum ve saçlarını düzelttim, sonra yemek ceketimi çıkarıp üzerine giydirdim. "Nasıl hissediyorsun?"

"Korkunç," dedi bana bakarak. Başımın etrafındaki boş alana bakmaya başladığında, "Burada kaç tane var?" diye sordum.

"Hepsi. Elli kadar ve neredeyse hepsi kadın. İlginç."

"Anlıyorum," dedim ve yutkundum. Kaçıp saklanmak istediğimi görmesine izin vermeyecektim. "Herhangi biri sana ne istediğini söyledi mi?" Köle-hayaletler efendilerinin mozolesine girebildiği için ölümde eşitlik varmış gibi görüldüğünü fark ettim.

Darci elini başına götürerek doğrulmaya başladı. Dönmesine yardım ettim, böylece bacakları lahdin önünden aşağı sarkıyordu. Mermere kazınmış bir isim ve tarih vardı, okuyabilirdim ama okumadım. Ayrıca kapak eğriydi, bu yüzden içine bakabilirdim ama bakmadım.

Darci bana baktı. "Seyahat direktörü olmamı istiyorlar."

"Öyle mi?" Yanına otururken "Evet" dedim. Belli ki onu bayıltacak kadar üzen şeyin ne olduğunu bana anlatmaya henüz hazır değildi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bana evin bodrumunda sevdikleriyle ilgili kayıtlar olduğunu söylüyorlar. Benden belgeleri almamı ve onları nerede bulacaklarını söylememi istiyorlar."

"Kölelikten bahsediyoruz, değil mi? Yüz elli ila iki yüz yıl öncesinden? Arkadaşlarının ve akrabalarının onları orada bekleyeceğini mi düşünüyorlar?"

"Sanırım öyle. Belki mezarları orada olacak ve ruhlar mezarlara bağlanacak."

Bir an için tüm bunları düşündüm. "İki sorum var. Birincisi, neden hepsi İyi Yer'e gitmiyor ve orada sevdikleriyle buluşmaları gerektiği gibi buluşmuyorlar?" Beni duyduklarından emin olmak için bunu son kez yüksek sesle söyledim. "İkincisi, eğer bodrumdaki belgeleri istiyorlarsa neden sadece biliyorsunuz." Ellerimle bir kaydırma hareketi yaptım, avuç içlerim birbirinin içinden geçiyordu. "Neden duvarlardan geçip kâğıtları kendileri almıyorlar?"

Darci sessizce, "Korkuyorlar," dedi.

Bu beni ayılttı. "Hayaletler neden korkabilir ki? Birinin onları öldüreceğinden mi? Kollarını koparmasından mı? Hayır, dur bir dakika," dedim parmaklarımı şıklatarak. "Onların kolları yok ve zaten ölüler."

Darci lahitten aşağı atlarken, "Devlin'den korkuyorlar," dedi.

"Peki o kim?"

Darci ellerini yüzüne kapatıp gözyaşlarına boğulduğunda, onu kollarıma çekmem doğaldı. Dışarıdan sesler duyduğumuzda onu daha da sıktım ve panik içinde yanan mumlara baktım. Birden hepsi söndü ve hiç düşünmeden "Teşekkürler" dedim.

Dışarıda insanların dolaştığını duyduğumuzda Darci'ye daha da sıkı sarıldım. Doğaüstü güçleri olan sıska, küçük, beyaz bir kızla birlikte bir mezarın içindeydik ve etrafım yaklaşık elli hayaletle çevriliydi. Belki de dışarı koşup kendimi Delphia'nın ve bizi arayan diğerlerinin ayaklarına atmalıyım, diye düşündüm.

"Akıllı başında hiç kimse oraya girmez," diyen bir erkek sesi duydum kapının hemen dışında. "Hadi, geri dönelim. Burası gündüzleri tüylerimi ürpertiyor. Yaşlı Delphie o adamı yatağında istiyorsa kendisi alabilir."

"Eşcinsel olduğunu duydum."

Buna verilen yanıt öylesine alaycı bir kahkahaydı ki, kılık değiştirme konusunda biraz daha çalışmam gerektiğine karar verdim.

"Onları gönderdin mi?" diye sordum.

Darci sessizce göğsüme doğru başını salladı.

"Biliyor musun, bazen yanımda olman çok işe yarıyor." Kollarımda rahatladığını hissedebiliyordum. "Elbette, sen olmasaydın gece yarısı bir mezarın içinde saklanıyor olmazdık."

"Ben mi?" dedi uzaklaşarak. "Oğlunu bulmak isteyen sendin, bu yüzden bana geldin. Ben-"

Sözünü kesti çünkü ona sırtıyordum ve büyük masraflarla beyazlattığım dişlerim beyaz ışıklar gibi parlıyordu. "Teşekkürler," dedi, yolun geri kalanını benden uzaklaştırarak. "Çok yorgunum, sanırım artık yatmalıyım."

Mezarın tepesinde el yordamıyla kibrit kutusunu buldum, birini yaktım, sonra neredeyse çığlık atıyordum çünkü lahitten aşağıya, ölü bir adamın yüzüne bakıyordum. Geri sıçradım ve kibrit sönüp de göremeyince tekrar "Teşekkürler" dedim.

Büyük mermer tabutun açık kısmından uzak durarak ikinci bir kibrit çaktım ve bir mum yaktım. "Darcy, orada bayıldın ve bence bana nedenini söylemelisin."

"Bir şey değildi, sadece bir numaraydı, hepsi bu."

"Seni bayıltan bir numara mı? Bak Darcy, seni çok iyi tanımıyorum ama hayaletlerle sıradan insanlarmış gibi konuştuğunu gördüm. Ayrıca insanların öldürüldüğü bir karmaşanın içine girdin ama bunu bir an bile düşünmedin. Söyle bana, seni bayıltan ne olabilir?"

Derin bir nefes aldı ve rahatlar gibi oldu ama elleri yumruk halindeydi. "O ruh, Devlin adındaki o adam çok güçlü, o kadar güçlü ki onun hakkında hiçbir şey söyleyemem. Bunun bir şaka olduğunu mu düşündü yoksa başka bir şey mi bilmiyorum ama o-"

"Ne yaptı?"

Sesi alçaldı. "Kendini Adam'a benzetti. Kocam gibi. Tıpkı-"

Sözünü kesti, arkasını döndü ve tekrar ağlamaya başladığını görebiliyordum.

Onu bir çocuk gibi kollarından tutup kaldırdım ve mezarın kenarına koydum. İçerideki ölü yüze çok yaklaştığında onu aşağı indirdim ve ceketimi omuzlarına doladım. Mermer ve hayaletler soğuk bir oda yaratmaya meyilliydi.

"Tamam, şimdi bana her şeyi anlat." "Adam hakkında mı?"

"Hayır," dedim kibarca. Eğer başlarsa önümüzdeki altı gün boyunca burada olacağımı hissediyordum. "Bana şu Devlin denen adamdan bahset."

"Onun hakkında çok güçlü olması dışında hiçbir şey bilmiyorum. Kendini gösterebiliyor."

"Sana mı, yoksa sadece senin gibi insanlara mı, yoksa ben de onu görebilir miyim?" "Benim gibi insanlar mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Oyalamayı bırak ve soruma cevap ver."

"Emin değilim ama sanırım isteseydi onu görmenizi sağlayabilirdi."

"Onu tekrar görürseniz, çaba göstermemesini isteyin. Sen olduğun için mi burada yoksa burada mı yaşıyor?"

"Bilmiyorum."

"Peki ya onlar, biliyorlar mı?" Elimi karanlık mezarın etrafında salladım.

"Artık burada değiller. Devlin'den bahsedilince bile kaçıyorlar."

Onun yanına, kutudaki ölü yüzün karşı tarafına oturdum. "Buradan ayrılmak istiyorsan, ayrılabiliriz. Oğlumun burada olduğunu sanmıyorum. Belki de öyleydi ama artık yok. Bence burası o iki kadın tarafından sıkılmış, zengin kadınlardan para alabilmek için yürütölen bir aldatmaca. Bence buradan hemen gitmeliyiz. Bu gece. Bir motel bulana kadar yürüyeceğiz, sonra da-"

Darci mezarın üzerinden atladı ve kapıya yöneldi. "Neler olduğunu öğrenene kadar burada kalacağım. Sanırım bu Devlin kocam hakkında bir şeyler biliyor. Belki de buraya benimle tanışmak için gelmiştir, o yüzden kendimi tanıtacağım. Feneri getir."

Bununla birlikte, büyük, soğuk, mermer mozaleden ayrıldı ve gece havasına çıktı. Korkak olmadığımı biliyordum ama etrafındaki tahrip edilmiş tabutlara baktım, ceketimi ve el fenerimi aldım ve Darci'nin peşinden dışarı çıktım. Omzumun üzerinden "Siz mumu söndürün," dedim, sonra ışık söndüğünde istavroz çıkardım.

Karanlıkta Darci'yi zar zor görebiliyordum ama hızla eve doğru koşuyordu. Ona ulaştığımda bodrum penceresinin yanında diz çökmüştü. Yukarı bakmıyordu ama orada olduğumu biliyordu.

"Bu pencerede alarm yok," diye fısıldadı, "ama kilitli. Ceketinle sesi bastırırsan camı kırıp içeri uzanabilir ve kilidi açabilir misin?"

"Yapsam ne olur? Ne işe yarayacak ki? Kahretsin-" diye başladım, Darci'nin küfür etme konusundaki moratoryumunu hatırlamadan önce. Soyunuyordu.

"O pencereden geçebilirim ama bu kıyafetle geçemem. Çok hantal."

Üzerinde siyahla süslenmiş pembe bir takım elbise vardı, çok eski moda ve çok pahalıydı. Altına da dantelden ve birkaç parça siyah satenden başka bir şey olmayan tek parça siyah bir tayyör giymişti.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Ay ışığında ona bakarak sordum. Bacakları siyah bir hortumla kaplıydı. Kısa ve ufak tefekti ama orantısı mükemmeldi.

"Yapabilir misin, yapamaz mısın?" diye sordu sabırsızlıkla.

"Her şeyi," dedim. "Her şeyi yapabilirim." Ama hareket etmedim. Orada öylece oturdum.

"Line, bana yardım et, eğer o pencereyi açmazsan dört kızı da yatak odana göndereceğim."

Tereddüt ettim.

"Dört kızı Narcissanın bedenine koysam, sonra da onları sana göndersem nasıl olur?"

Bu beni korkuttu ve harekete geçirdi. Ceketimi yumruğuma doladım, küçük camı kırdım, içeri uzandım, pencerenin kilidini açtım ve kırık çerçeveyi yukarı ittim ama gözlerimi Darci'den ayırmadım. Önümde yüzüstü uzandığında bayılanın ben olabileceğimi düşündüm.

"Konsantre ol, Line!" dedi. "Ellerimi tut ve beni aşağı indir. Yerin ne kadar aşağıda olduğunu bilmiyorum."

Dediğini yaptım, ama kıvrımlı küçük poposunu pencereden aşağı doğru salladığında ağlamak istedim. Tamamen içeri girdiğinde kollarımı pencereden içeri sokmak için karnıma doğru hareket etmek zorunda kaldım. Gidebildiğim yere kadar gittiğimde, o hâlâ yere değmemişti. "Bırak beni," diye fısıldadı ama bırakmadım. Başımı tamamen karanlık bodrumun içine soktum. Onunla birlikte bodruma girmeme izin vermeye niyeti olmadığına dair bir fikrim vardı. "Eğer içeri girebilmem için kapıyı açmazsan Delphia'yı bulup ona burada olduğunu söylerim."

"Ben-" diye başladı, muhtemelen beni tehdit etmek istiyordu ama fikrini değiştirmiş gibiydi. "Tamam," dedi.

"Kırık cama dikkat et," dedim ama sağ tarafına düştüğünü biliyordum. Ellerini bıraktım. Çok uzağa düşmüş olamazdı ama çarptığında boğuk bir "Oomph" sesi duydum.

"O küçük kıcını çürütmek istemeyiz, değil mi?" Bodrum katına açılan bir kapı ararken kendi kendime kıkırdayarak mırıldandım. Bir sonraki an kulak mememde bir ısırık hissettiğimde küçük bir çığlık attım. Böcek ısırığı değil de daha çok dişler kulağıma kenetlenmiş gibiydi.

Orada durmuş kulağımı ovuşturuyordum ki bir gıcırtı duydum. El fenerini açmaya cesaret edemedim, bu yüzden bekledim ve sonunda yerden yükselen büyük bir şeye benzeyen bir şey gördüm. Bunun bir kapı olmasını ve garip görünümlü bir hayalet olmamasını umuyordum.

"Hat mı?" Darci'nin fısıldadığını duydum.

Bir anda oradaydım ve saniyeler içinde merdivenlerden inip kapıyı başımın üzerine kapattım. "Sanırım kızlardan biri beni ısırıldı," dedim.

"Kıskanıyorum," diye cevap verdi Darci. "Sanırım giderek daha da güçleniyorlar. öyle. Şekilleri her geçen dakika daha da netleşiyor."

El fenerini açtı ve etrafına bakındı. Dar bir koridordaydık ve koridor boyunca birkaç kapı vardı. Bir kapıyı açtım ve içeri baktık. Çöpler. Eski gazeteler, çürümeye yüz tutmuş hasır bir bebek arabası, kemirgenler tarafından çiğnenmiş bir karton kutu. Kutudaki delikten eski danteller dökülüyordu. "Bir antikacının rüyası," dedi Darci.

"Ve bir itfaiye şefinin kâbusu," dedim. Darci koridorun sonunda ne varsa ona doğru yürümeye başladı. Sanırım diğer kapıların ardında onu ilgilendiren bir şey yoktu.

El fenerini tutarak onu takip ettim.

DARCI

Jude Deveraux

Sonsuza Kadar ve Daima

Dokuzuncu Bölüm

KKTC'NİN GERÇEKTEN NE KADAR KORKTUĞUMU BİLMESİNİ İSTEMEDİM

öyleydi. Yıllar önce sevdiğim adamla birlikte bazı tünellere girmiştim ve kendime güvenim tamdı. Ne de olsa bildiğim tek şey Putnam, Kentucky ve orada insanların yaptığı maskaralıklardı. Birkaç hayalet görmüş ve onlarla konuşmuşum ve sadece birkaçı gerçekten kötü niyetliydi. Çoğunlukla bir şeyi ya da birini arıyorlardı ve ben de onlara yardım etmek için elimden geleni yapıyordum.

Adam'la birlikte tünellerdeyken kötü bir şey hissetmemiştim, bu yüzden de kendime güveniyordum. Ancak daha sonra cadının gücünün o kadar büyük olduğunu fark ettim ki beni telaşlandıracak her şeyi elimden almıştı. Bir tuzak kurmuştu ve ben de içine düşmüştüm.

Bu ev ve sahte seanslar da bir tuzak mıydı? Bütün bunların beni o eve sokmak için yapıldığından şüpheleniyordum, hatta bundan emindim. Ya annem benim bilmeme izin verdiğinden daha fazlasını biliyordu ya da çok güçlü biri tarafından kullanılıyordu. Bunu başlatan, beni buraya getiren oydu.

Kimdi bu güçlü ruhlu Devlin ve Line'ın kaybolan çocuğuyla bir ilgisi var mıydı? Merak ettim.

Bir köşeyi döndüm ve orada, eski bir masada oturan, yıpranmış ve kirli bir cübbe giymiş kır saçlı bir adam vardı. Tahta saplı büyük bir bıçakla bir parça ekmeğin üzerine koyacağı peyniri kesiyordu. Sol ayak bileğinde tuğla bir duvara cıvatalanmış bir zincire bağlı demir bir kelepçe vardı. Line ve ben odaya girdiğimizde başını kaldırıp bakmadı.

"Onu görebiliyor musun?" Line'a fısıldadım.

"Hayır, hayır ve hayır," dedi, tuğla duvarlı büyük odada masada oturan adamdan başka her şeye bakarak.

Elbette Line yalan söylüyordu. Adamı çok iyi görebiliyordu. Karşımızdaki adamın bir ruh olduğunu biliyordum ama adam biliyor muydu? Öldüklerine inanmayı reddeden birkaç hayaletle tanışmıştım.

Line arkamdan yaklaşırken öne doğru bir adım attım ve adamın önünde durdum. "Sen gerçek misin?"

"Tabii ki gerçeğim," dedi adam. Sean Connery'ninki gibi bir İskoç aksanı vardı ve Sean Connery'nin siyah kaşları ve gri saçları onda da vardı.

"Gerçek olduğuma inanmıyorsanız, devam edin ve bana dokunun. Etten ve kemikten olduğumu kendin hisset."

Adamın bana meydan okuduğunu, bana meydan okuduğunu biliyordum, bu yüzden ona dokunmak için uzandım. Olacağını bildiğim gibi, elim kolunun içinden geçti.

"Ben buradan gidiyorum," dedi Line ve koridora geri döndü. Ama hemen ardından koridorun karşısında demir bir kapı belirdi.

Gözlerimi masadaki adamdan ayırmıyordum çünkü adam bambaşka bir şeye dönüşüyordu. Yüzü zayıflamış, saçları uzamış ve koyulaşmış, giysileri de bir korsaninkine dönüşmüştü.

Vay canına! diye düşündüm ve sadece kim olduğunu değil, ne olduğunu da merak ettim. Aklımdaki en önemli soruyu ağzımdan kaçırdım: "Kocamı nasıl bulabilirim?"

Adam bir ayağını masanın olduğu yerdeki tahta kartona dayadı ve bir elmayı soymaya başladı. "Onun aracılığıyla."

Dönüp Line'a baktım. Açmanın bir yolu olup olmadığını görmek için demir kapıyı inceliyordu.

"Ben mi?" Line merakla bize dönüp bakarak sordu. "Buraya geldim çünkü oğlumun burada olabileceğini düşündüm. Ben-"

Ruh-adama bakarken sözünü kesti, sanki bir sonraki sefer kendini bir canavara dönüştürebileceğinden korkuyordu. Ona ruhun daha önce bir ejderhaya dönüştüğünü bildiğimi söylemeyecektim.

"Line'ın kocamı bulmakla ne ilgisi var?" diye sordum. "Peki ya çocuk? Çocuk nerede? Ellerindeyse onu nerede tutuyorlar? Ve onu neden tutuyorlar?"

"Ne çok soru var," dedi gülümseyerek ve ayağa kalktı. "Kocamı bulmak için çocuğu bulmalısın ve bunu yapmak için Tanrı'nın Dokunuşu'na sahip olmalısın. Kölelere sor. Onlar bir şeyler biliyor ama sen onlara istediklerini verene kadar sana söylemeyecekler."

Gözlerini benden alıp Line'a dikti. "Sana gelince, hatırlamalısın."

Bununla birlikte, gitmişti. Bir saniye oradaydı, sonra gitti. Bu katta başka ruh ya da insan olmadığını biliyordum. Yakınımızda elektrik bile yoktu. Her şey sessizdi. Ölüydük.

Line el fenerini açtı ve demir kapının olduğu yere tuttu. Koridorun önündeki engel kalkmıştı.

Line'a yardım etmeyi kabul etmiştim çünkü annem istemişti, ama şimdi biri ya da bir şey tüm bunları devreye sokmuş gibi görünüyordu.

Line, ama benim için. Eğer öğrenmem gereken şeyi öğrenirsem, bunun kocamı bulmama yardımcı olacağından emindim. Eğer bu benimle ilgiliyse, Line'ın burada tehlikeye maruz kalmasına gerek yoktu. Kocamı ve baldızımı koruyamamıştım, bu yüzden Line'ı koruyabileceğime de güvenmiyordum.

"Line," dedim yavaşça, "bence bu evden ayrılmalısın. Hollywood'a geri dönmeli ve orada kalmalısın."

"Peki ne yapmayı planlıyorsun?"

"Eve de git tabii ki. Gerçek şu ki, tüm bunlar beni aşıyor. Şekil değiştiren ve bilmeceler uyduran hayaletlerle karşılaşmaya alışık değilim. Bu benim küçük köylü beynimi aşıyor, bu yüzden sanırım eve gidip kızımı ve yeğenimi göreceğim. Onları gerçekten özlüyorum."

Bu konuşmadan sonra koridordan kapıya doğru ilerlemeye başladım. Kapıdan çıkabilirdik ve ben de kıyafetlerimi giyebilirdim. Hortumum ve oyuncak ayakkabımla orada duran bir striptizci gibi hissetmeye başlamıştım.

Line'ın beni takip etmediğini fark edene kadar sadece yarım düzine adım atmıştım. El fenerini önümdeki yolu aydınlatacak şekilde çevirmişti ama hâlâ şekil değiştiren ruh-adam Devlin'i gördüğümüz büyük odadaydı.

Dönüp endişe içinde Line'a baktım. "Sorun nedir?"

"Düşünüyordum da," dedi. "O adamın ne dediğini hatırlamaya çalışıyordum ve görünüşe göre yapılacak ilk şey kölelere istediklerini vermek. Sen de böyle mi duydun?"

"Evet, ama-"

Arkasını döndü ve el fenerini ruh-adamın zincirlendiği duvara tuttu. "Aha!" dedi. Duvar hâlâ tuğlaydı ama şimdi büyük bir demir kilit bulunan, bir zamanlar yeşile boyanmış eski bir ahşap kapı vardı.

Ayakta durarak, çöp yığınları arasında bir şey aramasını izledim. Eski bir kürek aldı, kilide soktu ve çekti.

Metal kilit kırılmadı ama kürek sapı kırıldı ve çürümüş eski kapı kırıldı. Line elini kapıdaki deliğe koydu, açtı ve ışığını etrafa tutarak içeriye baktı. "Burada eski ahşap dolaplardan başka bir şey yok," dedi. "Sanırım bunlar dosya dolabı olabilir. Muhtemelen eski evraklarla doludur." Bana döndü ve kalpleri eriten o çok alışılmış Paul Travis gülümsemesini . "Sen , çocuklarının yanına dön. Sanırım ben bir süre burada kalacağım."

Ne yaptığını biliyordum; sadece bunu neden yaptığını anlayamıyordum. Evde kalmam için beni kışkırtıyordu. Ama sonra emin oldum ki

Gitmeye niyetim olmadığını çok iyi biliyordu. O zaman neden kalmak istedi?

Hiç tanımadığı bir çocuk için mi? Line'ın neyi hatırlaması gerekiyordu? Çocuğu sevdiğini mi?

Yavaşça ona doğru yürüdüm. "Aslında gitmeyecektim, biliyorsun," dedim.

"Evet, biliyorum." Odanın içinde bir dolaba gitti ve çekmeceyi açtı. İçinde dosya klasörleri ve eski kâğıtlar vardı. Line bir klasör çıkardı. "Bingo," dedi ve görmem için bir kâğıt tuttu. Dinnah'ın oğlu olan on yaşındaki bir köle çocuğun satış senedi idi. Babanın adı için ayrılan yer boştu.

"Eğer bu belgeleri bulmak bu kadar kolaysa, neden dışarıdaki ruhlar onları şimdiye kadar bulmadı? Birkaç yılları vardı," dedi Line.

Bir dosya dolabına bakıyordum ve Line'a bakmak için durakladım. "Bu evde kalan herkes kölelerin ruhları tarafından senin gibi rahatsız edilseydi, kimse kalmazdı. Bütün bu ev harabeden başka bir şey olmazdı."

Line ne demek istediğimi anlamadı. Hayaletlerin neden ona bağlandığını soruyordum. "Eğer Delphia bu işten para kazanacağını düşünseydi, eminim hayaletleri tekrar zincire vururdu."

"Doğru," dedim. Karanlık odada görmek zordu ama söyleyebildiğim kadarıyla çekmecelerde yaklaşık yüz yıllık köle kayıtları vardı. "Bu normal mi?" Ben sordum. "Atalarımın hiçbiri köle sahibi olacak kadar zengin değildi ama..." Elimde olmadan Line'a baktım. Birkaç yüz yıl önce Line gibi bir adamı satın almak mümkün olabilirdi. Line gibi güzel, muhteşem, lezzetli bir adam.

Başını kaldırıp bakmadı bile. "Tatlım, düşündüklerin kulaklarımı tırmalıyor."

Güldüm. Kesinlikle anlayışlıydı!

"Ne aradığımızı bilsek bile, bunlardan geçemeyeceğimiz kadar çok var," dedi ve bir çekmeceyi kapatıp diğerini açtı. "Bildiğim kadarıyla Narcissa ve Delphia'nın ataları sadece kadınları satın almışlar. Tüm erkek çocukları ve dişilerin çoğunu satmışlar, sadece-"

Line'ın söyledikleri onu olduğu kadar beni de etkiledi. Narcissa ve Delphia'nın ataları servetlerini köle yetiştirerek kazanmışlardı. Kadınları satın alır, onları çiftleştirir, sonra da çocukları satarlardı.

Kendi kızımı ve yeğenimi ve onları ne kadar çok sevdiğimi düşündüğümde midem bulandı. Onların satılmasını izlerken nasıl hayatta kalabilirdim?

"İyi misin?" Line sordu.

"Evet. Ama bu beni hasta ediyor. Dışarıdaki ruhların hâlâ burada olmalarına, sevdiklerini bulmak istemelerine şaşmamalı. Ama Line, neden onları hissedebiliyorsun? Sende hiç psişik güç hissetmedim."

"Hiç yok," dedi çömelip alt çekmecelerden birine bakarak. "Öte yandan, belki de bazılarıyla ya da hepsiyle akrabayımdır."

Bunun üzerine gülümsedim. "Gemiden yeni inmiş gibi görünmüyorsun. Teniniz kocamın bronzlaştığı zamanki rengiyle aynı. Beyaz bir büyükannen olmalı."

"Ya da beyaz dede," dedi, ayağa kalktı ve bana eski bir fotoğraf uzattı. El fenerini üzerine tutmam gerekti. Arka planda şu anda bulunduğumuz tuğla ev vardı. Önde uzun boylu, yaşlı, kır saçlı bir adam ve yanında dört siyah kadın vardı. Etraflarına dağılmış bir düzine kadar çocuk vardı, hepsi de açık renk tenliydi.

"Sanırım Delphia da onun atası gibi," dedim. "Parasını boşa harcamak istemedi..." Line'a baktım.

"Bir aygır mı?"

"Sanırım ona böyle denirdi." "Yani işi kendisi yaptı," dedi Line.

Tekrar dosya dolaplarına baktım. "Akrabalarından bazılarının burada olduğunu mu düşünüyorsun? Bu, kölelerin ruhlarının neden sana akın ettiğini açıklar."

"Soyum hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Line. "Annemle babamın evini ziyaret eden tek kişi onların iş arkadaşlarıydı. Annem bir keresinde bir kız kardeşi olduğunu söylemişti ama onunla hiç tanışmadım. Babamın da akraba olduğu birinden bahsettiğini hiç duymadım."

Bana bunu sesinde kendine acıyarak söylememiş olsa da sözlerindeki üzüntüyü hissedebiliyordum. "Özür dilerim," dedim elimi kalbinin üzerine koymak için uzanırken. Onu sakinleştirmek ve acısını iyileştirmeye çalışmak istedim.

"Bana unutturmanın en iyi yolu biliyor musun?"

Ona dokunduğum için düşünceleri koluma doğru ilerledi. Açıkça, ikimizi yatakta birlikte görebiliyordum, ben üstteydim, külotlu çoraplarım yoktu, ayakkabımın kasıkları açılmıştı.

Yanmış gibi geri çekildim. "Senin kirli bir zihnin var," dedim. "Bu zihin okuyabildiğin konusunda yalan söylediğin anlamına mı geliyor?"

Bir an için tek yaptığım ona göz kırpmak oldu, sonra elimi koluna koydum. "başka bir şey düşün. seks değil. senin birinci sınıf hakkında düşün."

sınıf."

Gözlerimi kapattım ve onu görebildim. "Rich," dedim. "Üniforma giyiyorsun ve burası özel bir okul. İyi bir öğrencisin. Çok zekisin. Ve popülersin. Bütün çocuklar seni seviyor." Elimi göğsünden çektim, sonra elini tuttum. "Başka bir şey düşün." Düşüncelerini okuyabilmemi sağlayan şeyin sadece kalbine dokunmak olup olmadığını merak ettim.

"Eve gitmem gerektiğini düşünüyorsun," dedim. "Yaralanacağımı düşünüyorsun. Polisi arayıp oğlunuz için bu evi aratmanız gerektiğini düşünüyorsunuz."

Line bana gülümsemeden bakarken bir parmağını kaldırdı ve ben sadece ucuna dokundum. "Düşünüyorsun-" Ona dokunmayı bıraktım. "Sana söyledim: seks yok."

"değil," dedi. "Etrafımdaki kadınlar ve senin neredeyse hiçbir şey giymemen arasında..."

Ondan biraz daha uzaklaştım. Gözlerinden geçenleri genel olarak okuyabiliyordum ama ona dokunursam düşüncelerini isimlere ve renklere net bir şekilde okuyabiliyordum.

"Üşümeye başladım," dedim. "Yukarı çıkalım, yatağa gidelim ve yarın-"

"Yarın buraya geldiğinizde birilerinin bu dosyaların her birinin yerini değiştirdiğini mi göreceksiniz? Hayır, teşekkür . Darci, bebeğim, sen ve ben bu dosyaları bu gece buradan taşıyacağız."

İnlememe engel olamadım. Çok uzun bir gün olmuştu ve artık yatmak istiyordum. Öğrendiklerimi ve gördüklerimi düşünmek için biraz zamana ve ailemin nerede olduğunu kontrol etmek için bir saat kadar meditasyona ihtiyacım vardı.

Ne düşündüğünü anlamak için Line'a dokunmama gerek yoktu. Dışarıdaki ruhlar, eski köle mahallesinde dolaşanlar, Line'ın atalarının ruhları olabilirdi. Ailesinin.

Ve dosyaların kaybolabileceği konusunda haklıydı. Line kapıyı kırmıştı, böylece bodruma inen herhangi biri odanın kırıldığını ve arandığını görebilecekti. Eğer burada bir fırın yoksa, üst katta bu eski dosyaları yakmak için kullanılabilecek yeterince şömine vardı. Dosyalar yakılırsa, kölelerin ruhları hiç dinlenebilecek miydi?

"Tamam," dedim yorgunca, "ne yapacağımı söyle."

"Arkadaşlarına bize bir araba bulmalarını söyle ve bu evdeki herkesin uyuduğundan emin olabilir misin?"

Yapabileceğime dair onu temin ettim. Buraya gelmeden önce pek şeyi yapabileceğime inanıyordum. Connecticut'ta olanlar ve babamın bana yapabileceğimi söylediği tüm o harika şeyler arasında kendime inanmaya başlamıştım. Doğru, kocamı ve kız kardeşini bulamamıştım ama her zaman bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu hissetmiştim.

Yatağa girdiğimde saat sabahın beşiydi. Line bir araba bulmak için bodrumdan çıkmıştı ama ne yazık ki kapı dışarıdan kilitlenmişti. Açmak çok zaman alacaktı. Dosyaların ve benim dışarı çıkmamızın tek yolu kırık pencereden geçmekti. Sonuç olarak, Line beni o karanlık, , pis kokulu eski koridorda bir aşağı bir yukarı koşturarak dosya klasörlerini yük üstüne yük taşıttı.

Mekanik olarak becerikli olduğunu söylemeliyim. Depolardan birinde biraz ip ve eski bir metal tepsi buldu. Biraz ayarlama yaptıktan sonra kırık bodrum penceresinin metal çerçevesi etrafında bir tür vinç yaptı. Koridorda koşar, bir sürü kağıt toplar, koridora geri döner, onları tepsiye koyar, sonra Line onları pencereye çekerdi. Onları eve yaslanmış halde bulduğu büyük bir bahçe arabasına yığar, dolunca da mozoleye götürürdü.

İşimiz bittiğinde çok yorulmuştum. Dört kutuyu dosya odasının kırık kapısının önüne ittim, sonra koridordan aşağı koştum. Bodrum her dakika daha da soğuyormuş gibi görüldüğü için donmamak için koşmak zorundaydım. Line pencereden içeri eğildi, ben sıçradım ve o ellerimi yakaladı. Komik olmak için, beni yukarı çekerken, bana birlikte olduğumuz bir görüntüyü gönderdi, oyuncak ayımı dişleriyle çekip çıkarıyordu.

Dışarı çıktığımda "Seni kocama söyleyeceğim ve seni dövecek," dedim ve o da güldü. Hala pencerenin yanında yerde duran pembe takım elbisemi aldım ve giydim.

Evin pencere ve kapılarının çoğunda alarm sistemi olduğunu biliyordum, bu yüzden içeri girmek için mutfak yardımı gelene kadar beklemem gerektiğini düşündüm - kimseyi ikna edecek enerjim yoktu - ama küçük bir yan kapı dikkatimi çekti. Kapı kapalıydı ama kapının altındaki büyük bir panel yamuk görünüyordu. Dokunduğumda yerinden oynadı. Line paneli kolayca çıkardı ve evin içine girdim. Birinin, insanların alarmı çalıştırmadan kullanabilmeleri için kapıyı tamir ettiğini görmek zor değildi. Asıl soru kapının benim için mi yoksa başkaları için mi tamir edildiği idi? Eğer benim için tamir edildiyse, bunu bir insan mı yoksa bir ruh mu yapmıştı?

Şahsen ben ikisinden birinin ruh olmasını umuyordum. Bu evde ruhlar açık ara daha kibar insanlardı. Bodrumdaki ruh ne kadar tuhaf olsa da, Delphia'yla uğraşmaktansa onunla uğraşmayı tercih ederdim. O kadının etrafında hissettiğim açgözlülük tüylerimi diken diken ediyordu.

Köle kadınlardan bebek yapıp sonra da kendi çocuklarını satan bir adam kadar açgözlüydü.

Bunu düşünmek bile beni ürpertti. Eğer adam böyle bir şey yapabiliyorsa, bu kadar çok köle ruhun hâlâ burada ve sefalet içinde olmasına şaşmamalı.

Odama ulaştım ve kameraların ve mikrofonların yeniden takılıp takılmadığını görmek için kafamı odanın içinde gezdirdim. Evet. Bu, birilerinin odamın dışında olduğumu bildiği anlamına geliyordu. Bütün gece neden ayakta dair zekice bir açıklama düşünemeyecek kadar yorgundum. Çelenkteki kameranin önünde pembe takım elbisemi çıkarıp ayakkabıma ve artık içinde bir milyon koşu olan hortumuma kadar soyundum. "Şu Devlin," dedim. "Ne adam ama!"

Bununla birlikte esnedim ve yatağa düştüm. Duş alamayacak kadar yorgundum.

Rüya görmeye başladığımda birkaç dakikadan fazla uyumamıştım. En azından bana öyle göründü. Ama yarı baygınken bile bunun sıradan bir rüya olmadığını, daha fazlası olduğunu biliyordum.

Adam'ı gördüm, kocamı. Ona koşmaya çalıştım ama yapamadım. Oradaydı ama yoktu. Sanki büyük bir buz kütesinin içinde donmuştu. Yanında Boadicea duruyordu, o da buz gibi bir maddenin içindeydi.

Ellerime baktım ve bir kutu taşıdığımı gördüm. Büyük, siyah ve pirinç kayışlarla bağlıydı. Kutu mırıldanıyor, titreşiyor, duyabildiğimden daha fazla hissedebildiğim küçük bir ses çıkarıyor gibiydi. Yanımda ikisi erkek, biri kadın üç kişi vardı ve yakınımnda sürekli şekil değiştiren, hayvandan insana, sonra tekrar insana dönüşen bir ruh geziniyordu.

Rüya gördüğümü biliyordum ama aynı zamanda bir sihir aracılığıyla bana olabilecek bir geleceğin gösterildiğini de biliyordum. Birisi bana kocamı ve kız kardeşini kurtarmak için ne yapmam gerektiğini gösteriyordu.

Etrafıma bakmaya çalıştım ama donmuş formlara doğru yürüdüğünü gördüğüm bedenim tarafından engellendim. Bu beden odaklanmıştı, konsantre olmuştu, sadece Adam ve Boadicea'nın figürlerine bakıyordu.

Kutunun içini göremiyordum ama içinde üç nesne olduğunu biliyordum, öylesine büyük bir sihre sahip nesnelerdi ki bir araya geldiklerinde mırıldanıyorlardı. Eski arkadaşlar gibiydiler, birbirlerini gördüklerine o kadar seviniyorlardı ki

tekrar birlikte mırıldanmaya başladılar. Bu, nesnelerin bir bütünün parçası olduğu anlamına mı geliyordu? Bir şeyin parçalarını mı aramalıyım? Nesneler neye benziyordu? Neye bakmalıyım?

bulmaya çalışmak? Onları görsem nasıl tanıyabilirim? Kendi başlarındayken herhangi bir sihirleri var mıydı? Eğer parçaların sihri yoksa onları bulduğumda nasıl tanıyabilirim?

Kendimi donmuş bedenlere yaklaşıırken izlerken sakinleşmeye çalıştım. İçgüdülerim bana bedenim donmuş formlara ulaştığında uyanacağımı söylüyordu, bu yüzden görebildiğim her şeyi görmem gerekiyordu.

insanlar kimdi? Line! Onu gördüğümde gülümsedim.

Kocamı özgür kılmak için ihtiyacım olan şeyin bir kısmını bulmuştum bile.

Rüyamdaki diğer iki kişiye baktım. Biri beyaz, güçlü görümlü, yakışıklı bir adamdı ama çok kızgın olduğunu hissedebiliyordum. Onu daha önce hiç görmediğimi biliyordum.

Kadının demir gibi sert, koyu renk gözleri vardı. Zihnimi onun üzerinde kullanamayacağımı denemeden biliyordum. Bir şey ya da biri onun zihnini kapatmasını sağlamıştı, kimse içine giremesin diye kapatmıştı.

Bedenim neredeyse bloklara ulaşmıştı, bu yüzden yukarıda asılı duran ruha baktım. Şekilden şekle girerek gösteriş yaptığını hissedebiliyordum. Sinirle anneme, kuzenim Virgil'e, Putnam'a... ve sonra küçük bir çocuğa dönüşmesini izledim. Yedi yaşlarındaydı ve Line'ın yüzüne sahipti, daha açık renk tenliydi ama Lincoln'ün yüzüydü.

Çocuk bana baktı, gözleri kocaman ve yalvarırcasına. "Bana yardım et," diye mırıldandı. "Bana yardım et." Ellerini bana uzattı ve anında güç hissettim. Ellerini salladığımda

Narcissa'nın eli ışın kolunda küçük bir akım yaratmıştı. Köle kadınları yönlendirmek için onu kullanabileceğimi doğru tahmin etmiştim.

Narcissa'nın gücü bu çocuğunun yanında hiçbir şeydi. Bu güzel çocuğun parmak uçlarında özel bir güç vardı. Yapabiliyordu... Neredeyse görebiliyordum ama sonra gözümünden kaçtı. Bedenime tekrar baktığımda, Adam ve Bo'nun donmuş bedenlerinden sadece bir adım uzakta olduğunu gördüm.

Zaman, diye içimden. Bunu için bana biraz daha zaman ver.

Ruha dönüp baktım, kendini eski zamanlardan, İncil zamanlarından bir adama dönüştürmüştü. Sakat ve hastalıklı insanların arasında yürüyordu. Ruh bana bir şey söylemeye çalışıyordu ama ne olduğunu anlayamıyordum.

Bir sonraki anda bedenim Adam ve Boadicea'nın donmuş hallerine ulaştı. Kutuyu açmaya başladığımı gördüm, sonra tam içini görecekken rüya sona erdi.

Uyandığımda başım ağrıyordu ve çok yorgundum. Bütün gün yataкта uzanmak, şeker yemek ve televizyonda eski filmleri izlemek istiyordum. Kocamın yanımda olmasını ve tembelliğimle dalga geçmesini, kızların da benimle birlikte yatağa girip çarşafırlara çikolata bulaştırmasını istiyordum. Pencereden dışarı bakıp babam ve baldızımın el ele tutuşup birbirlerinin gözlerinin içine baktıklarını, dünyada yalnız olduklarını, kimse tarafından görülmediklerini düşündüklerini görmek istedim.

Bir an için ellerimi yüzüme götürdüm, derin nefes aldım ve ağlamamak için kendimi zor tuttum. Line'in güzelliğine, güzel tenine, vücudundaki kasların gömleğinin altında hareket edişine kayıtsızmışım gibi davranmaya çalıştım ama ona karşı bağışıklığım yoktu.

Dün gece yemekte, kadın konuklar onun dikkatini çekmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Line çirkin bir şekilde flört ederken, onlar da süslenip poz vermiş, alay edip dalga geçmişlerdi. Eşcinsel bir erkeği oynamak için verdiği tek taviz, ara sıra bir kadına "tatlım" demektir. Öyle bir stereotiptir ki, eğer kamera karşısına geçseydi etrafı sarılırdı.

Yatağımda döndüğümde kapımın altından bir kâğıt parçası atıldığını gördüm. Muhtemelen bir tahliye tebligatıdır, diye düşündüm ve kendimi yataktan dışarı attım. Kendimi berbat hissediyordum. Üzerimde kirden kirlenmiş ve yan tarafında çiviye takıldığım için yırtılmış bir oyuncak vardı. Hortumum kocaman bir koşuydu ve vücudum kurumuş terle kaplıydı. Line beni yukarı çekip bodrumdan çıkardığında sol kolumda pencerenin metal çerçevesini sıyırdığım yerden kanlı bir kesik vardı.

Odada yürürken gözlerin beni izlediğini hissedebiliyordum, bu yüzden kameramanın uyanık olduğunu biliyordum. Başucundaki saat 9:30'u gösteriyordu.

Kâğıtta bir program vardı; ne zaman nerede olacağımı gösteren, her dakika meşgul olduğum kişisel listem. Kahvaltıyı ve sabahın erken saatlerindeki egzersiz seansını çoktan kaçırmıştım. Sırtımın sertleşmiş, aşırı kullanılmış kaslarını esnetmeye çalışırken, daha fazla egzersize ihtiyacım olmadığını biliyordum.

Otuz dakika sonra bir meditasyon seansı vardı; ona katılmak istedim. Belki meditasyon yapacak zamanım olursa, burada neler olup bittiğini anlayabilirdim. Duşa girerken Line'a bir program verilip verilmediğini ve verildiyse içinde ne olduğunu merak ettim. Kova kova kömür taşımak mı? Mutfak zeminini fırçalamak mı?

Dolabımda asılı bulduğum pembe eşofmanı giydiğimde hâlâ kaskatı kesilmiştim ama odamdan çıkıp meditasyonun yapılacağı solaryumu aramaya başladığımda gevşemişim. Uyanık kalmak için birkaç kafein hâpı içmeyi diledim. Ama tüm duyularımın uyanık olması gerekiyordu çünkü her bir kadına bu evde olup bitenler hakkında ne bildiklerini sormak istiyordum. Elbette kadınlar ruh çağırma seanslarının Scooby-Doo filmi kadar gerçek olduğunu biliyorlardı. Değil mi?

Esneyerek diğer kadınların yanındaki minderde yerimi aldım, bacak bacak üstüne attım ve meditasyona başladım.

LINC

Sonsuza Kadar ve Daima

Onuncu Bölüm

RÜYAMDA DÖRT KÖLEYLE BİRLİKTE YATAKTAYDIM.

kızlar, esnek vücutları benimkinin üzerindeydi, elleri tenimde geziniyordu, dudakları bacaklarımda, boynumdaydı. Biri beni ağzına alırken, diğeri göğüslerini yüzümde gezdiriyordu.

Uyandığımda terliyordum, tatmin olmamıştım ve şehvetten çıldırmıştım. Daha da kötüsü, bir şeytan kovucu çağırmak mı yoksa birkaç hap alıp tekrar uyumak mı istediğimi bilmiyordum.

Bir süre yatakta uzandım, uyukladım, hatırladım, yarı rüya gördüm. Bakır rengi tenleriyle kızları hayal ettim ve siyah ayakkabısının içindeki Darci'nin yerde geriye doğru kıvrıldığını, pencereden içeri doğru ilerlediğini hayal ettim.

Orada bir yerde, yarı bilinç halinde, bir şeyleri hatırlamaya çalışmaya başladım. O yaratığın yapmam gerektiğini söylediği şey bu değil miydi? Bir hayalet gördüğümü düşünmek istemiyordum. Hayalet gören insanlar magazin basınında yer alır ve alay konusu olurlardı. Aydınlanmış, eğitilmiş Amerikan halkının gerçek olarak bildiği bazı şeyler vardı: Hayalet ve uzaylı yoktu. Gerçek hayatta değil. Üniversite diploması olan bir kişi hayalet gördüğünü söyleyen biriyle karşılaştığında, üniversite diploması olan kişi hemen alaycı bir şekilde gülmeye başlardı. Ve sınıflandırmaya. Hayalet gören insanlar daha düşük bir sınıfa, Mitford kardeşlerin deyimiyile "u olmayanlar" sınıfına yerleştirilirdi. "Üst sınıf değil." Hayaletler alt kata aitti, salona değil.

Tamam, peki bu beni nereye koydu? Dün gece Darci, "O iyi" diyen bir köleyle akraba olup olmadığımı merak etmişti. Onu istiyorum" diyen bir köleyle akraba olup olmadığımı merak etmişti ama ben kötü dilbilgisinin cinayetten daha kötü olduğunu düşünen bir evde büyümüştüm.

Ama ben bir hayalet görmüştüm. Orada durmuş ve Darci'nin elinin Sean Connery saplantısı olan, duvara zincirlenmiş bir adamın kolunun içinden geçtiğini görmüştüm. Tek düşünebildiğimin kaçmak olduğunu söylemekten utanıyorum. Yoluma demir bir çit çıktığında oturup hüngür hüngür ağlamaya başlamak istemiştım.

Daha sonra, o bodrumda kalıp o dosyaları kaldırmak için tüm gücümü ve sahip olduğumu bilmediğim cesaretimi harcadım. Ama Darci'nin, küçük dişi Darci'nin, gidersem bunu yapacağını biliyordum, bu yüzden gidemedim. Ne de olsa her şeyi benim için o başlatmıştı, bu yüzden onu terk edemezdım, değil mi?

Uyanmaya başladığımda hayalet adamın ne söylediğini hatırlamaya çalıştım. "Köpek sopayı yenmez" tekerlemesi gibiydi. Bir şeyin olması için diğerinin olması gerekiyordu. Nihai olay Darci'nin kocasını bulmasıydı, ama önce...

Yatağımın başucundaki masadan bir kâğıt ve kısa, güdük bir kalem aldım: "13 Elms. Yansımalar" yazıyordu en üstte. Şunları yazdım: Bir, kölelere istediklerini ver. İki, köleler sana bir şeyler söyleyecektir. Üç, Tanrı'dan bir şey bul. Dört, çocuğu bulmak için Tanrı'dan gelen şeyi kullan. Beş, Adam Montgomery'i bul. Ve altı, Line hatırlamalı.

Gobbledy-gook. Bunların hiçbirisi benim için bir şey ifade etmiyor, diye düşündüm ama birden yatakta dik oturdum. Darci'ye tam olarak yalan söylememiştim ama ona tüm gerçeği de anlatmamıştım. Atalarım hakkında hiçbir şey bilmediğimi söylemiştim ki bu doğrudu. Bana hiçbir şey söylenmemişti ama ailem isimlerini öğrenmemi engelleyemezdi, değil mi? Babam John Aloysius Frazier the Second olarak doğmuş. İkinci, büyükbabamın da aynı isimde olması gibi. Bir keresinde babama ilk John Aloysius Frazier'in kim olduğunu sormuştum ve bana "O benim babamdı" demişti. Sadece bu, başka bir şey değil. Sorduğum diğer sorulara ise göz kamaştırıcı bir sessizlikle karşılık verildi.

Babamın ailevi kökenleri hakkında konuşmayı reddetmesi nedeniyle, onların tanımak istemeyeceğim insanlar olduğu fikrine kapılmıştım. Ama sonra, aktörler babamın dikkatini çekmediğini düşündüğü insanlardı. Belki de büyükbabam babamın hoşlanmayacağı bir şeydi, mesela köle soyundan geliyordu ve bununla gurur duyuyordu. Babamın onun Zeus'un belinden çıktığını düşündüğü izlenimine kapılmıştım hep. Zincire vurulmuş köleler onun kendi imajını zedeleyebilirdi.

Çabucak giyindim, sonra kasabaya gitmek için araç aramak üzere dışarı çıktım. Taksi şoförümüzün bu iğrenç eski tuğla evden neredeyse nasıl kaçtığını hatırladım, bu yüzden kasaba halkının ne bildiğini öğrenmek istedim. Pikap süren bir kadın gördüm ve beni bırakıp bırakamayacağını sordum.

"Tabii," dedi, "atla."

Ürün kutularıyla birlikte arkaya tırmanmamı kastettiğini anlamam tam otuz saniye sürdü. Büyük siyah köpeği yolcu koltuğunda oturuyordu. İç çekerek lahanalarla birlikte arkaya bindim ve bunu menajerime nasıl anlatıp onu güldüreceğimi düşündüm ama sonra Barney'nin benim yüzümden öldüğünü hatırladım.

Saatler sonra kasabadan döndüğümde, Darci'nin bahçelerden birinde yavaş ve tembel bir yürüyüş yapan diğer kadınların arkasına takıldığını gördüm.

Misafirlerden biriyle derin bir sohbete dalmıştı, o kadar dikkatle dinliyordu ki çalılarının arasında saklandığını göreceğinden emin değildim.

Yaptı ve ben yine başka ne tür şeyler yapabildiğini merak ettim. Bir insanın burnunu kanatabildiğini ve başını ağrıtabildiğini, insanların ve makinelerin nerede olduğunu hissedebildiğini ve insanlara bir şeyler yaptırmak için zihnini kullanabildiğini biliyordum. Zihin okuyamadığını söyledi ama ben ona inanmadım.

"Affedersiniz," dedi kadına. "Ayakkabımın bağı çözüldü."

Darci'bir ayağıyla ayakkabı bağının ucuna bastığını görmüştüm ve şimdi bağlamak için patikadan birkaç adım uzaklaştı. Ondan sadece birkaç santim uzaktaydım ve yanındaki kadının başını çevirip uzaktaki küçük bir gölete baktığını görünce şaşırmadım.

Mesajımı fısıldamaya başladığımda Darci başını hayır anlamında salladı, ardından elini omzuma koyarak mesajımı ona düşünmem gerektiğini söyledi. Bu onu tek elli bıraktığı için bağciksız ayakkabısını bana doğru uzattı. Diz çökerek ayakkabısını bağladım ve bir yandan da onunla konuşmak istediğim mesajını gönderdim. Ona ayak uzunluğunda sandviçler ve cheesecake dilimlerinin görüntüsünü göndererek akşam yemeğini kaçırabileceğini ve köle mahallesindeki küçük pis odama gelebileceğini bildirdim.

Yapabileceğimden başka hiçbir neden yokken, mesajımı uzatabilmek için ayakkabısını bağlamakta olağanüstü uzun zaman harcadım. Ona önceki gece gördüğüm rüyayı ayrıntılı olarak anlattım; dört güzel kadınla birlikteydim, hepsi birden beni yalıyor ve ısıırıyordu.

Darci'nin utancını hissetmek için başımı kaldırmama gerek yoktu. Zihnimin gözünde onun kızarmış yüzünü hissedebiliyordum.

Ayakkabısı nihayet bağlandığında, elini omzumdan çekti ve yola geri adım atarak, "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Dantel düğümlemişti."

Kıkırdayarak, Darci'nin güçlerine sahip birinin benim gibi biriyle, ondan korkmayan, garip yetenekleri karşısında şok olmayan biriyle karşılaşmaya alışık olmadığını düşündüm. Onun-

Düşüncelerimi kestim çünkü ayağa kalkmaya çalıştığımda yapamadığımı fark ettim. Sanki olduğum yerde donmuş gibiydim. Felç olmuşum. Acı çekmiyordum ve zihnim gayet iyi çalışıyordu ama bedenim hareket etmiyordu.

Darci'nin yaptığını biliyordum. Bir yanım huşu içindeyken diğer yanım dehşete düşmüştü. Dünyada hiç kimse onun yaptığını yapamazdı. Ama o yapmıştı.

O şekilde ne kadar kaldığımı bilmiyorum, muhtemelen iki dakikadan fazla değil, ama bir daha asla Darci'ye eşek şakası yapmayacağıma, en azından kazanamayacağımı bildiğim bir şaka yapmayacağıma yemin etmemi sağlayacak kadar uzun sürdü.

Bir süre sonra Darci'nin kahkahasının çalılıkların arasından süzülerek bana doğru geldiğini duydum ve serbest kaldım. Beni yerimde tutan görünmeyen güce karşı bedenimi o kadar zorluyordum ki, beni bıraktığında geriye doğru bir gül ağacına çarptım.

Darci bir saat sonra odama geldiğinde yanağımda üç çizik izi vardı.

"Köle kadınlar bunu yapar mı?" diye sordu.

"Sen ." Kızgın ve kırgın görünmeye çalıştım.

Darci gülümsedi. "Çok beklersin. Peki bugün kasabaya gittiğinde ne öğrendin?"

"Bir büyükbabam var," dedim, her zamanki gibi her şeyimi biliyor gibi görünmesine şaşırdığımı görmesine izin vermeden. "O bir inanç şifacısı."

"Kutsal azizler!" Darci gözlerini kocaman açarak mırıldandı.

Çocuk filmlerinin bile küfürlü olduğu günümüzde, bu mümkün görünmüyordu ama kullandığı dil karşısında şok oldum.

"Hayır," dedi şaşkınlığımı hissederek. "Küfür etmiyorum. 'Azizlerin yaptığı gibi' demek istedim. İyileştirmek. Hastalıkları iyileştirmek."

"Dur bir dakika," dedim. "Adam bir inanç şifacısı. Eğer inanırsanız iyileşirsiniz, bu tür şeyler. Gerçekten yapabileceğinden şüpheliyim."

Darci beni dinlemiyordu. Odaya bakıyordu. Olabildiğince ucuz bir şekilde yapılmıştı, duvarların üst yarısı boyalı alçıpanla, alt yarısı ise yivli çıta tahtasıyla kaplıydı. Ucuz, sert bir şilte ve ucuz, kaba çarşaflarla eski bir demir karyola vardı. Bir çekmeceli dolap ve küçük bir masa ile sandalyeler mobilyaları tamamlıyordu. Banyolar koridorun sonundaydı, bir tarafta "bayanlar", diğer tarafta "baylar" tuvaleti vardı. Kamarada kalan tek kişi ben olduğum için banyo bana aitti.

"Burayı sevmiyorum," dedi Darci. "Bu duvarların içinde çok fazla acı var. Başka çiftliklerde de bulundum ve onlar böyle değildi. Burası diğerlerinden daha kötüydü. Devlin'in dün gece kendini neden duvara zincirlediğini biliyor musun?"

"O odada yapılanların taklidi mi?"

"Evet." Elini bir an için duvara dayadı. "Delphia'nın ataları iyi insanlar değildi."

Bunun yetersiz bir ifade olduğunu düşündüm. Sandviçleri masaya koydum ve olabildiğince rahat bir şekilde ona ne öğrendiğini sordum.

Gülümseyerek, sanki yıllardır yemek yememiş gibi yemek yerken, bana diğer kadın misafirlerden öğrendiklerini anlattı - ki bu hiçbir şey değildi.

"Hepsi Delphia'nın sahte olduğunu biliyor ama yemek, hafif egzersiz ve masaj için geldiklerini söylüyorlar. Bu arada, yarınki mesajlar için yer ayırtmışsınız."

İnledim. "Bunu yapmayacağım. Kadınların hiçbir bilgisi yoksa benim neden olsun ki?"

"Aslında biraz bildiklerini düşünüyorum ama söylemiyorlar. Her biri yalan söylüyordu ama ne hakkında emin değilim. Tek hissedebildiğim, burada tüm bu yolculuğu değerli kılacak bir şey olacağı. Belki de gerçek bir medyum ortaya çıkar."

"Öyle bir şey yok-" diye söze başladım ama sonra Darci'nin bir saat önce beni nasıl yerinde tuttuğunu hatırladım. "Başka ne var?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Hepsi zengin ve birilerinden yoğun bir şekilde nefret ediyorlar. Etraflarındaki nefreti hissedebiliyordum."

Masanın öbür ucuna uzandım ve tek parmağımın ucuyla bileğine dokundum. "Peki ya oğlum?" diye sordum. Ona yanarak ölen menajerimin ve bir ağaca çarpmış arabanın haber fotoğraflarını gönderdim.

"Emin olduğum tek şey her şeyin birbirine bağlı olduğu. Sen, oğlum, Tanrı'nın bir dokunuşu-

Ne?"

Düzeltilmek için kalkıp kâğıtlarımı aldım. "Üç, Tanrı'dan bir şey bulun" diye yazmıştım ama adam sanki bir şeyin adımımış gibi "Tanrı'nın Dokunuşu" demişti.

Darci dudaklarını sildi ve listeye baktı.

"Atladığım bir şey var mı?" Ben sordum.

"Kocamı bulmaktan daha fazlası var," dedi gözlerimin içine sertçe bakarak.

Bana bir şey sorduğunu biliyordum ama ne olduğunu bilmiyordum, bu yüzden sadece cheesecake kartonlarını açtım ve bekledim.

Yavaş yavaş bana rüyasını anlatmaya başladı. Bunun bir kehanet rüyası olduğuna inandığını anlamam biraz zaman aldı. Benden yardım istediğini anlamam daha da uzun sürdü. Oğlumu ve annesini bulmama yardım ederse, kocasını bulmasına yardım edebilir miydim?

Psişik yeteneklerim olmadığından, oyunculuk dışında hiçbir yeteneğim olmadığından - ve eğer mahzenin dışındaki adamlara inanılacaksa o konuda da iyi olmadığımdan - nasıl yardım edebileceğimi göremiyordum. Darci de bilmediğini söyledi ama rüyası bana ihtiyaç duyulacağını gösteriyor gibiydi.

Belki aptaldım ama ona yardım etmeyi kabul ettim.

Bunu söylediğimde Darci rahat bir nefes aldı ve cheesecake'in içine daldı. "Bana büyükbaban hakkında öğrendiğin her şeyi anlat," dedi.

Bitirdiğimde, "Yarın Çarşamba, arabayla gideceğiz- Nerede ve ne kadar uzakta?" dedi.

"Doğu Mezopotamya, Georgia," dedim, hâlâ isme hayret ediyordum. "Buradan yaklaşık iki yüz mil uzakta."

"Yarın Doğu Mezopotamya, Georgia'ya gideceğiz, büyükbabanla buluşacağız, sonra Perşembe günü geri döneceğiz. Bir seans daha olacak, ama bu sefer gerçek olabileceğini düşünüyorum."

"Geçen seferkinden daha mı gerçek?" Ben sordum. "Bayıldığın seanstan mı?" Darci gülümsedi. "Bu Devlin'in neler yapabileceğini bilmeden önceydi. Şimdi

Onun bir Şekil Değiştirici olduğunu biliyorum, daha hazırlıklıyım."

"Mmmm," dedim, ikna olmamıştım. Boş kartonları elime aldığımda Darci'ye dokunmamaya dikkat ettim. Büyükbabamla tanışma fikri karşısında duyduğum heyecanı ve gerginliği hissetmesini istemiyordum. Kendimi Noel Baba'yla ilk kez tanışacak bir çocuk gibi hissediyordum. Aynı zamanda önsezilerle doluydum. Acaba o da insan sıcaklığının günah olduğuna inanan babam gibi mi olacaktı?

Öte yandan, okuduğum internet makalesinde John Aloysius Frazier'in bir inanç şifacısı olduğu yazıyordu. Bu, gümüş bir tabağa çarpan para sesi eşliğinde yüksek sesle dua etmek anlamına mı geliyordu? Eğer adamın altın bir dişi olsaydı ve pırlanta bir serçe parmağı yüzüğü taksaydı, babamı arar ve beni büyükbabamla tanıştırmadığı için ona teşekkür ederdim.

"Line," dedi Darci, elimi tutmak için uzanarak.

Beni yatıştırmak, güçlerini kullanarak beni sakinleştirmek istediğini biliyordum ama ben bunu istemedim. Bana dokunamasın diye uzaklaştım.

"Tamam," dedi 1, konuyu değiştirerek, "mezardaki tüm o dosyaları ne yapacağız?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Darci. "Şunlara bir bakalım ve ne bulabileceğimizi görelim."

O soğuk mahzene geri dönmek istemedim, bu yüzden onları sıcak ve aydınlık olan diğer yatak odalarından birine taşımayı önerdim. Darci kabul etti, dosyaların etrafına bir kalkan koyabileceğini, böylece evdeki kimsenin onları bulamayacağını, ayrıca birçok hayaletin koruyacağını söyledi. Ben de

Kamara'nın kasvetinin Büyük Ev'den gelenleri uzak tutacağını söyledim.

"Büyük Ev" der demez nereden geldiğini anladım. Dört köle yine yanımdaydı ve okuduğum onların düşünceleri idi.

Darci düşüncelerimi tahmin etti -ya da duydu- ve sırtıttı. "Neden evdeki kadınların hiçbiri buraya gelip masaj için sana yalvarmıyor sanıyorsun? Bu dört güzel onları uzak tutuyor."

"Görülebiliyorlar mı?" diye sordum, sesimde çok fazla ilgi vardı. Kendime sakın olmamı söyledim.

"Hayır, ama insanların tüylerini ürpertip gitmelerine neden olabilirler. Soğuk ürpertiler.

Ensedeki tüyler diken olur, bu tür şeyler." "Kulak memesinde ısırik yok mu?"

Darci gülümsediğinde, o gülümsemeye neden olduğum için kendimi iyi hissederdim. Gözlerinde hiç geçmeyen bir hüznün vardı. Dün gece, kendini duvara zincirlemeyi seven bir hayaletle aynı odada bulunduğum ve sonra bir tür Merkezi Döküm korsanına dönüştüğüm zamanı düşünmek istemiyordum.

Darci'ye gülümserken hayaletlerin ve "normal" insanların göremediği diğer şeylerin olduğu bir dünyada yaşamının nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Ama belki de hayatınız boyunca hayalet görmüş olsaydınız, sizin için yan komşunuzun çocuğundan daha tuhaf olmazlardı.

"Gidip dosyaları alalım," dedim ve Darci'yle birlikte mahzene doğru yöneldik. "Şu anda burada kaç kişi var?" Yürürken sormadan edemedim.

"Hepsi," dedi. "Bir sürü."

Onu bir gece önceki kadar zorlamadım ama dün gece dosyaları odada bırakırsak sabaha gitmiş olacaklarından emindim. Mahzende güvende olduklarını hissediyordum -fareler, sürünen küf ve ölü insanlar dışında yani.

Darci'ye taşıması için bir yığın dosya verdim, büyük bahçe arabasını yükledim ve onları kısa mesafeden köle odası olan uzun binaya götürdüm. Ucuz, diye düşündüm. Ayrı ayrı binaların masrafı yerine, ilk inşaatçı çok uzun üç ev yapmış, iç duvarlar ve çok sayıda ön kapı koymuştu. Sıra evler. En azından önlerine derin bir sundurma koyma zahmetine katlanmıştı.

Tüm kapıların kilitli olduğunu gördüğümüzde Darci yenilmiş görünüyordu. "Herhangi bir alet olmadan kilitleri açamam," dedi, "ve bence kapıyı kırıp açmamalısın."

Bir tahminde bulundum, ön kapımın anahtarını aldım ve denedim. Kapıyı açtığımda, "Tüm kilitlerin aynı anahtarı kullanması daha ucuza gelir" dedim.

Küçük odanın içinde benimkinden daha seyrek mobilyalar vardı. "Bana başkanlık süiti verdiklerini bilmiyordum," dedim ve Darci güldü.

Klasörlerini, üzerinde pamuk çıkıntıları olan eski, lekeli şiltenin üzerine bıraktı. "Bunun evin orijinali olduğunu mu düşünüyorsun?"

Darci yine güldü ve kendimi bir komedyen gibi hissetmeme neden oldu.

"Kocam şaka yapamazdı," dedi. "Denedi ama her seferinde düz düştüler. Kız kardeşi onlara gülerdi ama Bo çok sıra dışı bir çocukluk geçirmişti." Sesi o kadar hüzünlüydü ki neredeyse kıskanacaktım. Alanna beni hayattan daha çok sevdiğini söylemişti ama Denzel Washington'la karşılıklı oynamayı sevdiğinden daha çok seviyor gibi görünmüyordu.

Eski bir dosyayı eline alan Darci'ye baktım. Bana kocasının ailesi hakkında daha fazla bilgi vermesini istedim. Baldızının bir cadı tarafından yetiştirildiğini biliyordum - şeytani türden bir cadı. Birkaç kişiyi "kurban" olarak öldüren bir cadı tarikatıyla ilgili bir program yaptığımızdan beri iyi ve kötü cadıları birbirinden ayırmaya dikkat ediyordum. Araştırmamızı iyi yapmadığımızı, kötülük yapmayan, sadece iyilik yapan cadılar olduğunu söyleyen öfke dolu mektuplar almıştık. Ralph şöyle demişti: "Cadılar kontrol ister. İyi ya da kötü, kontrol istiyorlar ve benim kitabımda kontrol kötüdür." Yönetmen, "Bir dahaki sefere onlara diş perileri diyeceğiz. Biri internete baksın ve diş perisi tarikatı var mı görsün." Bana gelince, şikayet edenlerin bir hayat kurması gerektiğini düşündüm: Yapabilenler yapar. Yapamayanlar, başkalarının işlerinden şikayet eder.

Yatağın diğer tarafına oturdum, klasörler aramızda duruyordu. "Şimdi ne yapacağız?" Klasörler kağıtlardan çok daha yeni görünüyordu ve dosya klasörlerinin ne zaman icat edildiğini ve satış faturalarını kimin tasnif ettiğini merak ettim.

"Martha Jefferson," diye okudu Darci, sonra sesi alçaldı. "Bu, üç çocuğu için bir satış ."

Boşluğa baktığında ne gördüğünü anladım. Sormak istemedim ama kelimeleri ağzımdan çıkaramadım. "Nedir o?"

"Bir ışık," diye fısıldadı Darci. "Ruhlar genellikle insanların belli belirsiz dış hatları oluyor. Onları görmekten çok hissediyorum ama şimdi bir ışık var ve-"

Bir an durakladı. "Siz Martha mısınız? Çocuklarınızın nereye gönderildiğini bilmek ister misiniz?"

Sanırım korkmalıyım ama bunun yerine atalarım ya da Musa'nın deyimiyle "halkıma" yardım etme fikri bana daha önce hiç yaşamadığım bir sevinç duygusu verdi. Kafam iyiydi. Uyuşturucu gibi. Kağıdı Darci'nin elinden kaptım, taradım ve yüksek sesle ve net bir şekilde "Fairway Plantasyonu, Jackson, Mississippi, Bay Neville MacBride'a" dedim.

"Onları" göremiyordum, bu yüzden Darci'nin yüzünü izledim. Gözleri bir an için büyüdü, sonra öyle parlak bir gülümseme yayıldı ki bir an için gözlerinde hüznün yoktu. Bana şaşkınlıkla baktı. "Gitti. Kadın ismi duydu ve gitti. Başka bir kâğıt getir, başka bir isim oku!" Darci üstteki dosyayı kaptı ve bunu yaparken parmakları benimkilere dokundu. "Ben de," dedi. "Ben de öyle hissediyorum."

Ne demek istediğini anladım. Kendimi daha önce hiç bu kadar iyi hissettiren bir şey yapmamıştım.

Sonraki üç saat boyunca klasörleri inceledik, isimleri taradık ve olabildiğince hızlı okuduk. Darci'nin de benim gibi hissettiğini biliyordum, okuduğumuz şey hakkında düşünmek için duramazdık yoksa ikimiz de ağlamaya başladık. O kızının ve yeğeninin kendisinden alındığını, ben de açık artırmaya çıkarılıp satıldığını düşünürdüm.

Kısa bir süre önce televizyonda, bir köle mezarlığını kazıp bulduklarını analiz eden bazı arkeologlarla ilgili bir program izlemiştim. Şaşırtıcı değil ama yine de korkunçtu, kölelerin temelde ölene kadar çalıştırıldığını bulmuşlardı. Aşırı el emeği onları yıpratmış, öyle ki çok azı orta yaşa kadar yaşayabilmişti.

Eski satış faturalarını okumayı hızlandırırken televizyonda gördüklerim aklımdan çıkmıyordu. Darci ve benim üst üste konuşmamızın ya da kendimizi bile zor anlayacak kadar hızlı gitmemizin bir önemi yok gibiydi. Hayaletler bizi duyuyor ve anlıyor gibiydi ve önemli olan da buydu.

Bir kadının adını okuduktan sonra Darci, "Ah oh," dedi. "Vesuvius" adlı kölenin adını okumuştum. Soyadı yok. Vezüv, İtalya'daki yanardağ. "O senin dört köleden biri. Gitmesine izin vermek istediğine emin misin?"

Sanki düşünüyormuşum gibi tereddüt ettim. "Gitmeme izin vermek istediğinden emin mi?"

"Etrafındaki ışık daha da güçlendi. Vay be! Çok güzelmiş. Acaba çocuğu satıldıktan sonra ona ne oldu? Aman Tanrım."

"Ne?"

"O-" Darci tekrar klasör yığınınına baktı. "Yanağına kaçak anlamına gelen bir R damgası vurulmuştu."

Oğlunun Alabamada satıldığı yerin adını hızlıca okudum. "Gitmiş mi?" Birkaç dakika sonra Darci'ye sordum.

"Gitti."

İçimi çektim çünkü gece yarısı arkadaşlarımı özleyecektim. "Sanırım artık onun yerini alman gerekecek." Bunu sanki Darci'nin yapması gereken bir şeymiş gibi söyledim.

"Bir ev dolusu kadın seni isterken mi? Hiç şansım olmazdı. Biliyor musun, tüm bu ruhlar gittiğine göre, belki Büyük Ev'deki kadınlar geceleri seni ziyaret edebilirler."

"Bu kadar yeter, ben gidiyorum" dedim ve gülüştük. I

başka bir klasör aldım ve isimleri okudum. Psişik olmayan zihnime bile oda daha hafif geldi, sanki yüzyılların trajedisıyla doluymuş gibi gelmedi.

Gece yarısına kadar hepsini bitirmiştik. Kötü belgeleri yakmak istedim ama Darci hayır dedi, daha sonra bir şey için gerekebilirmiş.

Yatak odama geri döndük ve ona ne aldığımı gösterdim, büyük bir şişe Grand Marnier, harika portakal likörü, artı büyük bir çikolatalı portakal.

Odanın ışıklarını söndürdük ve verandaya çıkıp oturduk ve ay ışığını seyrettik. Hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. İlk kez bu kadar fedakârca, başkaları için bu kadar çok şey yapmışım.

Sahip olduğum tek tür olan su bardaklarından likörlerimizi yudumlarken Darci'ye döndüm. "Bu tür şeyleri sık sık yapar mısın?"

"Sadece bu şekilde değil, insanların bir şeyler bulmasına yardım ediyorum."

Bana her şeyi anlatmadığını biliyordum ama o sırada Kayıp adlı bir dizide oynuyordum. Onunla tanıştığımndan beri gerçek hayattaki kayıp insanların onun yeteneklerini nasıl kullanabileceğini düşündüm. Tabii ki Darci gibi biri - dünyada onun gibi başka biri olduğundan değil- hepimizi işsiz bırakırdı.

"Polis mi?" Ben sordum.

"Pek değil. İnsanlar kendilerinde olmayan bir yeteneğe kimsenin sahip olabileceğine inanmazlar. Eğer bir kişi bir ruhu göremiyorsa, o zaman ruhların olmadığından emin demektir."

Neden onun küçük konuşmasının dikkatimi dağıtmak için olduğunu düşündüm ki? Bir sonraki dakika arkamda küçük bir acı hissettim.

Bu yüzden düşüncelerimi yönlendirmeye çalıştığını anladım. "FBI," dedim ve ağı kesildi.

"FBI'a yardım mı ediyorsun?" diye sordum. "Hayır, beni uyutacakmışın gibi bakma bana. Bildiklerimi söylemem."

"Orası kesin. Bana babandan ve büyükbaban hakkında neden hiçbir şey bilmediğinden bahsetmek ister misin?"

"Hiç de değil," dedim gülümseyerek ve çikolatalı portakal kutusunu ona uzattım. "Ne tür şeyler gördün? Belki bildiklerinizden bir gösteri çıkarabilirim."

Gülümsediğinde onu gevşettiğimi anladım. Çikolataya uzandı ve bilerek parmak uçlarıma dokundu. Geri çekildim ama artık çok geçti.

Bir dilim çikolatayı emerek sallanan koltukta arkasına yaslandı ve ay ışığına baktı. Uzakta, sağda, sessiz, karanlık ve uğursuz büyük eski ev duruyordu.

"Çocuğun nerede olduğunu bilmiyorum Line," dedi, soracağım sorunun bu olduğunu biliyordu. "Çocuğumu neden bulamıyorsun?" diye bağırarak istedim ama bağırmadım. Henüz değil. Bu gece uzun zaman önce ölmüş bazı insanların çocuklarının ruhlarını bulmuştuk ama benim çocuğum neden bulunmamıştı?

"Bana büyükbabanın bir inanç şifacısı olduğunu söylediğinde 'kutsal azizler' dediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Dün gece rüyamda, ama bu bir rüya değildi, biri bana bir şey anlatmaya çalışıyordu. Bodrumda gördüğümüz adam-"

"Şekil Değiştiren, Devlin."

"Evet. O. Bana oğlunuzu gösterdi ve çocukta büyük bir güç hissettim."

Ona sertçe baktım. Çocuk bir tür ucube miydi? Darci beni "duyduysa" bile belli etmedi.

"Kızımın ve kuzenininki gibi özel bir güç gibi görünüyordu. Onlar telekinetik."

Soru sorarcasına ona baktım.

"Eşyaları hareket ettiriyorlar. Şu anda küçükler ve sadece oyuncak ayılar ve toplar var ama bir gün..."

Darci'nin beni haç çıkarırken görmemesi için arkamı döndüm. Burada yine var olmayan bir şey vardı.

"Her neyse, sanırım oğlunuzun özel bir gücü var. Devlin senin oğlun olmaktan çıkıp... ya da bana 3 boyutlu bir adam resmi göstererek

İncil zamanları. Sakat ve hasta insanların arasında dolaşıyordu. O zaman anlamamıştım ama sen büyükbabanın bir şifacı olduğunu söyledğinde..."

Ne dediğini anlamamı isteyerek sözünü kesti. "Oğlumun iyileştirme yeteneğini miras almış olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Belki de."

Bir süre geceye baktım ve böyle bir yeteneğin çocuğun hayatını nasıl parçalayacağını düşündüm. Eğer yeteneğini bir sır olarak saklarsa, yapabildiği şeyin kötü ve kirli, saklanması gereken bir şey olduğunu hissedecekti. İnsanların ne yapabildiğini bilmesine izin verirse, diğer çocuklar ondan uzak duracaktı. Çocuk için beyzbol yok çünkü diğer çocukların aileleri oğlum gibi tuhaf birini yanlarında istemezler.

Sonra şüpheciler ve asılanlar olacaktı. Onu test etmek isteyen insanlar ve para kazanmak için onu kullanmak isteyen insanlar olacaktı.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Darci bir süre sonra şöyle dedi. "Bence çocuk bulunmak istemiyor. Bence insanların onu istismar edebilmek için istediğini biliyor, bu yüzden annesiyle birlikte olduğunu ve bir yerlerde saklandığını düşünüyorum. Buraya yakın, bunu hissedebiliyorum ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum."

Likörü bitirdim ve söylediklerini düşündüm. "İki yüz mil kadar uzakta olabilir mi? Doğu Mezopotamya'da?"

"Hayır. O bundan çok daha yakın. Benim düşüncem, eğer büyükbabanız oğlunuzla aynı yeteneği paylaşıyorsa, o zaman belki büyükbabanız bize oğlunuzun nerede saklanabileceği konusunda bir fikir verebilir."

"Delphia oğlumu bu evde tutuyor olabilir mi? Sence o kadar yakın olabilir mi? Perşembe günü özel biri gelecek. Sence bu-?"

"İnsanları iyileştiren küçük bir çocuk mu? Hayır, hiç sanmıyorum. Çocuğun bir tür hapishanede olduğunu hissediyorum ama kendi yaptığı bir hapishanede mi yoksa başkasının yaptığı bir hapishanede mi bilmiyorum. Hadi yatağa gidelim."

"Evet!" Heyecanla söyledim ve Darci'yi güldürdüm.

Geç olmuştu ve ayağa kalktığımda düşündüğümden daha yorgun olduğumu fark ettim. Birkaç dakika yarın için araba kiralamayı ayarlamaktan ve ne söyleyeceğinden bahsettik.

Delphia ve Narcissa, sonra da iyi geceler diledik. Bir süre verandada durdum ve Darci'nin eve geri dönüşünü izledim. Bu kez kapının mandalını ve alarm sistemini bantlamıştı, böylece kolayca içeri girebilecekti.

Gülümseyerek yatak odama geri döndüm. Kendimi iyi hissediyordum, sanki ikinci bir Özgürlük Bildirgesi yayınlamıştım, ama aynı zamanda kendimi kötü hissediyordum

Oğlumu. Yatağa girdiğimde, büyükbabamla karşılaştığımda ne bulacağımı tekrar merak ettim. Gözlerimi kapatıp uykuya daldığımda dört köle kadınımı özlediğimi fark ettim. Hepsi gitmişti ve odanın boşluğu etrafımda yankılanıyor gibiydi. Yarın diye düşündüm. Yarın Alanna'yı arayacağım.

DARCI

Sonsuza Kadar ve Daima

On Birinci Bölüm

Ertesi sabah, bir süre yatakta uzandım ve düşündüm. Line'dan çok hoşlanmaya başlamıştım. Korkakmış ve bir şeylerden korkuyormuş gibi davranıyordu ama anlayabildiğim kadarıyla hiçbir şeyden korkmuyordu.

Ve yeni bir şey denemeye hazır, iyi bir sporcuymuş. Benimle sürekli flört ederek beni güldürüyordu. Benimle yatmaya ve iyi vakit geçirmeye istekli olacağından emindim ama aramızda asla kalıcı bir ilişki olamayacağını biliyordum. Bana çok fazla hayranlık duyuyordu. Ona dokunduğumda ne yapabileceğimi merak ettiğini hissediyordum. Ona Oscar kazandıracak bir rol bulabilir miydim? Bir filme muhteşem bir satış yapmasını sağlayacak bir büyü yapabilir miydim?

Hayır, Line'a göre aramızda dostluktan başka bir şey olamayacak kadar ucubeydim. Kocam Adam, neler yapabildiğimi bilen ama yeteneklerimi kişisel çıkarları için kullanmayı aklından bile geçirmeyen tek kişiydi. Adam beni ben olduğum için seviyordu; zihnimle yapabildiklerim, başka bir dil konuşabilmemden daha önemli değildi. Bir adamın "Karım Fransızca konuşuyor" demesi gibi, kocam da "Karım zihniyle insanları öldürebilir" diyebilirdi.

Adam'la birlikte geçirdiğimiz değerli zamanlarda, eski TV şovundaki Samantha gibi olduğumu söyleyerek onunla dalga geçerdim. Kocasını karısının "normal" olması için her şeyi yapardı. Adam bir keresinde beni burnumdan öperken, "Ve her zaman geri tepti," demişti.

Adam hiçbir zaman yeteneklerimi sömürmeye çalışmadı. Birkaç kavgamızdan biri, yatırımlarından biri başarısız olduğunda olmuştu ve ona bunu değiştirip değiştiremeyeceğimi görmemi isteyip istemediğini sormuştum. Adam sinirlenmişti ve nedenini anlamam biraz zaman aldı. Çocukken onu kaçıran cadı, öldürdüğüm kadın, para kazanabilmek için borsayı öngörmek için aynayı kullanmıştı. Adam doğal gücünü para kazanmak için kullanma fikrine çok kızmıştı.

FBI'da yaptığım şeyi yeteneklerimi kullanmanın uygun bir yolu olarak gördü ve dosyaları incelerken yanımda kaldı. Katlanılamayacak kadar korkunç bir şey gördüğümde beni tutmak için her zaman yanımdaydı. Bir çocuğa yapılan şeyleri gördüğümde beni o kadar üzüyordu ki Adam beni yatağıma götürüp dinlenmemi sağlıyordu. Eğer çok üzgünsem, dehşet görüntüleri geçene kadar benimle sevişirdi.

Kahvaltıdan sonra Line ve ben kiraladığımız arabaya bindik; dışarıda yağmur yağıyordu ve ben kocamı düşünmeden edemiyordum. Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı akmasını engellemek için gözlerimi kapattım.

"Benimle konuşmak ister misin?" Line yumuşak bir sesle sordu.

Onun endişesi ve algısı beni gülümsetti. "Bana çocukluğundan bahsetsen nasıl olur?" dedim ve ardından bu düşünceyi onun kafasına başladım.

"Sana annenle ilgili her şeyi anlatmama ne dersin?" diye karşılık verdi.

Bu düşünce beni o kadar rahatsız etti ki, onu Gerçek İkna çabalarımın vazgeçtim. "Tamam," dedim. "Sen kazandın. Uzlaşalım. Bana programından bahset. Daha önce hiç televizyona çıkmamıştım."

Line bir aktöre dönüşüp beni eğlendirmeye başladığında, ikimizin de gerçek benliklerimiz hakkında bir şey söylemek zorunda kalmaktan kaçtığımızı fark ettim.

Bu sabah Narcissa'ya ailemde acil bir durum olduğunu, bu yüzden bir günlüğüne uzakta olmam gerektiğini ve tabii ki Line'ı da yanımda götürmem gerektiğini söyledim.

Narcissa telaş içindeydi, çok gergindi. "Sorun değil canım," dedi. "Bugün ne yapacağımızı bilmiyorum çünkü biri eve zorla girmiş."

Ben de en az hissettiğim kadar şaşırılmış görünmeliydim çünkü Narcissa elimi okşadı.

"Her şey yolunda. Tehlike yok ama tedbirli olmamız gerekiyor. Delphi'nin bodrum pencerelerine parmaklık takmak için bugün gelecek adamları var."

İşte o anda Line ve benim yaptıklarımızı kastettiğini anladım. Aktör değildim ama yüzümdeki endişe ifadesini korumaya çalıştım. "Biri bir şey mi çaldı?"

"Ah evet," dedi Narcissa, ağlayacakmış gibi bakarak. "Aile kayıtlarımız. Ailemizin, atalarımızın ve onların büyük ülkemize katkılarının tarihiyle dolu kilitli bir odamız vardı."

Söyledikleri karşısında tiksintiyle geri çekilmemek kolay değildi. Burası insan yetiştirip satarak kazanılan parayla inşa edilmişti. Hayaletler yüz yıl önce kendilerine yapılanların dehşeti karşısında hâlâ ağlıyordu ama bu kadın atalarının ihtişamından bahsediyordu.

Narcissa o kadar üzgündü ki ondan nasıl geri çekildiğimi fark etmemiş gibiydi.

"Yarın burada olmayı unutma canım. Misafirlerimiz için küçük bir sürprizimiz var."

Ondan uzaklaşmak istiyordum, bu yüzden sürprizin kim ya da ne olduğunu sormadım. Line ile birlikte arabaya binmek ve o korkunç evden çok uzaklara gitmek istedim.

Line ve ben yalnız kaldığımızda, onu iyi bir arkadaş olarak buldum. Missing'in setinde yaşanan komik hikâyelerle doluydu ve tamam, annemi merak ediyordum. Hayatım boyunca o kadından ölesiye . Ben büyürken, sanki bir yetimmişim gibi beni kasabadaki ailelerden birinin yanına bırakırdı. Sanırım ondan nefret etmem gerekirdi. Ama etmiyorum. O benim hayatımda her zaman buz dağının üzerinde istediği gibi gelip giden, bana istediği gibi davranan uzak bir tanrıçaydı.

Sanırım ondan nefret etmememin asıl nedeni beni yerleştirdiği yerin çok ilginç olmasıydı. "Holdens'larda kalacaksın" derdi ve beş dakika sonra bir araba gelirdi. Her zaman, istisnasız, beni yanına verdiği aile darmadağın olurdu. Dayak yiyen eşler, ensest vakaları, çok sayıda zina ve istismara uğrayan ya da ihmal edilen çocuklar vardı. Putnam küçüktü ama insan davranışları ve duyguları konusunda çok geniş bir yelpazeye sahipti.

Okula gitmediğim zamanlarda, birlikte yaşadığım aile üzerinde çalıştım ve onları düzeltmek için elimden geleni yaptım. Bir koca karısına el kaldırdığında elini ateşe verirdim - mecazi olarak yani. Pavlov'un köpeği gibiydi ve kısa sürede kimseye vurmamayı öğrendi. İnsanların çocuklarının harika olduğunu düşünmelerini sağladım, böylece onları istismar etmeyi bıraktırlardı.

Putnam'daki birkaç ailenin iç işleyişini teker teker değiştirdim. Ancak her zaman onları başka birinin ya da bir şeyin değiştirdiğini düşünmelerini sağlamaya dikkat ettim ki kimse benim değiştirdiğimi anlamasın. Çoğu zaman, insanlara bir papaz olduğunu düşündürdüm. Bazen ortalıkta bir kitap bırakırdım ve okunurdu. İnsanlar "Bu kitap hayatımı değiştirdi" derdi.

Birkaç ay sonra biri beni annemin evine götürürdü ve o beni başka bir aileye göndermeden önce bir süre onunla yaşırdım.

Putnam'da yaşadığım yıllar boyunca sadece bir kez Gerçek İkna yeteneğimi annem üzerinde kullanmaya çalıştım. Sadece beş yaşında olmama rağmen hala çok net hatırlıyorum. Bana içeri gelmemi söylemişti ama ben istememiştim. Eve girdim ama o masada oturup bir dergiye bakarken ona baktım ve tekrar dışarı çıkmama izin vermesi gerektiğini düşünmesini sağlamaya çalıştım. Benim

Annem dergisinden başını kaldırdı, gözlerimin içine sertçe baktı ve sonra bana tokat attı. Ne öncesinde ne de sonrasında hiçbir şey söylemedi. Tokatla ilgili hiçbir açıklama yapmadı, sadece patlattı! Bu bana vurduğu tek andı ve bir daha asla bana vurması için ona bir neden vermedim. Ondan sonra ona karşı gelmeden itaat ettim. Ve bir daha asla annemin zihnini manipüle etmeye çalışmadım.

Line birkaç saat araba kullandıktan sonra, annemle ilgili bir soru sordum. Hiç şaşırmadı. Bana öyle bilmiş bir bakış attı ki saç diplerime kadar kızardım. Kaburgalarını dürttüğümde sanki ona karşı bir silah kullanmışım gibi davrandı.

"Tamam," dedim, "merak ediyorum. Bana onun nasıl biri olduğunu anlat." "Sana kendi annenin biri olduğunu söylememi mi istiyorsun?"

"Sanki annen hakkında her şeyi biliyorsun. Ha! İş yerindeki arkadaşlarının onun hakkında ne düşündüğünü, onun senin hakkında ne düşündüğünü ve -"

"Zihinleri okuyamadığınız fikrine nasıl vardınız?"

Omuz silktim. "Düşünceleri tam olarak okuyamam ama duyguları okuyabilirim. Ailen hakkında çok fazla düşünüyorsun. Onlara karşı isyan etmek istiyor gibisin ama aynı zamanda onların seninle gurur duymasını istiyorsun."

"Peki ya sen? Dünyanın en güzel, en seksi kadınlarından biri olan bir annen var. Bu sana nasıl hissettiriyor?"

Bir terapist gibi davranıyor ve beni analiz ediyormuş gibi burnunun ucuyla bana bakıyordu. Aynı şekilde cevap vermek istedim ama ağzımdan çıkan şey beni şaşırttı. "Onunla yattın mı?"

"Hayır," dedi neşeyle. "Denedim, istedim ama beni kabul etmedi."

Gülümsememi gizlemek için pencereden dışarı baktım, onunla seks yapmadığına gülünç bir şekilde sevinmiştim.

"Darci," dedi Line, sesindeki tüm mizah kaybolmuştu, "senin hakkındaki o kitabı okudum ve hiçbir mantıklı gelmiyor. Gerçekte o aptal kıza hiç benzemiyorsun. Ve kitabın hiçbir yerinde senin... yani senin yeteneğinden bahsedilmiyordu. Yazara göre, herkesi bir karmaşanın içine sokmuşsun ve hepsi seni kurtarmak için hayatlarını tehlikeye atmış."

Hiçbir şey söylemedim çünkü söyleyecek bir şey yoktu. Line'ın arkadaşım olduğunu düşünmeye başlamıştım ama henüz ona güvenecek kadar emin değildim. Ayrıca, ona gerçeği söylersem arabayı durdurup beni dışarı iteceğinden emindim.

"Çıkış orada," dedim işaret ederek. Line içini çekti ve hayal kırıklığını ama henüz içeride olanlar hakkında konuşmaya hazır değildim

Cadıların mağarası.

Doğu Mezopotamya bir zamanlar müreffeh bir yermiş gibi görünüyordu. Küçük kasabanın merkezindeki binalar iyi inşa edilmişti ve 1910'larda moda olan süslemelere sahipti. Ancak o zamandan bu yana binalara yapılan tek şey yıkılmalarını önleyecek kadar yama yapmak olmuş. Binaların yarısı boştu ve işyeri olan yarısı da lüks değildi. Kasabanın içinden yavaşça geçerken beyaz bir yüz görmedik.

Ne hissettiğini anlamak için Line'a baktım. Sefaletini hissetmek için ona dokunmama gerek yoktu. Çok para kazanıyordu ama burada onun gibi insanlar, hatta belki de akrabaları derin bir yoksulluk içinde yaşıyordu.

Camı indirip bankta oturan iki adama John Aloysius Frazier'i tanıyıp tanımadıklarını sorarken ciddiydi. Adam "Al Baba "nın "eski okul binasında" olduğunu söyledi ve doğruyu işaret etti.

Doğuya doğru gittik ve birkaç dakika sonra "Frazier Okulu" yazan el yazısıyla yazılmış bir tabela gördük ve Line uzun araba yolundan aşağı döndü.

Mekânı görür görmez bayıldım. Büyük, kare şeklinde bir binaydı ve her tarafında pencereler vardı. Üzerinden yüz yaşında olması gereken meşe ağaçları sarkıyordu. Binayı çevreleyen, ezilmiş deniz kabuklarıyla kaplı bir araba yolu vardı.

Line arabayı durdurdu, dışarı çıktık, ayakkabılarımız kabukları hoş bir şekilde çıtırdattı ve ön kapıya doğru yürüdük. Arabadan birkaç adım uzaklaşmıştık ki bir zil çaldı ve arkadan hepsi de koyu tenli olan çocuklar koşarak ve çığlık atarak dışarı fırladılar. Ters yöne doğru koştukları için Line ve beni görmediler.

Okulun arka tarafına doğru yürüdük ve kapının eşiğinde uzun boylu, yaşlı bir adam duruyordu, koyu teni ve kır saçlarıyla heybetli görünüyordu. Giysileri kaliteli ve bakımlıydı ama kenarlarının yıpranmış olduğunu görebiliyordum.

Line'ı gördüğünde şaşırmış gibi görünmüyordu ve Line'ın kim olduğunu bildiği kolayca anlaşılıyordu. Line'ı bir televizyon yıldızı olarak değil, torunu olarak görüyordu. Adamın gözleri Line'ı yemekle tehdit ediyordu ve ondan geldiğini hissettiğim açlık neredeyse beni ağlatacaktı.

"Peki sen kimsin?" diye sordu sonunda bana dönerek.

"Darci," dedi Line. "Benim arkadaşım. Seninle konuşabilir miyiz?" "Benim hayatım sizindir," dedi kapıyı sonuna kadar açarak.

Al Baba, genç bir kadına çocuklara günün geri kalanında eve gitmelerini söylemesini, torunuyla konuşmak istediğini söyledi. Genç kadın parmak uçlarında durarak Al Baba'ya bir şeyler fısıldadı ve adam neşeyle güldü. "Evet, o televizyon programındaki çocuk," dedi ve Line'a öyle bir gururla baktı ki Line kızarmaya başladı.

On dakika sonra üçümüz perdeli bir verandada oturmuş, soğuk limonata içiyor, pekmezli kurabiye yiyor ve güzel manzarayı seyrediyorduk. En azından ben manzaraya bakıyordum. Line ve büyükbabası gözlerini birbirlerinden alamıyorlardı.

Oturduğum yeri onlardan biraz uzak tuttum ve onları sakinleştirmeye çalıştım, böylece elimizdeki konu hakkında konuşabileceklerdi. Fotoğraf albümlerini karıştırmaya başlayacaklarından ve öğrenmeye geldiğimiz şeyi gözden kaçırabileceklerinden korkuyordum.

Al Baba'nın sesi çok güzeldi ve bu sesle insanları iyileştirebildiğini hayal edebiliyordum. Ama Line'a şifacının karısı, Line'ın büyükannesi Lily olduğunu söylemişti. Ama Lily utangaç bir kadındı, bu yüzden kocasıyla birlikte bir ekip olmuşlardı. İnsanları ellerinin iyileştirdiğine, karısının ise sadece yardımcısı olduğuna inandırmıştı.

Line nasıl bir oğlu olduğunu anlattığında, büyükbabasının onu yargılayacağından korktum ama öyle olmadı. Büyük bir torun sahibi olduğu için o kadar mutluydu ki, çocuğu nasıl elde ettiğini umursamadı. Line, çocuğun belki de doğaüstü bir yeteneği miras aldığına inanmak için nedenimiz olduğunu söylemedi.

Sandalyemde arkama yaslandım ve Pappa Al oğlu Line'ın babasını anlatırken sessizce dinledim. "Bizden, çadırlardan ve canlanma toplantılarından hep utanırdı," dedi Al Baba. "Çocukluğundan beri kendini tüm bunlardan soyutlamıştı. Ama kazandığımız para büyükannen ve benim bu okulu açmamızı sağladı."

Al Baba'nın ses tonuyla kulaklarım dikildi ve Line'ınkilerin de dikilip dikilmediğini merak ettim. Al Baba bize okulu gezdirirken hiçbir şey söylemedim. Bir zamanlar kasabanın okuluymuş, on iki sınıfın tamamı altı sınıfta okuyormuş ama 1972'de ilçe yönetimi okulun yetersiz olduğunu ilan etmiş ve çocukları elli mil uzaktaki "kimsenin onları tanımadığı bir okula" otobüsle taşımaya başlamış.

Line ve Pappa Al önümde yürürken gülümsemeden edemedim. Bir satış konuşması duyduğumda anlıyordum.

Al Baba ve karısı, kızgın oğullarını da yanlarında sürükleyerek yıllarca seyahat etmişler ve birbiri ardına inançla şifa veren çadır ayinleri düzenlemişlerdi. 1980'de Line'ın büyükannesi felç geçirince memleketlerine döndüler.

Doğu Mezopotamya, Georgia'da öldü. Karısının ölümünden bir yıl sonra Al Baba, terk edilmiş ve yıkılmaya yüz tutmuş eski okulu satın aldı ve yeniden inşa etti. Eyalet okul kuruluşuyla iki yıl mücadele ettikten sonra, "özel" çocuklar için bir okul için akreditasyon aldı. "Zeki olanlar."

Pappa Al dedi ki. "Üniversiteye gitme şansı olanlar. Hırslı ve azimli olanlar." Line'a gururla, öğrencilerinin yüzde seksen altısının üniversiteye gittiğini söyledi. Kendisi ve ekibi öğrencilere kredi ve burs konusunda yardımcı oldu. "Eğer üniversiteye gitmek istiyorlarsa, onlara yardım ediyorum."

Al Baba uzun konuşmasını bitirdiğinde öğleden sonra olmuştu ve bize aç olup olmadığımızı sorduğunda neredeyse "Evet!" diye bağırdım.

Arabaya bindik, ben arkada, iki adam önde, ve yakındaki bir restorana gittik. Eski, yıpranmış bir yerdin ama mis gibi kokuyordu. "Torunum için elinizde ne varsa getirin" dedi Al Baba, sonra bana baktı. "Ve onun bayan arkadaşı için."

Düşünmeden önce, "Bayan arkadaşları öldü." dedim.

Çoğu insan birinin öldüğünü kastettiğimi sanırdı ama sanırım Al Baba, inanç şifacıları ve bu tür insanlarla kandırılmayacak kadar uzun süre birlikte olmuştu.

"Ne zamandır ölüsün?" diye sordu kırmızı-beyaz kareli muşamba kaplı bir masaya oturduğumuzda. Mekândaki tek beyaz bendim.

"İç Savaş'tan önce," dedi Line ben onu durduramadan.

Hayatım boyunca gizlilik çok önemliydi. İnsanların bilmek istemediklerini öğrendiğim şeyleri gizlemek için yalan söylemeyi, gerçeği çarpıtmayı ve düpedüz yalan söylemeyi öğrenmiştim. İnsanlar hayaletlerin var olmadığına inanmaktan hoşlandıkları için, birinin onlarla sık sık konuştuğunu duymamaktan daha mutluydular.

Line'ın böyle bir geçmişi yoktu ve onun da büyükbabası kadar girişken olduğunu görmek kolaydı. Line saniyeler içinde büyükbabasına çok fazla şey anlatmaya başladı. Ona konuşmayı kesmesi için bir mesaj gönderdiğimde, sadece boynunu ovuşturdu ve devam etti.

Masaya konan devasa yemek kaseleri dikkatimi dağıttı. Kızarmış tavuk, tavuk ve köfte, kemikten ayrılana kadar pişirilmiş sığır eti, yarım düzine sebze ve altı kilo patates püresi ve bir litre sos vardı. Line'ı dizginlemeye çalışmayı unuttum ve yemeğe daldım.

"Orası kötü bir yer," dedi Al Baba, tabağında benimkinin yarısı kadar yemek vardı. "Orada bir köle ayaklanması olduğunu biliyor muydunuz? "Orada bir köle ayaklanması olduğunu biliyor muydun?"

Martin adında bir köle olan atanız tarafından yönetildi."

"Benim-" dedi Line, o kadar afallamıştı ki çatalı ağzının yarısına kadar gelmişken durakladı.

"Tahminimce oğlunuz bu yüzden orada kaldı. Karım, Allah rahmet eylesin, bazen insanları iyileştirirdi ama her zaman bir şeyler hissederdi." Al Baba bana baktı. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Başkalarının hissedemediği şeyleri hissederdi. Tatlım, hepsini yiyebilir misin?"

"Merak etmeyin. Masayı temizleyecek," dedi Line. "Oğlum orada kaldı da ne demek?"

"Eğer çocuk büyük büyükannesi gibiyse, insanların acısından başka şeyler de hissedebilir. Tahminimce birileri onu para kazanmak için kullanıyordu. Büyükannen ve benim insanların hastalıkları üzerinden para kazanmak için aldığımız teklifleri hayal bile edemezsin. Birkaç kez bize yaşamamız için büyük bir ev vereceklerini ve hasta insanları bize getireceklerini söyleyen adamlar oldu. Kulağa çok hoş geliyordu ama anladığımız kadarıyla zengin insanları, tedavi olmak için yüz binlerce, hatta milyonlarca para ödeyen insanları bize getireceklerini kastediyorlardı. Parayı ödeyemeyen fakir insanlar sokakta ölebilirdi, umurlarında değildi."

Line'a baktım ve ikimiz de Al Baba'nın söylediklerinin kayıp çocukla bir ilgisi olduğunu biliyorduk. Line'ın koluna dokunmak için masanın diğer tarafına uzandım. Gözümün önüne 13 Elms'teki zengin kadınlar geliyordu ve Line da benim gibi oraya neden gittiklerini anlamaya çalışıyordu. Belli ki o kadınlar 13 Elms'e sahte bir seans için gitmemişlerdi. Peki neden gitmişlerdi? Bir hastalıktan kurtulmak için mi? Ama ben hiçbirinin hasta olduğunu hissetmemiştim.

"Evet," dedim Line'a, sonra elimi çektim. O da benimle aynı düşüncelere sahipti.

"Bu da neydi böyle?" Al Baba kollarımıza doğru başını sallayarak sordu.

"O-" Line başladı, sonra omuz silkti. "Bana 13 Elms hakkında bildiğin her şeyi anlat."

Al Baba konuşurken ben yemeye devam ettim. Burası benim bile hayal ettiğimden daha kötüydü. Evet, İç Savaş'tan önce burası bir yetiştirme çiftliği idi. Narcissa ve Delphia'nın ataları çiftçilik yapamayacak kadar tembelmiş. Hikâyeye göre 1810 yılı civarında çiftlik sahibinin karısı, kocasının günlerini ve gecelerini köle odasında geçirmekten başka bir şey yapmamasından bıkmış. Evin çatısı çöküyor, ekinler tarlada çürüyordu ama adamın tek yaptığı köle kadınlarla zina etmektir.

Bir gün kadının kocası birkaç haftalığına New Orleans'a gideceğini söyledi. Adam gider gitmez kadın bir köle simsarını aramış.

"Etrafta dolaşan açık tenli küçük çocukların hepsini sattı," dedi Al Baba. "Bana kocasının döndüğünde onu öldürmesini beklediğini söylediler, ama ne zaman-"

"Ne kadar para kazandığını görünce memnun oldu," dedim.

"Evet," dedi Al Baba. "Her kölenin satış faturasının o evde bir yerde olduğuna dair bir efsane var."

"Artık değil," diye mırıldandı Line. "Özgür bırakıldılar."

Büyükbabasının Line'in satış faturalarını kastettiğini düşündüğünü biliyordum ama ben onun insanları kastettiğini biliyordum.

"Köle yetiştiriciliği bundan sonra babadan oğula geçen bir iş haline geldi."

Boş tabağımı ittim, kafamdaki görüntüler midemi bulandırdı. O yerde bu kadar çok trajedi hissetmeme şaşmamalı.

"Peki ya ayaklanma ve atam ne olacak?" Line sordu.

"Büyükannen hissetti. Bize sordular... O kadının adı neydi? Bir şehirdi."

Line ve ben hep bir ağızdan "Delphia," dedik.

"Evine gelmemizi istemek için bize bir hizmetçi gönderdi. Biz bunun bir akşam yemeği daveti olduğunu düşündük ama zengin müşterileri için bir gösteri davetiyesiymiş. Karım, Delphia'nın konuklardan çok para aldığını ama bize sadece bir yemekle ödeme yapmayı planladığını söyledi."

Line, "Kölelik 13 Elms'te canlı ve iyi durumda," dedi.

"Akşam yemeğinde kadınlardan biri, şişman olan-"

"Narcissa."

"Evet. O. Karım ona savaştan önce orada olan bir şeyi sorduğunda 13 Elms'in görkemli tarihinden bahsediyordu. Lily'nin bir şeyler hissettiğini biliyordum ama ne olduğunu bilmiyordum. Narcissa isteksizce 13 Elms'te bir köle ayaklanması olduğunu duyduğunu ama bunun halledildiğini söylemeden önce Lily'nin birkaç soru sorması gerekti."

"Nasıl?" diye sordu Lily.

"Sıska olan 'Onu astılar' dedi. Bu da onun sonu oldu. Konu değişmişti."

"Yemekten sonra Lily bana şifayı tek başına yapacağını söyledi, bu hiç yapmadığı bir şeydi. Kütüphaneye gizlice girmemi istedi."

ve ailenin tarihiyle ilgili kitap bulabilir miyim diye bakmaya geldim. Asılanların kim olduğunu ve bunu neden yaptıklarını bilmek istiyordu."

"Bir şey bulabildin mi?" Ben sordum.

"Ah evet. Lily onlara karnımın ağrıdığını söyledi ve yatak odasına uzanmama izin verdiler. Kapıyı kilitlediklerini duyar duymaz oradan çıktım."

"Seni içeri mi kilitlediler? Bir akşam yemeği misafiri mi?" Ben sordum. "Nasıl çıktın?" Line sordu.

Al Baba gülümsedi. "Diyelim ki büyükannenle evlenmeden önce kanunla başımı derde sokan birkaç şey öğrendim. Öğrendiğim şeylerden biri de kilit açmaktı. Kendimi odadan çıkardım ve etrafı kolaçan etmeye başladım. Kütüphanede kilitli bir kasa vardı ve bir kitap buldum, eski bir günlüktü ve tarihler doğruydı. Kitabı çevirdim ve arkasına doğru 'Martin'i bugün astılar' yazıyordu. Onsuz nasıl yaşayacağım?' yazıyordu."

"Kitap nerede?" Ben sordum.

"Okulda."

Hemen ayağa kalktım, günlüğü almaya hazırdım ama garson masaya muzlu puding, hindistan cevizi kremalı turta ve çikolatalı kek koydu. Tekrar oturdum.

"Senin gibi küçük bir şey-" Al Baba başladı ama Line onu susturdu. Cevap verme zahmetine girmedim. Tüm Birleşik Devletler, tüm dünya benim yeme alışkanlıklarına gülmüştü. Bazıları çok yiyip kilo almamamın fiziksel olarak imkânsız olduğunu söylemişti. Kimsenin bu konudaki sorularına cevap vermedim.

"Seni daha önce görmedim mi?" Al Baba gözlerini kısarak bana baktı.

Başımı kocaman bir turta parçasının üzerine eğdim. Mükemmel bir şekilde kızartılmış hindistan cevizi, bezenin tepesindeydi.

"Pek çok insana benziyor," dedi Line hızla. "Günlüğü görebilir miyiz? Belki içinde işimize yarayacak bir şeyler vardır. Bu arada, seni neden hırsızlıktan yargılamadılar?"

"Kitapların üzerindeki tozdan anladığım kadarıyla yıllardır kimse okumamış, kim bilir kitabın kaybolduğunu ne zaman fark ettiler ya da fark ettiler mi? Ayrıca, ben yapmış olamam. Bir yatak odasında kilitliydim."

Bunun üzerine Line ve büyükbabası aynı kahkahayı paylaştılar. Başka ne olursa olsun, Line'ın bir büyükbaba kazandığını düşündüm.

Ayrılmadan önce Al Baba, çocuğun bir yerde saklandığını düşünüyorsak eski kiliseye bakmamızı önerdi. Bunu söylediği anda orada bir şey ya da biri olduğunu anlamıştım. Söyledikleri kişi olmayan bir kadının mezar taşı için para toplandığı söylenen kiliseydi.

Güneş batmaya başladığında ayrılmamız gerektiğini biliyorduk ama bu hüznü bir ayrılıktı. Line'ın ayrılırken duyduğu üzüntüyü hissedebiliyordum ama aynı zamanda büyükbabasını bulduğu için duyduğu sevinci de hissedebiliyordum. Benim gibi o da her zaman farklı olduğunu hissetmişti. Dünyanın geri kalanı bana ne kadar yabancıysa, ailesi de ona o kadar yabancıydı. Büyükbabasına sarılıp vedalaşırken ikisinin de gözlerinde yaşlar vardı.

"Eğer oğlumu bulursam, onu sana gönderebilir miyim?" Line büyükbabasına sordu. "Kaliforniya'daki hayatım bir çocuk için değil. Ben-"

"Hiçbir şey için endişelenme. Onunla ben ilgileneneğim."

Ben de Al Baba'ya sarıldım. kucığına aldı, etrafında döndürdü ve iyi bir kız evlat olacağımı düşündüğünü söyledi. Ona zaten bir kocam olduğunu söyledim.

Gözlerine bilgi geldi. "İşte busun," dedi. "Sen
-"

Onu için Gerçek İkna kullanmama gerek kalmadı. Sadece ona bir insan bakışı ve o iğrenç cümleyi bitirmedi.

Beni yere yatırdı, elini başımın üstüne koydu ve benim için dua edeceğini söyledi. Ona teşekkür ettim, sonra Line'ın beklediği arabaya koştum. Arabayla uzaklaşırken, o gözden kaybolana kadar el salladım.

"Ne kadar?" Küçük kasabaya doğru yola çıkar çıkmaz sordum.

"Beni ne kadar dolandırdı demek istiyorsun?" Line sırtarak sordu. "Elli bin dolar."

"Neymiş o? Bir haftalık ücret mi?"

"Yarısından az," dedi bana bakarak. "Stüdyo maaş çeklerimi doğrudan ona göndermeden önce küçük bir başlangıç yapabileceğimi düşündüm."

Birlikte güldük ve bir süre sessiz kaldık. Line her ne verseyse bunun iyi bir amaç için olduğunu biliyorduk. Bir an için Line'ın hayatında yapacak bir şey bulmuş olmaktan duyduğu memnuniyeti hissettim, çünkü onun da böyle yapacağını hissediyordum. Geleceği tam olarak öngöremiyordum ama Line'ın Doğu Mezopotamya'daki bir okula yoğun bir şekilde dahil olduğunu hayal edebiliyordum. "Özel" çocuklar için bir okul, kimseye sorun çıkarmayan ve bu yüzden

genellikle ihmal edilirdi. Line'ın şöhretini ve güzelliğini

-Okul için para toplamak amacıyla yardımda bulunmak. Ya da okullara.

Bir alışveriş merkezinin otoparkına girdiğinde Line'ın olası geleceğini düşünmeyi bıraktım. "Bir şey almaya giderken beni bekle," dedi. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Hayır dedim; yalnız oturup düşünmek istiyordum. Birkaç dakika sonra elinde bir çantayla döndü. İçinde limonata şişeleri, simit paketleri ve kitaba takılan türden küçük bir ışık vardı.

Büyükbabasının ona verdiği plastik torbayı bana uzatırken, "Sen oku, ben sürerim," dedi. İçinde Amelia Barrister'ın 1840'tan 1843'e kadar yazdığı günlük vardı.

Günlüğü okumak için 13 Elms'e dönmek bütün yolculuk boyunca sürdü. Line'a söylemedim ama günden duyduğum üzüntü onu tutmamı zorlaştırdı.

Amelia 1840 yılında umut dolu genç bir gelin olarak günlüğüne başlamıştı. Ohio'da büyümüş, kocasıyla bir kilisede tanışmış ve üç ay sonra onunla evlenmişti. Kocasının "çiftliğinde" yaşayacağı için duyduğu heyecanı yazmıştı. Birkaç sayfa sonra, yarın orayı göreceğini, orası hakkında çok şey duyduğunu ve hayalini kurduğunu yazmıştı.

Sekiz ay boyunca başka bir yazı yazmadı ve da ağır depresyondaki bir kadının tonunu kullanıyordu.

Line ve ben, "çiftliğin" insan yetiştirmek ve satmak için olduğunu öğrendiğinde neler hissetmiş olabileceğini hayal bile edemiyorduk. "Ve kocası da yetiştiriciydi," dedim.

1842'de Amelia'nın sesi hafiflemeye başladı; bir şeyler değişmişti. Martin'den bahsettiğinde, bu isim neredeyse sayfadan fırlayacaktı. Line'a bakarak, "Ona aşık," dedim. Eğer Line'ın atasıysa, Martin de Line'a benziyor muydu?

1843 yılında Amelia hasta olduğunu ve çoğu zaman odasında kaldığını yazmıştı. Elimi sayfanın üzerinde gezdirdim. "Bir bebek bekliyor ve çocuğun kocasından mı yoksa Martin'den mi olduğunu bilmiyor." Amelia bunu yazmamıştı ama ben hissettim. "Kocasının Martin'i satmasını, çocuk doğmadan önce onu çiftlikten çıkarmasını istiyor. Eğer çocuk karanlıksa, kocasının Martin'i öldüreceğini biliyor."

"Peki ya o ve bebek?"

"Eğer çocuk karanlıksa kendisinin ve bebeğin öldürüleceğini biliyor ama belki Martin'i kurtarabileceğini umuyor. Ama kocası satmayacak

onu. Martin çok zeki; her şeyi o yönetiyor." Bu Line'ın gururla gülümsemesine neden oldu. "Peki ne oldu?"

Okumaya devam ettim ama daha fazlası yoktu. Amelia yaşadığı ikilemi hiç yazmamıştı ama ben bunu hissedebiliyordum. Sonunda "Martin bugün asıldı" bölümüne geldim. Amelia, Martin'in köleleri kendilerine karşı kıskırtmaya çalıştığını, bu yüzden kocasının onu asmak zorunda kaldığını yazmıştı.

"Martin sözde kadın ve çocuklarla dolu bir plantasyonda isyana mı önderlik etti?" Line öfkeyle sordu. "Devam et."

Amelia sabahın erken saatlerinde bir çocuk doğurduğunu, bu yüzden idamı görmediğini yazmıştı. Doğum iyi geçmemişti ve sakat kalmıştı; doktor hayatının geri kalanını odasında geçirmesi gerektiğini söylemişti. Çocuğu büyütmeleri için "hizmetçilere" verilecekti.

Günlüğün sonu buydu. Kitabı kapattım ve elimde tuttum. "Kocasını onu kilitledi. Bebeğin doğduğu odadan çıkmasına asla izin verilmedi. Bir daha asla dışarı çıkamayacak, kimseyle konuşamayacaktı. Hayatının geri kalanında hücre hapsine mahkûm edildi."

"Peki ya bebek?"

Bir nefes aldım. Bunun gibi zamanlar vardı.

Bir şeyleri görme ya da hissetme gücümün olmamasını dilediğimde. "Köle mahallesine taşındı ve kocası hapisteki karısının çocuğun büyüdüğünü görmesini sağladı. Çocuk penceresinin altında oynuyordu. Kocasını ayrıca..." Bir nefes aldım. "Satılmak üzere götürüldüğünde karısının çocuğu zincire vurulmuş halde gördüğünden emin oldu."

Onu sakinleştirmek için elimi Line'ın koluna koydum.

"Sence o satış senetlerinden biri atam için miydi?"

"Sanırım öyle. Martin'in adı muhtemelen baba olarak belgede yer alacaktır ve tahminimce çocuk Doğu Mezopotamya, Georgia'da birine satılmıştır." Birden aklıma bir şey geldi. "Bunun seni Delphia ve Narcissa ile kan bağı olan akrabalar yaptığını biliyorsun, değil mi?"

Line öyle içten bir inilti çıkardı ki güldüm ve kahkahalarımız günlükteki hikayenin dehşetini ortadan kaldırmaya yardımcı oldu. Eğer kocası Amelia'yı öldürmüş olsaydı, bu daha nazik bir davranış olurdu. Ama Amelia kilit altında tutulmuş, tecrit edilmişti. Çocuğunun büyüdüğünü görmesine izin verilmişti ama onu kucağına almasına, öpmesine izin verilmemişti. Ve satılmak üzere götürülmek üzere zincire vurulmasını izlemek zorunda kalmıştı.

"Ona ne oldu?" Line sordu. "Büyük büyük büyükannem Amelia'ya ne oldu?"

"Bilmiyorum. Sadece bu kitaptan ne hissettiğimi biliyorum. Belki de kütüphanede onunla ilgili başka bir şey vardır."

"Şöminenin yanındaki cam dolapta mı? Belki bu gece-"

"Hayır, bu gece 'özel bir şey' var, hatırladın mı?"

"Evet, hatırlıyorum," dedi Line.

"Yarın için bir plan yapmamız gerekiyor," dedim. "Sen masaj yaparken-"

"Ne?!" Line bağırды ve bir tartışma başladı. Kesinlikle, dünyanın hiçbir koşulunda, bir grup tembel, zengin kadına masaj yapmayacağını söyledi.

"Onlara bir şeyler sorabilirsiniz," dedim. "Geçmişle ilgili bilgi edinmek iyi bir şey ama anladığım kadarıyla bu bize sadece çocuğunuzun neden burada kendini evinde hissettiğini anlatıyor. Annesi ve o bir yerden başka bir yere taşındılar, ama burada kaldılar - 13 Elms'te yani. Neden? Burada bir şey mi var?"

"O Değiştirici buna ne diyordu?"

Kendime ihanet etmemeye çalışarak, "Tanrı'nın Dokunuşu," dedim. Line'ın bunun ne olduğunu öğrenmeyi ne kadar çok istediğimi bilmesini istemiyordum. Line'ın oğlunu bulmak istiyordum ve bulacağımızı hissetmeye başlamıştım ama uzun vadede asıl istediğim şey kocamı ve Bo'yu bulmaktı. Tanrı'nın bir dokunuşu, diye düşündüm ve bunun ne olabileceğini bir kez daha merak ettim.

"Masaj yapmak yok," dedi Line 13 Elms'in garaj yoluna girdiğimizde. "Yarın kiliseye gideceğim ve insanlarla konuşacağım."

Hiçbir şey söylemedim. İhtiyacımız olan son şey onun kiliseye gidip sorular sormasıydı. Kilise neden araba kazasında ölen kadının Lisa Henderson olduğunu söylemişti? diye soracaktı. Line başka bir kadının öldürüldüğünü nereden biliyordu? Merak ederlerdi. Eğer gazetelerde bir çocuğu olduğu yazmıyorsa, Line neden bir çocuk hakkında sorular soruyordu?

Hayır, Line'ın sahip olduğum küçük yeteneği kullanmama izin vermesinin daha iyi olduğunu görebiliyordum ve insanları zaten olduklarından daha fazla şüphelendirmemeliydim. Şimdiye kadar kimse, çirkin siyah saçlarımla, hakkımda okudukları kadın olduğumdan şüphelenmemişti. Ayrıca, bu dünün haberi idi. Ama birkaç kadının Line'ın bir benzerim değil, aslında televizyonda gördükleri adam olduğundan şüphelendiğini söyleyebilirim.

Bu sefer evin arka kapısından gizlice girmedim, zili çaldım. Gözlerimi ovuşturarak kırmızı görünmelerini sağladım.

"Ailevi acil durumumdan" ağlayarak kurtuldum, zili açan kadına teşekkür ettim ve doğrudan üst kattaki yatağıma çıktım.

Bir duş alıp yatmak isterdim ama oturup meditasyon yapmam ve Line'ın örtüsünü güçlendirmek için ne yapabileceğime bakmam gerekiyordu. Çelenkteki kameranın üzerine bir şapka koydum ama mikrofonları açık bıraktım. Benden hiçbir şey duymayacaklardı.

LINC

Sonsuza Kadar ve Daima

On İkinci Bölüm

DARCI'NIN BANA YAPTIĞINDAN EMINDİM. YAPMIŞTIM

Masaj yapmama konusunda kararlıydım ama ertesi gün, sanki kendime engel olamıyormuşum gibi, masaj yaptım. Sanki ne yaptığımı biliyormuşum gibi. Ha! Bir sürü masaj yaptırmıştım ama hiç masaj yapmamıştım. Alanna dışında ve o da seks içindi - eğer doğru hatırlıyorsam. Seks sadece hayal meyal hatırladığım bir şey olmaya başlamıştı.

Çıplak vücutlarına yağ sürdüğüm kadınlar şekilsiz ve zevksiz olsalar da, onlar kadındı ve ben yıllardır bekârmışım gibi görünüyordu. Ama onlardan en ufak bir şekilde tahrik olmuyordum.

Her şey o kadar tuhaftı ki, bunun büyücülük ve dolayısıyla Darci olduğunu biliyordum. "İşbirlikçi, çıkarıcı, kontrol manyağı," diye mırıldandım.

"Bir şey mi dediniz?" diye sordu masadaki kadın. "Sadece bu lavanta losyonunun harika koktuğunu söylüyordum."

Bu da Darci'nin bana yaptığı başka bir şeydi: Bugün o kadar erkeksi değildim ki kesip atmış da olabilirdi. Ellerime lavanta kokulu yağ sürüp önümde yayılan Büyük Beyaz'ı okşamaya hazırlanırken Darci'yi öldüreceğimi düşündüm. Onu pembe saten bir kurdeleyle saracaktım.

Yemekte o kadar öfkeliydim ki ona bakmaya dayanamıyordum. Bir kadın "Ne yazık", bir diğeri de "Öyle değil mi?" diyene kadar yemek boyunca hoplayıp zıpladım.

Yemek odasından çıkarken Darci'nin arkasına geçtim ve omzuna dokundum, böylece ona düşünebildiğim en korkunç ölümlerin canlı görüntülerini gönderebildim.

"Yirmi dört saatlik büyü," diye fısıldadı ve sonra diğerleriyle birlikte kütüphaneye doğru yola koyuldu.

Görünüşe göre "özel bir şey" sadece başka bir seanstı. Esnedim ve kendimi dışarı atmayı düşündüm. Belki bir bara gider ve kendime bir inşaat işçisi bulurdum. Öldür onu, diye düşündüm.

Kapıya doğru döndüğümde birkaç kadın kollarımdan tutup beni kütüphanenin içine çekti. Darci'nin yanından geçerken gözlerimi tehditle kısmıştım. Gülümsedi ve bana bir öpücük verdi.

Dakikalar sonra büyük kütüphane masasının etrafına oturmuş, sıranın bize gelmesini bekliyorduk. Hayatımda ilk kez can sıkıntısından acı çekiyordum.

Bal sarısı saçları beline kadar inen, uzun boylu, zayıf bir kadın içeri girdi. Dar siyah bir pantolon ve mükemmel vücudunu boyamış gibi duran siyah bir gömlek giymişti. Kendim olsaydım ayağa fırlar ve ona bir sandalye çekerdim. Hal böyle olunca tırnaklarıma baktım ve "Clairol mü L'Oréal mi?" dedim.

Ölüm Darci için çok iyiydi.

Sarışın beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra önemsiz olduğumu söyleyerek başından savdı.

Oh, evet. Darci'yi öldürecektim.

Ancak, o anda bile Darci'nin heyecanını hissedebiliyordum. Hissettim. Bu duygu Darci'nin beni iğdiş etmesinden mi kaynaklanıyordu, yoksa ona o kadar uyum sağlamıştım ki benim hissettiklerimi o da mı hissediyordu?

Her neyse, masanın öbür ucuna baktım ve Darci'nin gözlerini kocaman açıp baktığını gördüm. Diğer kadınların gözleri de öyleydi ama Darci'nin yüzünde hiç böyle bir ifade görmemiştim. Şekil Değiştiren Devlin'i izlerken bile sakindi. Ben korkudan aklımı kaçırmıştım ama Darci sanki her gün hayaletleri görüyormuş ve onlarla konuşuyormuş gibi davranıyordu -ki muhtemelen öyleydi.

İçimin derinliklerine ulaşip gerçek beni yüzeye çıkarmaya ve Darci'nin üzerime yaptığı büyüü geçersiz kılmaya çalıştım. Hmmm, diye düşündüm. Acaba gücünü beni birinin rolüne sokmak için kullanabilir miydi? Böylece kendimi gerçekten o karakter gibi hissedebilir miydim? Birkaç dakika boyunca aklım eleştirmenlerin "muhteşem performansım" ve "Lincoln Aimes Othello'ydu" hakkındaki övgü dolu sözlerine gitti.

Kendimi fantezimden kurtardım ve Darci'nin kadına değil, taşıdığı büyük, yuvarlak, cam topa baktığını fark ettim. Ne kadar saçma, diye düşündüm. Artık Hollywood bile kristal küre kullanmıyordu. Ama burada bir tane vardı. Bir bowling topu büyüklüğündeydi, kenarları şeffaf camdı ama içi bulanıktı. Kadının güzel eli altınla kaplandığında bulutların dağıldığına şüphe yoktu. Bu bir Fransız manikürü müydü?

Darci orada oturmuş, gözünü bile kırpmadan kristal küreye bakıyordu. Lütfen, diye düşündüm, biri bana bu şeyin gerçek olmadığını söylesin. Darci zaten hiçbir insanın yapmasına izin verilmemesi gereken şeyleri yapabiliyordu, ama gücünü artıran sihirli bir nesneye sahipse...

Kendimde olmadığım için bunların hiçbirini düşünmeme izin vermemeye karar verdim. Eğer doğru hatırlıyorsam, macera fikri beni genellikle heyecanlandırırdı.

Sarışın kendini Ingrid olarak tanıttı; masanın başına oturdu, bulutlu kristal küresini gül ağacından bir tabanın üzerine koydu, sonra ellerini üzerinde salladı. Yüksek sesle inlememek için kendimi zor tuttum. Bu kötü bir Theda Bara filminden, sesli filmler icat edilmeden önceydi.

Darci'nin dikkatini çekmeye çalıştım ama başaramadım. Kristal küreye o kadar sert bakıyordu ki patlamasını bekliyordum.

DARCI

Sonsuza Kadar ve Daima

On Üçüncü Bölüm

Kütüphaneye giren kadın, Line'ın evine girip yatak odasındaki kâğıtları çalan kadındı. Onu gördüğüm anda anlamıştım. Line'ın ajanını da öldürmüştü. Bunu yapmak istememişti. Tek istediği Line'ın oğluyla ilgili kayıtları yok etmektir. Menajere gidip ona aktris olmak istediğini söylemişti. Onunla flört etmiş, sonra da bir fincan kahveyi üzerine devirmişti. Ajan banyodayken, masasının altına bir çeşit patlayıcı cihaz koymuştu. Ertesi sabahın erken saatlerinde onu patlatmış, tek amacı ajanın ofisini yakmakmış. Ne yazık ki ajan o gece kanepede uyuyakalmış ve dumandan zehirlenerek ölmüştü. Zihnimin gözünde ajanın birkaç kadeh içki içtiğini ve yüksek sesle horladığını gördüm. Uyanmamıştı bile ama alevler ona ulaşmadan önce dumandan öldü.

Kadının Line'ın gerçekte kim olduğunu bildiğini söyleyebilirdim. Eşcinsel olması onu şaşırtmamış gibiydi ve Line'ın davranışlarından Gerçek İkna'yı abarttığımı anlamıştım.

Beni rahatsız eden şey Line'ın burada olmasından ve onu bulmasından endişe duymamasıydı. Bunu bekliyor muydu? Yoksa Line'ın yapabileceği her şeye karşı koyabilecek bir şeyi ya da biri mi vardı? Line'ın varlığının önemli olmadığından neden bu kadar emindi?

Elimden geldiğince zihnine bakmaya çalıştım ve çocuğun nerede olduğunu bulmak için çok uğraştım ama hiçbir şey göremedim. Bildiğini sanmıyorum, diye düşündüm.

Tüyler ürpertici bir an için Line'a notu gönderenin o olup olmadığını merak ettim. "Çocuğun kayıp." Bu kadın Line'ı kendisine mi çekmişti? Eğer öyleyse, neden?

Tüm bu bilgiler, tüm bu sorular, onun gözlerine baktığım anda bir anda aklıma geldi. Etrafında bir film kadar net görebildiğim görüntüler vardı.

Bir saniye sonra tüm dikkatim elindeki şeye yöneldi. Büyük bir kristal küreydi. Ucuz bir büyü dükkanından çıkmış gibi görünüyordu, ama o kürenin içinde gücü olan bir şey olduğunu biliyordum-

Büyük güç. Tanrı'nın bir dokunuşu mu? Merak ettim. Kesin olarak bildiğim tek şey o hokkabaz kristal küreyi almam gerektiği idi. Eğer kocamı ve Bo'yu tekrar görmek istiyorsam, onu almalıydım.

Yaklaşık iki saat boyunca sahte fal bakmak zorunda kaldım. Kadınlara çok fazla şey verdiklerinin ve kendilerini daha fazla düşünmeleri gerektiğinin söylenmesini dinlemek zorunda kaldım.

Her kadın bu konuda hemfikirdi ve eğer topa bakmakla o kadar meşgul olmasaydım, öğürebilirdim.

Ancak, o topun içinde her ne varsa kadına biraz içgörü veriyordu çünkü kadınların gelecekleri hakkında birkaç şey söyledi. Daha fazlasını gördüğünü ama söylemediğini hissettim. Kadınlardan biri bir yıl içinde ölecekti. İçinde bir hastalık olduğunu hissetmediğim için bunun bir kaza olduğunu düşündüm. Ingrid kadına daha fazla parti yapmasını, uzun bir tatile çıkmasını, hep yapmayı hayal ettiği ama hiç yapmadığı üç şeyi yapmasını söyledi.

Line'a ne söyleyeceğini merak ediyordum. Ingrid kariyerine yüzde yüz önem vermesi gerektiğini söyledi. Eğer bunu yaparsa, onu harika şeyler bekliyordu. Line'ın ilk seferinde anlamaması ihtimaline karşı, ona her şeyi ve herkesi aklından çıkarmasını söyledi. Hiçbir şey dikkatini dağıtmasın. Bir telefon görüşmesi hayatını değiştirebilirdi.

Havaalanını aramak için odasına koşup koşmayacağını anlamak için Line'a baktım ama o kaşlarını çatarak kadına baktı. "Ve tüm bu güzelliği bırakıp gidecek misin?" dedi. "Mümkün değil."

Gülümsememi gizlemek için gözlerimi kaçırdım ama Ingrid kaşlarını çatı.

"Peki ya ben?" Sonunda ona sertçe bakarak söyledim. Düşünmesini istediğim şeyi düşünmesini istiyordum.

Ellerini topun üzerinde salladı ve içindeki "bulutlar" hareket ediyor gibiydi. Bana duymak istediğim şeyi söyledi: aradığım şeyi bulacağımı. Bunu söyleme şekli ona bakmamı sağladı. Sözde mücevherleri mi kastediyordu, yoksa Line'ın oğlunu bulacağımı mı? Ya da kocamı bulacağımı mı?

Gece ilerledikçe Line'ı ikna etme çabalarımın etkisini yitirmeye başladığını görebiliyordum. Ingrid'e ilgiyle bakıyordu ve o da bana soru sorar gibi bakıyordu. Sonunda küçük yeşil likör bardakları servis edildi ve kadınlar onları hevesle kaptı.

"Bu şeyler ölümcül!" dediler kıkırdayarak ve ben yine neden orada olduklarını merak ettim. Burası bir spa olarak harika değildi ve iki seans da konaklama masrafına değmemişti. Benim bilmediğim neyi biliyorlardı? Rezervasyon yaptırmak için aradığımda, hem Line'ı hem de beni mekâna kabul etmeleri için bir sürü Gerçek İkna yöntemi kullanmak zorunda kalmıştım.

Line masanın öbür ucuna uzanarak, bir parça tiftik çıkarıyormuş gibi yaparak bir saniyeliğine elime dokundu. Bu dokunuş bana Ingrid'le likörlerini değiştirme fikrini gösterdi. Başımı salladım ve bir saniye sonra kahkaha atarak likör bardağımı odanın diğer ucuna fırlattım. Bu o kadar büyük bir kargaşa ve gürültüye neden oldu ki herkes baktı ve Line kendi bardağını Ingrid'inkiyle değiştirdi.

Çok özür dileyerek diz çöküp kırık camları temizledim. Beceriksizliğime kızan Delphia duvardaki zile bastı ve hizmetçiyi çağırdı. Ayağa kalktığımda Line başıyla beni işaret etti. Ingrid ilaçlı likörünü içmişti.

On dakika sonra herkesin uykusu gelmişti, bu yüzden aceleyle yatağa gittik. Delphia bana biraz ılık süt göndereceğini ve uyumama yardımcı olacağını umduğunu söyledi. Ne kadar uyuyacaktım? Sormak istedim.

Odama girdiğimde iki kamerayı bir kez daha kapattım ancak korkumdan mikrofonları devre dışı bırakmaya cesaret edemedim

Alarmı çalıştırdım, sonra giyindim. Line küçük balkonumdan atlayıp odama girdiğinde saat on birdi. Sessizlik için parmağımı dudaklarıma götürdüm ve birlikte odadan çıktık. Yürürken Line elini koydu, böylece siyah kedi kıyafetimin içinde beni ne kadar beğendiğine dair düşüncelerini hissedebiliyordum. Beni güldürdü çünkü artık kendini başka biri gibi hissetmediği için çok mutluydu.

Koridora çıktığımızda daha güvende olduğumuzu biliyordum - güvende değil, ama daha güvende. Bodrumdaki hırsızlık olayı ortaya çıktığından beri, evdeki dikkatin arttığını biliyordum.

"Dur tahmin edeyim," diye fısıldadı Line.

"O topun içinde Ingrid'in sahip olduğu bir şey var ve ben onu almak istiyorum." "Odasını bul ve onu zapt edeyim. Gerekirse bütün gece."

Ingrid'in odasını aramak için koridorda parmak uçlarımda ilerlemeye başladığımda beni güldürdü. Evden ayrılmadığını biliyordum; bundan emin olmuştum. Bir kapıdan diğerine dokunurken Line ve ben sürünerek ilerledik.

Bir kapıda geri sıçradım. "Ne?"

Line fısıldadı.

"Burası Amelia'nın odası ve o hâlâ orada."

"Hâlâ mı? Bu ne anlama geliyor?" Durdu. "O Amelia değil."

"Evet, o."

"O öldü ama hâlâ içeride. Bunu neden bilemedim?"

Çatı katına ulaşana kadar şebeke içinde olduğumu ve o topun içinde ne olduğunu hissetmedim.

Onun uyuduğunu ve topun da odasının içinde olduğunu biliyordum. Sanki o bir mıknaş, ben de bir çelik parçasıymışım gibi beni çekiyordu. Kapı kilitliydi. "Al Baba'nın burada olmaması çok kötü," dedim sinirli bir şekilde kapıya yaslanarak.

"Beni takip et," dedi Line koridorda parmak uçlarında ilerlerken. Pencere kenarındaki koltuğa ulaştığında ne yapacağını biliyordum.

"Bu çok tehlikeli," dedim. "Yapamazsın-"

En üst kattaki pencerelerde herhangi bir alarm yoktu, bu yüzden Line çatıya tırmanmak için pencereyi açtı. Bir ayağı dışarıda duraklayarak, "Bir veda öpücüğüne ne dersin?" dedi.

"Kollarımda ölürsen seni öperim."

"Bu cesaret verici," dedi çatıda gözden kaybolurken.

Koltuğa tırmandım, başımı dışarı çıkardım ve tüm gücümü kullanarak onu ve ayaklarını çok dik çatı boyunca ilerlerken yönlendirdim. Olukların gevşek olduğu bir yer vardı ve neredeyse düşüyordu, ama çok iyi konsantre oldum.

"Geri çekilmek ister misin?" Line çatıdan seslendi.

"Başımı ağrıtırıyorsun."

"Özür dilerim," dedim ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Babam ve ben, istemeden de olsa insanlara zarar vermemek için kendimi sakinleştirmenin yolları üzerinde çalışmıştık. Line'ın burnunu kanatmak, tüneldeki cadılardan beri yaptığım ilk şiddet içeren şeydi.

Line çatı penceresinin çerçevesine tutunup içeriye işaret ettiğinde onu bulduğunu anladım. Uyurken pan-tomim yaptı. Bir an için panikledim. Ya penceresi kilitliyse? Ama kilitli değildi ve Line kolayca açıp içeri girdi.

Başımı tekrar içeri çektim ve ona odanın içinde rehberlik etmeye çalıştım. Odada kamera olmadığını biliyordum.

Birdenbire gözlerim açıldı. Uyanmıştı! Daha da kötüsü, Line'ı görmüştü. Aklım bunun yol açacağı sorunlarla dolup taştı. Line'ın oğlunu şimdi bulabilecek miydik? Ben-?

Endişelenmeme gerek yoktu çünkü ses çıkarmadan, tek kelime etmeden Line'ın onunla yatağa girdiğini ve onunla sevişmeye başladığını biliyordum.

Yeteneğimden gerçekten ve içtenlikle nefret ettiğim zamanlar oldu. İkisini sanki odada onlarla birlikteymişim gibi net bir şekilde görebiliyordum. Onlar durgun aşıklardı, yavaş, duygulu. Line kadınları severdi ve onlara istediklerini verirdi. Eğer hızlı ve sert isterlerse, bunu yerine getirirdi.

Ingrid yavaş ve şehvetli istiyordu. Belki Line'la çok fazla zaman geçirdiğimden ya da bir şekilde birbirimize bağlı olduğumuzdan, ama onun hissettiklerini hissedebiliyordum. Tanrım! Ben de onun hissettiklerini hissedebiliyordum.

Bir an için gözlerimi kapattım ve duvara yaslandım. Geçen yıl boyunca kendimi sekse karşı sertleştirmiştim. Adam'ın bedenimdeki ellerini, tenimdeki ağzını hatırlamama izin vermiyordum. Onun sıcaklığını, neredeyse Line'inki kadar koyu tenini hatırlamama bile izin vermiyordum.

Ama şimdi, duvarın diğer tarafında sevişen çifte bağlı olarak, Adam'ı hissedebiliyordum, ağzını göğsümde, elini yoğururken hissedebiliyordum. Dudaklarını karnımda, ellerini kalçalarımnda hissedebiliyordum, yukarı doğru hareket ediyor, okşuyor, okşuyor, beni arzudan çılgına çeviriyordu. İçime girdiğinde bacaklarım güçsüzleşti ve duvardan aşağı kaydım, onu hissediyor, kokluyordum.

"Adam," diye fısıldadım, "benim Adam'ım."

Bir an öylece oturdum, bacaklarım önümde açılmıştı, kocamın okşamalarını sanki yanımdaymış gibi hissediyordum. Line ve sarışın kadının her hareketini hissedebiliyordum; kadının elleri Line'ın tenindeydi, göğüs kaslarının üzerinde kıvrılıyordu. Onunla tanıştığımndan beri Line'ın güzelliğine bakmayı reddetmişim, onun azgın cinselliğini kabullenmeyi reddetmişim ama şimdi... Şimdi sanki o yatakta onunla birlikte ben varmışım gibiydi. Kalçalarını okşayan, ellerimi kalçalarında gezdiren bendim. Kollarını ona açmış, içime girmesini arzulayan bendim.

"Bu zina olarak sınıflandırılabilir mi?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve utandım. Bacaklarımı kapattım, öpücüklerle açık olan ağzımı kapattım ve ayağa kalkmaya çalıştım ama dizlerim o kadar güçsüzdü ki tökezledim. "Kimsin sen?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

"Oh. Sen," dedim. Bu Devlin'di - ya da en azından aklıma gelen isim buydu. Bu kez tam bir İskoç kıyafeti giymişti, broglardan uzun gri saçlarını arkaya toplayan bir kurdeleye kadar. "Ne istiyorsun?" Pencere kenarındaki koltuğa oturdum. Şehvet dolu bir fantezinin içinde görüldüğüm için utanmışım ama aynı zamanda bu fantezinin yarıda kesilmesine de kızmışım.

"Bu felsefi bir mesele," dedi ellerini arkasına koyup volta atarak. "Kocanız olmayan bir adamla yatakta olmak zina mıdır, eğer bunu sadece aklınızla yapıyorsanız?"

"Tabii ki hayır." Saçlarımı düzeltmeye çalıştım ve üzerimde küçük aptal bir kedi daha fazla kıyafet olmasını diledim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

meme uçlarım hâlâ sertti. Line ve Ingrid'in duvarın diğer tarafında benden hemen önce ne yaptıklarını hâlâ hissedebiliyordum ama bilincimden kayboluyordu. Saatlerce bunu yapacaklarını söyleyebilirdim ve istedim ki... kıskançlıktan ağlamak istedim.

"Sen kimsin ve ne istiyorsun?" Devlin'e ters ters baktım. "Ve köleler senden neden bu kadar korkuyordu?"

"Onlar efendilerini tanıyorlar," dedi.

"Egonuzun sınırları yok."

"Senin kadar küçük bir şey neden benden korkmuyor?"

"Küçük beden; büyük zihin," dedim. Line'ın ve kadının ritmini hissedebiliyordum.

"Şimdi kimin egosu var?" Devlin öyle dedi ama benden memnun olduğunu görebiliyordum. Yanımdaki koltuğa oturdu, bu rahatsız ediciydi çünkü vücudu benimkiyle yarım ayak kadar örtüşüyordu. Ben de yanına geçtim.

"Hayat senin için ne kadar acı verici olmalı," dedi güler yüzlü bir şekilde. "Zihninin gücüne sahip olup da kendini tutmak zorunda olmak. Söylesene, ne kadarını kullanıyorsun? Yüzde ellisini mi?"

Elimde değildi ama rahatlamaya başladım. Bu adam ölmüştü; o bir hayaletti. Ve hatta istediği zaman transparan bedenini değiştiren tuhaf bir hayaletti. Başka bir deyişle, karşımda benden daha tuhaf bir adam/şey vardı. "Yaklaşık yüzde on," dedim. "Senin üzerinde deney yapayım mı?" Birkaç kez bir yeri terk etmek istemeyen öfkeli hayaletlerle uğraşmışım. Her zaman ben kazanmışım.

"Size neler yapabileceğimi göstereyim mi?" diye sordu arkadaşça.

Onun neler yapabileceğini görmek istemiyordum, ama onun da benim neler yapabileceğimi görmek istemediğini . Babam, eğer gücümü kullanacak olursam.

"Line'ın oğlu nerede?" Ben sordum.

Devlin ayağa kalktı ve sırtını duvara yaslamaya gitti. Line ve Ingrid'in seviştikleri yatak bu duvara yaslanmıştı. Bir an için gözlerini kapattı. "Ah, o günleri hatırlıyorum. 1206'da bir kız hatırlıyorum. O-"

O konuşurken duvar kaybolmaya başladı. İlk başta küçük bir daireydi ama Line ve Ingrid'i yatakta görene kadar genişlemeye başladı. Birlikte çok güzellerdi, adamın teni soluk çikolata, kadının ki ise krem gibiydi.

Bir başkasının sevişmesini hissetmek bir şeydi ama bir duvarı ortadan kaldırıp neler olup bittiğini gerçekten görmek başka bir şeydi. Konsantre oldum.

ve yeniden ortaya çıkmasını sağladı.

Hâlâ duvarın olduğu yere yaslanmış olan Devlin gözlerini açtı ve şaşkınlıkla yeniden beliren duvara baktı. "Sadece paylaşmaya çalışıyordum," dedi.

Cevap vermedim, sadece duvarı
doldurmaya devam ettim. "Demek istediğin
bir savaş, öyle mi?"

Biri bizi görseydi, eminim ikimiz de duvara bakarken çizgi film figürleri gibi görünürdük. Ben deliği doldurmaya başladım, sonra delik genişler, sonra dolar, sonra genişlerdi.

Bizi durduran Line'dı. Bunu düşünmemiştim ama Devlin ve benim duvarla yaptığımız şeyin şey tarafından görülemeyeceğini varsayardım... Ne tarafından? Ölümlüler mi? Normal insanlar? Diğerleri?

Ama Line duvarın iç içe geçtiğini gördü. Daha da kötüsü, benim ve belki Devlin'in orada durup onu gözetlediğimizi gördü.

Devlin güldü ve duvar tekrar sağlamlaştı. "Bunu yapabileceğini biliyor muydun?" diye sordu.

Gördüklerini unutturmak için Line'ın zihnini ararken utancımı atlatmaya çalıştım. "Hiçbir fikrim yoktu ama biri başlatmadığı sürece bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Denedim. Zihnimi duvara dayadım ama hareket etmedi. Kızımın ve yeğenimin aksine, somut nesneleri hareket ettiremiyordum. "Benim gücüm yok."

"Ah," dedi beni sinirlendiren bir şekilde.

"Bu da ne demek oluyor?" Ona sertçe baktım. "Sorularımın hiçbirine cevap vermedin."

"Ben yaptım!" Sesi gibiydi. "Sana çocuğu nasıl bulacağını söyledim." "Evet, senin bilmecen. Tanrı'nın Dokunuşu o kristal kürenin içinde mi?"

"Bu mu?" Duvarı biraz açtı, böylece deri bir bowling topu çantası görebildim, sonra da çantanın içini görebildim.

Top . Duvarı kapattı. "Herhangi bir gücü olduğundan haberi yok. O şeyi bodrumda buldu ve oyun oynamak için aldı."

"Line'ın evine girdi ve evrakları çaldı. Ajanını öldürdü."

Devlin pencere kenarındaki koltuğa uzanıp bir kutu Godiva çikolatası aldı ve açtı. "Bir tane ister misin?"

Tereddüt ettim.

"Kalori konusunda
endişeli misin?" "Hayır,
zehir."

"Darci, sevgili yanlış anlaşılmış Darci. Buraya sana yardım etmek için gönderildiğimi hâlâ anlamadın mı?"

"Kim tarafından gönderildi?"

"İyi Adam." Kutuyu tekrar uzattı ve ben de bir çikolata aldım. Gerçek mi yoksa illüzyon mu olduklarından emin değildim ama tadı güzeldi.

"Kocamı bulmama neden yardım ediyorsun?"

"Güçlerinin sana neden verildiğini , değil mi?" "Dünya barışı mı?"

Devlin kıkırdadı. " yukarı. Kötülüğe kötülükle karşılık veriyorsun.

Sen-" "Ben kötü değilim."

"Hayır, ama yanlış ellerde büyük kötülüklere yol açabilecek güçleriniz var. Kocanızın neden kaçırıldığını bilmiyor musunuz?"

Çığlık atmak istedim. Yakasından tutup yüzüne karşı "Neden?" diye bağırmak istedim ama yapmadım. Sessiz ve sakin bir şekilde "Neden?" dedim.

"İyi kontrol," dedi ellerini havada asılı duran çikolata kutusundan çekerek.

Uçuşan bir kutu beni rahatsız etti, bu yüzden kutuyu pencere kenarına koymak için kaptım, ama bir puf içinde kayboldu. "Kızım ve yeğenimle tanışmalısın," diye mırıldandım.

"Sence onlara oyuncak ayılarına nasıl göbek dansı yaptıracaklarını kim öğretti?"

Ona doğru bir adım attım. "Eğer onlara herhangi bir şekilde zarar verirsen, ben-"

Birdenbire demir kafesin içindeydim, eski ve kirli bir şeydi, ortaçağ zindanlarından fırlamış gibiydi. Arkamdaki insanları hissedebiliyordum, yıkanmamış vücutlarının kokusunu alabiliyordum, korkularını hissedebiliyordum. Bunların hiçbirine inanmayı reddettim. Konsantre oldum ve insanlar kayboldu. Sanırım kafesi de yok edebilirdim ama Devlin gülerken kafesi kaldırdı.

"Şu anda çok az gücün var, ama daha fazlasına sahip olabilirsin." "Neden?" "Neden?" dedim. "Adam ve Bo neden kaçırıldı?"

"Elbette senin için. Seni ele geçirmek için, yok edilebilmen için seni kendilerine çekmek için." Vücudu gittikçe soluklaşıyor, zayıflıyordu. "Gücün alınabilir. Cadı bunu biliyordu. Darci, gücünün artırılabilceğini bilmelisin. Eğer kazanmak istiyorsan, gücünü arttırmalısın."

Şimdi sadece silik bir taslağı. Konsantre oldum ama daha da katılaşmadı. Konsantrasyonumu iki katına çıkardığımda güldü. "Henüz değil, Darci, canım. Henüz değil. Beni bir odadan çıkmaktan alıkoyabildiğin zaman hazır olacaksın.

"Test edileceksin. Bu kadar güce layık mısın?"

Onunla birlikte gitmişti.

Pencere kenarındaki koltuğa oturdum. Connecticut'taki tünelde insanları öldürdükten sonra o kadar bitkin düşmüştüm ki hastaneye yatmak zorunda kalmıştım. Şimdi o kadar yakın değildim ama yastıkların üzerine kıvrılıp gözlerimi kapattım.

Tek istediğimin normal bir hayat olduğunu düşündüm. Bir koca ve birkaç çocuk istiyordum. Bir görünüş bir kaybolan ve bilmece gibi konuşan insanlarla konuşmak istemiyordum. Etrafımda kafesler olmasını istemiyordum. Hiç istemediğim bir gücü elde etmek için kötü insanların başkalarını öldürmesini istemiyordum.

En önemlisi de "sınanmak" istemiyordum. Medya tarafından bana yapılan şey bir test miydi? Masum olduğum halde bu kadar yanlış değerlendirilmeye, bu kadar nefret edilmeye dayanabilir miydim? Ne ben kendimi savunabilirdim ne de beni sevenler beni savunabilirdi. Dünyanın dört bir yanındaki insanlar benim aşırı cimriliğim olarak gördükleri şeye gülüyorlardı. Bir gece haberlerde birinin komik bulunduğu bir bölüm vardı. Haber spikeri "İskoçları bir kenara bırakın, artık Darci var" dedi. İngilizceye yeni bir kelimenin girdiğini söyleyerek devam etti. Eskiden İskoçlar cimriliğin timsaliyken (Bakır tel nasıl yapılır? İki İskoç'a bir peni ver.), şimdi Darci vardı, yani "Bu kadar Darci olma. Bunu karşılayabilirsin."

Adam insanlara, Putnam halkını borçtan kurtarmak istediğim için bozuk para topladığımı ve bana verdiği her parayı aldığımı söylemek istemişti ama ona izin vermedim. Memleketimi bu şekilde utandıramazdım. Adam benden istenen şeyin şantaj olduğunu söyledi. "Bu ilkel bir şey," diye bağırdı. "Çocuk sana bekaretin için yedi milyon dolar teklif ediyordu."

Adam'ın aynı bekaret için hayatımı tehlikeye atmama neden olduğunu belirtmekten kaçındım.

Her neyse, ihtiyacım olan son şey daha fazla "test" idi. Neyi öğrenmek için? İyi bir insan olduğumu mu? Tanrı beni affetsin ama ailemi geri alabilirsem diğer taraf için bir şeyler yapmaya ikna olabilirim.

Bunu düşünürken bile bunun doğru olmadığını biliyordum.

Pencere kenarındaki koltuğa oturdum ve kendim için üzülmeyi bırakmaya çalıştım. Line ve Ingrid'in odada hâlâ sevişmekte olduklarını hissedebiliyordum. Zavallı Line'in o kadar çok bastırılmış arzusu vardı ki asla vazgeçemeyebilirdi.

Bir parçam çılgılık attı, "Peki ya ben?! Benim bastırılmış arzum ne olacak?"

Yavaşça pencere kenarındaki koltuktan kalktım ve odanın kapısına doğru yürüdüm. Belki duvarda küçük bir delik açabilirdim, topu alabilmek için içinden geçebileceğim bir delik. Ya da belki kapıyı büyüleyerek kilidini açabilirdim. Bunu denemedim.

Düşünürken elimi kapı koluna koydum. Döndüğünde "Oh," dedim. Line, Ingrid'in şehvetine yenik düşmeden önce, ortağı olan benim için kapıyı açmayı hatırlamış gibi görünüyordu.

Kapıyı açabildiğim en dar aralıktan açtım, sonra ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek içeri girdim. Yine de Line beni gördü. Gözlerini görmekten çok üzerimde hissettim. Onu tekrar o kadınla yatakta görmeye dayanamıyordum. Kadının çıkardığı zevk seslerini duymamaya, Line'in gözlerini üzerimde hissetmemeye çalıştım. Çantayı yerden aldım ve almaya başladım. Bir an düşününce ocağın üzerinde eski bir demir tavşan gördüm. Çantayı açtım, cam küreyi çıkardım ve tavşanı yerleştirdim. Eğer Gerçek İkna yeteneğimi kullanırsam kadının çantanın içine bakmasını ve topun kayıp olduğunu görmesini engelleyebilirdim. Aslında, yeterince uğraşırsam çantayı kaybetmesini sağlayabilirdim. Belki de arabasının arka kapısını kilitlemeyi bırakır, keskin bir virajı döner ve tüm bagajı yuvarlanarak bir tepeden aşağıya ve bir göle düşerdi.

Topu alır almaz kendime çektim ve merdivenlerden aşağıya, yatak odama doğru koştum. Line'dan ve o odada olanlardan bir an önce uzaklaşmak istiyordum.

Odama döndüğümde bir yanımda bütün gece uyumayıp balo hakkında neler öğrenebileceğimi görmek istiyordu ama bir yanımda uykunun unutkanlığını istiyordu. Uyku kazandı. Topu yatağın ortasına, güvenli ve sıcak tutmak için yorganın altına koydum, sonra uzun ve biraz soğuk bir duş aldım. Line'dan beri hissettiklerimden dolayı vücudumu serinletmem gerekiyordu. Duştan çıktım, kurulandım ve uzun pamuklu bir gecelik giydim. O kadar üşümüştüm ki yatağa girip topu kendime doğru çekerken titriyordum. Karnıma dayadım, kollarımı etrafına sardım, bacaklarımı ona doğru çektim. Kocamla geçirdiğim son geceden beri kendimi hiç bu kadar rahat . Her neyse O topun içinde, onu istedim. Hayır, ona ihtiyacım vardı. Daha da fazlası, onun bana ihtiyacı olduğunu hissettim. "Bunu yapamam," dedi Line. Öğleden sonraydı, öğle yemeğinden iki saat sonraydı ve biz köle mahallesindeydi. Line'ın yapamadığı şey cam küreyi kırmaktı. Bir çekiç, bir lastik demir kullanmış ve defalarca kayalara fırlatmıştı. "Cam" yontulmamıştı bile.

Eski dosyalarla çevrili bir yerde oturuyor ve onları tek tek inceliyordum.

Bu sabah kahvaltıda Line esniyordu, ama o kadar mutluydu ki kıskançlıktan ona büyü yapmak istedim. Erkek olmama büyüsunün etkisi geçmişti ve yine kendindeydi ve tüm kadınlarla çılgınca flört ediyordu. Ellerini ve yanaklarını öpüyor ve çıplak vücutlarını tekrar ellerinin altına almak için can attığını söylüyordu. Aklımda başka şeyler olduğu için müdahale etmedim. Odama dönüp kristal küre hakkında neler öğrenebileceğimi görmek istiyordum.

Delphia kahvaltıdan sonra beni durdurdu ve ne zaman gideceğimi sordu. Line'a değil, bana. Line'dan kalmasını istemeyi planladığını sezmiştim. Eline dokunduğumda, broşürlerinde onun bir fotoğrafını hayal ettiğini görebiliyordum; güzel Line'ın daha fazla misafir ve daha fazla para getireceği garantiydi. Peki ondan sıkılırlarsa satarlar mıydı? Düşündüm.

Odama gidip topu inceleyebilmem için beni yalnız bırakmasını sağlamak amacıyla Gerçek İkna yöntemimi kullandım. Onunla dört saat geçirdim ama hiçbir şey elde edemedim. İçinde hissettiğim güçle bağlantı kuramadım. Aklıma gelen her şeyi denedim. Yerde yuvarlanmasını sağlamayı başardım ve hayretler içinde birkaç santim bile kaldırdım.

Onu yerden kaldıramadığımda, büyük bir gürültüyle yere düştü. Endişeyle ona doğru koştum ve hasar olup olmadığını kontrol ettim. Bir an bebeğimi düşürmüşüm gibi hissettim, sonra bir an taş şömineye olabildiğince sert bir şekilde fırlattım. Taşı yontmuştum ama topun yüzeyini değil.

Yaptığım şeye o kadar dalmıştım ki kendimi korumayı unutmuştum. Kapı çalındı. Topu pencere koltuğunun altındaki saklama bölmesine sakladım ve kapıyı açtım. Gelen Narcissa'ydı.

"İyi misin canım? Bir ses duyduk ve-" Sözüünü kesti, odaya baktı ve çelengın üzerinde asılı duran güneş şapkamı gördü. "Ne kadar güzel bir şapka," dedi ve şapkayı indirip bakıyormuş gibi yaptı. "Mahvolmasını istemeyiz, değil mi? Çelengi tutan çivi ona zarar verebilir. Belki de şapkanı buraya, şöminenin üzerine koysan daha iyi olur."

Davetsiz bir şekilde odamın ortasında durmuş, etrafına bakınıyor ve orada tek başıma ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu. "Lütfen bize katılmaz mısınız? Bugün bize bahar çiçeklerini nasıl düzenleyeceğimizi gösterecek bir çiçekçi gelecek. Daha sonra da bir kadın bize yoga öğretecek. Bize katılmanı gerçekten çok isteriz."

İstemsizce ürperdim. Bu kadın Angel kanalındaki bir şey kadar tatlı görünüyor ve ses çıkarıyordu, ama onun ve kız kardeşinin

gerçekten kötü bir şey. Ona bağırarak istedim, "Line'ın oğlu nerede?"

Bunun yerine sahte gözyaşlarına boğuldum ve kuru gözlerimi elimle kapattım. "Çok üzgünüm Narcissa," dedim. "Son zamanlarda başıma çok kötü şeyler geldi."

Yapacağını umduğum gibi, pencere kenarındaki koltuğa yanıma oturdu ve elimi okşadı. Elinden koluma doğru akan zayıf elektrik akımını bir kez daha hissettim. Altımdaki topu hissetmiyor muydu? Bana sanki bir yıldızın üzerinde oturuyormuşuz gibi geldi. Aşırı sıcaklığını ve ışığını hissedebiliyordum.

"Neyin var canım? Bana her şeyi anlatabilirsin."

Ona kendimle ilgili her şeyi, en derin, en karanlık sırrımı anlatmam için beni ikna etmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Sırrım konusunda bana yardım edemeyeceğini biliyordum ama belki en derin sırrını bana söylemesini sağlayabilirdim.

"Yardıma ihtiyacım var," dedim zaman kazanmak için. Aynı anda hem konuşmaya hem de onun üzerinde çalışmaya çalışıyordum. Bu hiç kolay değildi. Kendimi meditasyon durumuna soktuğumda ve sıkı bir şekilde konsantre olduğumda en iyi şekilde çalışıyorum.

"Ne konuda yardım?" diye sordu. "Bana anlatabilirsin. Ben... bir sürü sır biliyorum."

"Benimki gibi değil," dedim, "ve ne istediğimi kimseye söyleyemem. Bu çok-" "Çok mu kötü?" Narcissa hâlâ kolumu okşayarak sordu. "Öyle olduğundan şüpheliyim. Sen bana anlatmalısın. Hayatım boyunca çok şey duydum." "Söylemem mümkün değil."

"O zaman dur tahmin edeyim."

Cevap vermedim, sadece ellerimle yüzümü kapattım ve konsantre oldum.

"Kocanızın öldüğünü ve şimdi mücevherleri istediğinizi söylüyorsunuz, ama tahminimce mücevherleri kendiniz için istemiyorsunuz. Sofistike görünmeye çalışıyorsunuz ama öyle olmadığınızı söyleyebilirim."

Ona sertçe baktım.

"Ne gördüğüm önemli değil ama bazı şeyleri biliyorum. Delphi dünyadaki kadın sezgilerinin yarısının bende olduğunu söylüyor."

Görünüşe göre kıskanç Delphia kız kardeşinin psişik yeteneklerini aşağılayıcı bir terim olan "kadın sezgisi"ne indirgemişti.

Narcissa elimi tuttu ve okşamaya başladı. Anında, Line ya da başka bir erkekle ilgilenmediğini anladım. Elimi geri çekmedim.

"Tahminimce derin bir yoksulluk içinde büyüdün, sonra parası için aşağılık yaşlı bir adamla evlendin, ama yaşlı keçi öldü ve seni terk etti."

Hiçbir şey. Ne yapmış peki? Tüm mal varlığını maddi mallara dönüştürüp sakladı mı?"

Ona bakıyordum. Yoksulluk içinde büyüdüğümü düşünmesine sebep olan neydi? Üzerimdeki kıyafetler ve boynumdaki üç altın oldukça pahalıydı. Ben? Sözleri konsantrasyonumu kaybetmeme neden olduğu için kendimi sakinleştirmek zorunda kaldım.

"Birine aşık mısın?" "Ah evet!"

Dedim.

"Anlıyorum." Elimi iki elinin arasına aldı ve okşamaya devam etti. "Parayı başkasına verebilmek için mücevherleri istiyorsun çünkü o... o...?"

"O," dedim ve elimi tutuşunu hafifletti.

"Şimdi sizden ödeme yapmanızı talep ediyor yoksa polise gidecekmiş."

"Polis," dedim, ne dediğini anlamamıştım, sonra aklıma geldi. Aman Tanrım, kadın kocamı öldürdüğüme inanıyordu ve şimdi biri bana şantaj yapıyordu. Ona ödeme yapmalıyım yoksa polise söyleyecekti. Şantajcıya ödeme yapabilmek için biraz mücevher bulmam gerekiyordu. Elimi tekrar yüzüme götürdüm. Cinayet ve şantaj. Diğer kadınlar da benzer nedenlerle mi buradaydı?

"Biliyorum," dedi Narcissa. "Hakkımızda bilgi almadan kimse bize gelmiyor. Reklam yapıyoruz ama gerçek şu ki, diğer kaplıcalarla rekabet edemiyoruz." Ellerini geniş karnının üzerinde gezdirdi. "Hafif yemekler ve egzersiz bizim için bilinen şeyler değil."

"O zaman siz... bana söyleneni... yapıyor musunuz?" "Yapabiliriz, evet," dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerinin içine öyle sert baktım ki benimkiler ağrımaya başladı. "Ne zaman?" diye sordum.

"Yakında. Sizden önce başkaları da buradaydı ve bildiğiniz gibi günde sadece bir tane yapabiliyoruz, hatta daha da az."

Elimi omzuna koydum ve zihnindeki görüntüleri okumak için elimden geleni yaptım. Ne yazık ki tek görebildiğim akşam yemeğinde servis edilen vişneli turtaların görüntüsüydü.

"Aşağı gelip bize katılmaz mısın?"

"Oldukça yorgunum. Odamda kalmak istiyorum ve-" Ona gülümsedim. "Gerçekten okumak istiyorum. Kafamı dağıtabileceğim bir kitabınız var mı?"

"Kütüphaneyi kullanmakta özgürsünüz. Orada bazı mükemmel yerel tarihler var."

"Bu güzel evin tarihi mi?" Atalarıyla ilgili gerçeği kimsenin bilmesini istemeyeceğinden emin olduğum için onları görmeme izin vermeyeceğinden korkuyordum. Onun yerine zevkten pembeleşti.

"Bunu söylemeniz ne büyük incelik. Çoğu insan bu ev hakkında korkunç şeyler söyler. Bu evin adının bir zamanlar Yüz Karaağaç olduğunu biliyor muydunuz? Arazide yüz büyük karaağaç varmış ama savaştan ve plantasyon işçilerinin işten çıkarılmasından sonra kerestenin satılması gerekmiş. Atalarımın biri on üç karaağaç kalmasını istediğini çünkü on üçün şeytani bir sayı olduğunu ve Yankeeler'in bize yaptıklarının şeytani olduğunu söyledi."

Buna cevap veremedim, çünkü kötülüğün bir Yankee'den geldiğini düşünmüyordum.

"Lütfen," dedi Narcissa, "istediğin kadar oku. Ne kız kardeşim ne de ben okuyucu değiliz, belki bize ailemizin geçmişi hakkında bilgi verebilirsiniz." Bu sözlerle birlikte odadan çıktı.

Kendime gelmeye çalışarak bir süre orada durdum. "Kan söyleyecek," diye geçirdim içimden. Eğer okumayı sevmiyorlarsa, belki de Narcissa ve Delphia gerçekten de bodrumdaki kilitli odanın ünlü ailelerinin tarihini içerdiğini düşünüyorlardı. Belki de son ataları onlara gerçeği söyleme zahmetine katlanmamıştı. Gerçeği bilsinler ya da bilmesinler, şu anda her ne yapıyorlarsa Amelia'nın kocasının ona yaptığı kadar korkunç olduğunu biliyordum.

Narcissa gittikten sonra kameralara bir gösteri yaptım. Dolabımdan kıyafetlerimi çıkardım ve ne giyeceğime karar vermeye çalışır gibi onlara baktım. Üzerimde kot pantolon ve kaşmir kazak vardı, bu yüzden yanımda getirdiğim iki takım elbise ve üç elbiseye baktım. Birini yatak direğine, diğerini şöminenin köşesine ve sonuncusunu da çiçek çelenginin üzerine asarak fotoğraf makinesinin objektifini kapattım. Banyodaki objektife gelince, kapıyı kapalı tuttum ya da üzerine bir el havlusu attım. Mahremiyet sağladıktan sonra topu pencere kenarından çektim ve üzerinde tekrar çalışmaya başladım.

Öğle yemeğine kadar hala bir başarı elde edememiştim, bu yüzden aşağı inip Line'ı gördüğümde ona bir araya gelmemiz gerektiğini söyledim. Yemek boyunca kadınlarla dalga geçerken ilgi odağı oldu ve öğleden sonraki tüm randevularını iptal etti.

Onu köle bölümünde karşıladım, top karnıma dayanmış, büyük kenarlı şapkam ve atkımla olabildiğince gizlenmişti. "Kırmanı istiyorum

Bunu aç," dedim ve ona uzattım.

Köle mezarlığının kenarındaki eski bir alet kulübesini karıştırdı ve topu kırmaya çalışmak için kullandığı bazı paslı eşyalar buldu, ancak hiçbir şey onu çizmedi. Bu arada ben de bir kez daha eski köle belgelerini incelemeye başladım. Anıt mezarın dışında oturup çalışmak istiyordum ama Line herhangi bir mezarlığın yakınında kalmayı reddetti, bu yüzden evin görüş alanından uzakta, Quarters'ın yanına geri döndük.

"Neden korktuğunu bilmiyorum," dedim ona ayak uydurmaya çalışarak. "Tüm huzursuz ruhlar sevdiklerini aramaya gitti, bu yüzden burası temiz."

"Darci," dedi Line abartılı bir sabırla, "dünyadaki çoğu insan mezarlıkları sevmez. Hayaletlerin varlığından emin değiller ama işlerini şansa bırakmıyorlar."

"Size söylüyorum, hayaletler var ama burada hiç yok."

"Harika," dedi, "bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim. Şimdi buradan gidelim."

"Dün gecedен sonra bugün daha iyi bir ruh halinde olacağını düşünmüştüm," dedim içimden ama Line yorum yapmadı.

Bir banka oturdum ve topu bir gölge ağacının - kalan on üç karaağaçtan biri - altına yere koyup diz çökmesini ve eski bir çekici üzerine kaldırmasını izledim. "Bana dün gece sen ve o yarattığın duvarla ne yaptığınızı anlatır mısın? Sahnede olmayı ne kadar sevsem de, seyirci istemediğim zamanlar da oluyor."

"Ben, uh..." Line durdu, çekiç havada, cevabımı bekliyordu. Saldırması gerektiği mesajını gönderdim.

Topa vurdu ama çekiç neredeyse camdan sekecekti ve Line'ı arkasının üzerine yuvarladı.

Gülmeye başladım ama sesi bastırmak için öksürdüm. "Bu neyden yapılmış?" diye sordu.

"Bu gezegenden olmayan bir şey."

Line bu ifadeyle çelişmek ister gibi göründü ama bunun yerine "Dünyada başka gezegenlerden gelen pek çok şey var mı?" diye sordu.

Gözlerinden kaçındım. Putnam'da büyürken tek başımaydım. Ölen biriyle karşılaştığımda bunu söyleyebileceğim kimse yoktu. Bir çocuğa yanağında bir morluk gördüğümde "Bunun daha hızlı iyileşmesini sağlayacağım" diyemezdim. Bir öğretmene, okulun bitişiğinde yaşayan ve köpek yetiştiren adamın aslında bir pedofil olduğunu söyleyemezdim.

en iyisi onu şehirden çıkarmaktı. Bir şey yapmalı mıyım, yaparsam nasıl yapmalıyım diye soracak kimse yoktu. Ve bir şey yaptıktan sonra "Aferin!" diyecek kimse de yoktu.

İnsanlarla gerçek anlamda iletişim kuramamamın bir sonucu olarak, yapamayacağım şeyleri yapmaya çalışarak zamanımın ve enerjimin boşa harcamıştım. Kocamla tanıştığımda Putnam'dan yeni ayrılmıştım ve Tanrı'nın bana verdiği güç hakkında çok az şey biliyordum. Bir şeyler bulabileceğimi biliyordum ama kendimi zorlamamıştım. Putnam'da yüzükler ve iki yaşında başıboş dolaşan birkaç çocuk bulmuştum ama bir kaçırma olayıyla hiç uğraşmak zorunda kalmamıştım.

Ancak Adam'la tanıştıktan ve onun aracılığıyla babamı bulduktan sonra neler yapabileceğimi araştırmaya başladım. Bir adam Adam'a silah doğrulttuğunda ve beni alabilmek için Adam'ı öldüreceğinden emin olduğumda, insanları felç edebildiğimi öğrendim. Felç sadece konsantre olabildiğim sürece sürdü, ama bunu yapabiliyordum. Aslında, bunu kullanmıştım-

Hayır, öldürmek zorunda kaldığım dört kişiyi düşünmeyecektim. Evet, kötü olduklarını herkesten daha iyi biliyordum ama yine de onları ya da bir başkasını öldürmek istemiyordum. Ama öldürmek zorundaydım.

Cadılar öldükten sonra, Adam ve ben evlendikten ve babam ve Bo ile birlikte bir eve taşındıktan sonra, babam benimle çalışmaya başladı. Sorusu şuydu,

Kızım ne yapabilir? Birbirimizi bulmadan önce, atalarımı araştırmak için yıllarını harcamıştı, bu yüzden her birinin farklı yeteneklere sahip olduğunu biliyordu. Bazılarının daha fazla, bazılarının daha az gücü vardı.

Babam birçok medyumu incelediği için beni nasıl test edeceğini biliyordu.

Aptal kart oyunlarından vazgeçtik. Kısa sürede, istediğimde ona daireyi, kareyi ya da her neyse onu seçtirebileceğimi anladı.

Kocam, babamla birlikte hayaletlerle konuşabilmek için hayaletlerin olduğu söylenen yerlere gittiğimizi bilmiyordu - ya da eminim itiraz ederdi. Kimseye söylemedik ama bazı kiliselerden bazı insanlar arayıp benden birkaç "şeytanı" kovmamı istediler. Sadece zarar vermek isteyen birkaç ruhla karşılaşmıştım. Onları göndermeyi başardım.

Şeytan çıkarma ayinleri ve FBI'ın benden yapmamı istediği şeylerin yanı sıra, babam ve ben biraz eğlenmeye çalıştık. Birkaç müzeye gittik ve onun referansları sayesinde bodrum katlarına girebildim, böylece birkaç şeye dokunabildim ve hissettiklerimi anlatabildim. Loch Ness Canavarı gibi şeylerle ilgili birkaç gizemi çözmeye çalıştım.

Usame bin Ladin'in nerede olduğunu söyledim. Babama Deep Throat'un kim olduğunu ve JFK'yi kimin öldürdüğünü söyledim.

Söylediğim her kelimeyi evin bodrum katındaki gizli bir kasada sakladığı kırmızı deri günlüklerine yazdı.

Onunla geçirdiğim yıllar ve tüm keşifler nedeniyle, başka gezegenlerden gelen insanlar tarafından dünyaya yerleştirilmiş birkaç şey gibi bazı olağandışı şeyler görmüştüm.

Cevap vermem bu kadar uzun sürünce Line, "Unut gitsin," dedi ve çekiçe cam topa tekrar vurdu.

Tıpkı benim yaptığım gibi o da topla saatler geçirdi. Line'ın şiddeti işe yaramadığında ve zihnimin top üzerinde hiçbir etkisi olmadığında, ona bir keresinde babamla bir müzeye gittiğimizi ve dönüş yolunda küçük şirin bir kasabada öğle yemeği için durduğumuzu ve bir antika dükkanının önünden geçtiğimizi anlattım. Dükkâna doğru bir çekim hissettim ve içeri girmek istediğimi söyledim. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, bu yüzden merak ettim. Belki de elli dolarlık fiyat etiketi olan milyon dolarlık bir tablonun buluntularından biridir diye düşündüm. Bulduğum şey, yaklaşık beş santim boyunda küçük bir seramik adamdı. Kirli, kırık tabak ve bardaklarla dolu bir kâsenin içindeydi. Babam nesneyi aldığımda hiç şaşırmadı ve dışarı çıktığımda "İçinde bir şey var" dedim. Eve geldiğimizde babam çekiçe kırmaya çalıştı ama seramik çatlamadı bile. Sinirle nesneye büyüteçle baktı ve üzerinde bazı işaretler gördüğünü düşündü. Küçük adam okunamayacak kadar kirli olduğu için babam onu yıkamak üzere lavaboya götürmüş. Su küçük heykele değdiği anda dış kaplaması çözülmüş.

"ne vardı?" Line sordu. "Bir anahtar."

"Neyin anahtarı?"

"Hiçbir fikrim yok. Sadece küçük bir anahtar. Oldukça sıradan. Evimin ve arabamın anahtarlarıyla birlikte yanımda taşıyorum. Görmek istersen sana gösteririm."

Bana baktı. "Anahtarı kaplayan seramiğin başka bir gezegenden olduğunu mu düşünüyorsun?"

Devlin'le, hatta babamla bile konuşmuyordum ve Line'ın korku içinde benden kaçmasını istemediğim için omuz silktim. "Kim bilir?" Gözlerimi ondan kaçırarak söyledim.

Hikayeme göre, topu suya batırdık ve bu işe yaramayınca evin mutfağına gittik, temizlik malzemelerinin nerede olduğunu sorduk ve sonra karıştırmaya başladık. Ben insanları uzak tutarken Line

Büyük bir kovayı eski büyük dolapta ne kadar kimyasal varsa şişeleriyle doldurduk. Tekrar Quarters'a döndüğümüzde, üzerine amonyak, çamaşır suyu, kül suyu (arka tarafta bulduğumuz) ve hatta yer cilası döktük. Line topu parlatmaya ve içinden bir cin çıkmasını bekliyormuş gibi yapmaya başladığında güldüm. Seyircisi vardı, bu yüzden üç dilek uydurarak bir gösteri yapmaya başladı. Çok komikti, istediği dilekler konusunda sürekli fikir değiştiriyordu ve ben de çok güldüm.

Bir süre sonra topu bir ağacın altına bıraktı ve "Pes ediyorum. İçinde bir şey olduğuna emin misin?"

"Olumlu."

"Hey! Belki de sihirli, kaybolan bir anahtar deliği vardır ve anahtarın-"

"Zaten denedim," dedim iç çekerek. Gerçekten de elimden gelen her şeyi denemiştım.

Ama hiçbir şey işe yaramamıştı. "Peki ya satış faturaları?"

"Hayır, konuşmuyorlar," dedim topa bakarak. Line sessiz kalınca ona baktım. "Gazetelerde ne bulduğumu mu soruyorsun?" Martin'in baba olarak gösterildiği belgeyi ona uzattım.

Line kitabı okurken yanımdaki banka oturdu. Yaptıklarını hissedebilmem için omzunu omzuma dayadığından eminim. Line, üzerinde Martin'in adının yazılı olduğu belgeye dokunduğunda, akraba olduklarını anladım. O ve ben daha önce faturaları okuduğumuzda sanırım çok hızlı gidiyorduk ve belki de Martin'in faturasıyla ilgilenen ben olduğum için bağlantıyı kaçırmıştım.

Fatura diğerleri gibiydi. Yedi , çok açık tenli, Jedediah adında, tarla işlerinde eğitilmiş, sekiz yüz dolara satılık bir çocuk tarif ediliyordu. Annesinin boşluğuna "vefat etti" yazılmıştı ama babasının adı soyadından yoksun bir şekilde Martin olarak belirtilmişti. Faturanın arkasında el yazısıyla "Doğu Mezopotamya, Georgia'da Charles Frazier'e satıldı" ve tarih yazılıydı.

Line birkaç dakika boyunca gazeteyi elinde tuttu ve bir zamanlar pamukla dolu olan tarlaya baktı. Kağıtta "Tarla eğitimi" yazıyordu. Çocuk daha yedi yaşındayken tarlalarda çalıştırılmaya başlanmıştı.

Line'a "Özür dilerim," dedim.

Cevap vermedi ama kendi oğlunun tarlalarda çalışmak zorunda hayal ettiğini biliyordum. "Bu işe başladığımda sadece kendi çocuğumu kurtarmak istedim çünkü o bana bağlıydı. Bu tamamen benimle ilgiliydi, onunla değil.

Ama şimdi onun yüzünden içinde bulunduğu durumdan onu kurtarmak istiyorum, çünkü bunu hak etmiyor. Eğer birinin onu kurtarmak isteyeceği bir yeteneği varsa.

Çünkü bu ona büyükannemden geçti."

Line bana baktı. "Darci, oğlumu bulmak için ne yapabiliriz?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Kilise ve araba kazasının olduğu yer gibi birkaç yere gidebiliriz ama cevabın burada, bu evde olduğunu hissediyorum. O ruh, o Devlin denen adam, bana her şeyin kocamla bağlantılı olduğunu düşündürüyor. Orada ne olduğunu biliyorum" -küreyi başımla işaret ettim -"Adam'ı bulmak için gerekli, ama oğlunuzun bununla bağlantısı nedir?"

Başımı omzuna yasladım ve Line sanki kız kardeşiymişim gibi kolunu bana doladı. Bir yanım onun azgın cinsel arzusunun geçici olarak yatışmış olmasına seviniyordu ama bir yanım da bana kızgın bir şehvetle bakmasını özlüyordu.

Birkaç dakika öyle kaldık, sonra Line cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. Devlin'in yapmamız gerektiğini söylediği şeylerin listesi idi.

"Kölelere istediklerini verdik," dedi Line, "ama şimdi gittiler, onlara nasıl bir şey sorabiliriz ki?"

Hareket etmek istemiyordum, düşünmek istemiyordum. Başımı Line'ın omzuna yaslamak ve yanımda bir insan erkeğinin sıcaklığını hissetmek istiyordum. Gözlerimi kapatıp konsantre olursam, belki bir saniyeliğine Line'ın Adam olduğuna inanabilirdim.

"Köleleştirilmek için koyu tenli olmak zorunda değilsiniz."

dedi, Adam ve Bo'yu ve kendimi düşünerek. Irksal bir kölelik geçmişimiz yoktu ama köleleştirilmiştik.

Bir sonraki anda gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Line'ın bana baktığını gördüm; düşünceleri de netti. Belki tüm karanlık köleler gitmişti ama o evde başka bir köle daha vardı.

"Amelia," diye fısıldadı

Line. "Amelia," diye cevap verdim.

LINC

Sonsuza Kadar ve Daima

Bölüm On Dört

Bir hayaletle konuşacaktık!

Cesur bir insan olduğumu düşünmeyi severim ama Darci'yi o kadar isteksizce takip ettim ki kısa bacaklarına yetişemedim.

Darci'nin dünyanın en tuhaf insanı olduğunu düşünmemek için kendimi zor tuttum ve bininci kez kocasının onunla nasıl başa çıktığını merak ettim. Dün gece şimdiye kadarkilerin en tuhafı olmalıydı. Darci bir kristal küre için çıldırmıştı, ben de bir centilmen olarak ona yardım edeceğimi söyledim.

Hayatımı tehlikeye atarak bir çatı kenarına tırmandım, sonra da uyuyan bir kadının yatak odasına gizlice girdim. Darci için kapının kilidini henüz açmıştım ki arkama dönüp baktığımda uyanmış olduğunu gördüm. Ingrid yarı karanlık odada bana bakıyordu.

Gözlerinde bir soru.

Peki ne yapmam gerekiyordu? Ona gerçeği, kristal küresini çalmak için odada olduğumu mu söyleyecektim? Bu polisleri çağırtır ve kariyerime hiç de iyi gelmeyecek bir şekilde tüm gazetelere haber olmama neden olurdu. Ancak, tabiri caizse onu çalmak için odaya gizlice girmiş olsaydım, bu sorun olmazdı. Bu, eşyaları insanlardan daha mı değerli kılıyordu?

Her neyse, onun peşindeymişim gibi davranmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Gerçek şu ki, bana hayır diyeceğini düşünmüştüm. Hayatım boyunca sadece iki kadın bana hayır demişti ve onlar da Darci ile annesiydi. Ama son ikisi onlar olduğu için sanırım şansımın döndüğünü düşünmüştüm.

Olmamıştı. Yatağa bir adım yaklaştığımda, kadının beni en kötü şekilde istediğini biliyordum. Onunla birlikte yatağa girdim, beni soymasına izin verdim ve sevişmeye başladık.

Yavaş yavaş sevişmek, bütün geceyi buna ayırmak istiyordum çünkü bir daha ne zaman sevişeceğimi kim bilebilirdi ki? Alanna'nın hiç ortalıkta olmaması ve Darci'nin muhtemelen ölmüş olan bir adama olan ortaçağ bağlılığı arasında, bu gecenin uzun sürmesini istiyordum.

Yatakta birlikte olduğum kadını tanıımıyordum ama içine girdiğim bu garip olayda onun da bir payı olduğunu biliyordum. Darci'nin bana anlattığından daha fazlasını bildiğinden emindim ama daha fazlasını öğrenmeye çalışmak konusunda isteksizdim.

Kadına gelince, bir kez konuşmaya çalıştığımda parmak uçlarını dudaklarıma götürdü. Bütün gece tek kelime etmedik. Sadece dokunduk ve

yaladı ve emdi. Güneş doğduğunda onun esnek vücudunda bilmediğim bir santim bile kalmamıştı.

Şafak vakti bana sırtını döndü ve uyumaya gitti. Hiçbir şey , sadece yan döndü ve uyudu. Bu bir kovulmaydı. Sırtı, jestlerin en mahremiini yapmak için bir davet değildi: kucaklaşma. Sanki akşam için kiralanmış bir aygırmışım gibi, benimle işi bitmişti.

Kalktım, üzerime bir şeyler geçirdim, kapıdan çıktım ve alt kattaki kendi odama gittim. Kadınlar onları ovmamı istemeye başlamadan önce birkaç saat uyumak istiyordum. Sadece altı kişilerdi ama her biri her gün bir randevu istiyordu. Ve her biri bana ayrılan saatten daha fazlasını istiyordu. "Şuram ağrıyor," diye sızlanıp o bölgeye fazladan on beş dakika harcamamı istiyorlardı. Yaptım ama hoşuma gitmedi.

Ancak başımı yastığıma koyduğum anda tamamen uyanmıştım. Gece bir ara kafamı kaldırdığımda Darci ve hayaletin odanın duvarıyla "en büyük kim" oyunu oynadıklarını gördüm. Eski bir İskoçyalı gibi giyinmiş olan Devlin, bazen orada olmayan duvara yaslanıyordu - ki bunun oldukça tuhaf görüldüğünü söyleyebilirim. Devlin duvarı ortadan kaldırıyor, sonra Darci gözleri yuvalarından fırlayacak kadar konsantre olarak duvarı yeniden ortaya çıkarıyordu. Devlin eğleniyor gibi görünüyordu ama Darci çok çalışıyor gibiydi. Oğlumu bulamamasına şaşmamalı, diye düşündüm, yeterince gücü yok.

Darci onu izlediğimi görünce utandı, hayalet güldü ve duvar yeniden ortaya çıktı. Altımdaki sarışın kadın olan bitenin farkında değilmiş gibi görünüyordu ama bunu bir iltifat olarak kabul edemezdim. Zevk vermeye programlanmış bir robot gibiydi. Eğer uzun zamandır erkek arkadaşım olmasaydı onunla yatağa girmezdim. Bana göre seks, kişisel bir bağ varsa daha iyidir. Aşk onu en iyi hale getirir. Alanna'yı ele alalım mesela. Ya da Darci'yi ele alalım. Muhtemelen yatakta eğlenceli olurdu. Küçük vücudu muhtemelen çok ilginç şekillere girebilirdi, peki ya şu gücüne ne demeli? Zihnimdeki şeyleri okuyabiliyordu. İmgelemlerini ve hislerini benimkilere aktarabilir miydi? Eğer Darci ve ben seks yaparsak, aynı anda iki tarafı da hissetmemizi sağlayabilir miydi? Ben onun hissettiklerini hissederdim, o da benim hissettiklerimi hissedirdi.

Yatağıma uzanıp o kadar uzun süre bunu düşündüm ki biri kapımı çaldı ve yemek salonunda kahvaltı servisi yapıldığını söyledi.

Esneyerek kalktım, giyindim ve Darci'ye seksle ilgili gücünü nasıl sorabileceğimi düşündüm. Kurnazca tabii ki.

Kahvaltıdan sonra dirseklerime kadar çok yumuşak beyaz ete batmıştım. Belki de kendimi daha iyi hissettiğim için her kadına biraz kilo verip biraz kaslanırsa onunla ilgilenebileceğimi ima etmeye başladım. Öğle yemeğinde Nar-cissa bana ağırlık odasını açmak zorunda kaldıklarını çünkü kadınların aletleri kullanmayı talep ettiklerini söyledi. "Belki biraz ders verebilirsin" dedi.

Kurtar beni, diye düşündüm. İki kiloluk dambıllar ve kadınlara omuz presinin nasıl yapıldığını göstermek yapmak istediğim bir şey değildi. Yine de bir yerlerde ağırlık odası olduğunu duymak harika bir haberdi. Narcissa'ya gülümsedim. "Beni çalışırken izlemelerine izin vereceğim ve bunun onlara ilham vermesini umacağım." Öğle yemeğinden sonra çalışabilmek için tüm masaj randevularımı iptal ettim ama Darci çalmasına yardım ettiğim cam topu kırmamı istedi. Bunun sadece iki dakika süreceğini ve sonra özgür olacağımı düşündüm. Gerçek şu ki

Ingrid'i bir kez daha ziyaret etmeyi planlıyordum.

Ama topu kırmanın imkânsız olduğu ortaya çıktı. Darci bana uzaylı maddelerle ilgili tuhaf bir hikâye anlattı, özellikle de bir anahtarın etrafında dolaşanlarla ilgili, ama söylediklerini düşünmemeye çalıştım. Tek istediğim spor yapmak, sonra da güzel bir kadınla yatmaktı.

Darci'nin başka fikirleri olduğunu bilmeliydim. Bir hayaletle konuşmak, yapılacak eğlenceli şeyler listemin en alt sıralarında yer alıyordu.

Amelia'ya ait olduğunu söylediği odanın kapısının önünde durduk ve Darci'ye göre Amelia hâlâ oradaydı. Hâlâ hapsedilmiş, hâlâ bekliyordu.

Kapının ardında ne olduğu konusunda o kadar gergindim ki havayı yumuşatmak için döndüm ve uzaklaşmaya başladım. Darci gömleğimi yakaladı ve beni geri çekti. Gülmesini istedim ama ciddi olduğumu biliyordu.

"Bak," dedi, "gerçek şu ki bir şey görebileceğinden şüpheliyim. Yıllardır hayaletlerin etrafındayım ve onları sadece ben görebiliyordum, o zaman bile göremiyordum."

"Bu mantıklı," dedim.

"Onları kafamın içinde görebiliyordum. Tıpkı bir rüya gibi. Rüyadaki insanları net bir şekilde görebilirsiniz ama başka hiç kimse göremez. Hayaletleri hep böyle gördüm."

"Ta ki bu şekil-adam, Devlin'e kadar."

"Doğru. Devlin farklı. Anlatmaya çalıştığım şey, sizin muhtemelen hiç hayalet görmeyeceğiniz. Sen sadece çıplak bir oda göreceksin, ben ise

hayalet."

"Hiçbir şey görmeyeceksem, neden oraya girme zahmetine gireyim ki?"

Darci cevap vermekte tereddüt ettiğinde, bana gerçeği söylemek zorunda kalmamak için inanabileceğim makul bir yalan uydurmaya çalıştığını anladım. Küçük Bayan Darci hakkında bazı şeyler öğrenmiştim. Birincisi kolayca utanıyordu, ikincisi ise ona dokunduğumda kafamın içindekileri görebiliyordu. Belki onu utandırır ve dikkatini dağıtırsam, o zaman ona sorular sorabilir ve gerçeği öğrenebilirdim. Neden bu hayaleti görmek için onunla gitmek zorundaydım? Bana söylemediği ne biliyordu?

Uzanarak onu kollarıma çektim, sırtı önüme dönüktü ve yüzümü boynuna gömdüm. Sonra zihnimde dün geceyi gözden geçirmeye başladım, vuruş vuruş, sıcak tende dil, inlemeler ve özellikle küçük ölümünden önceki an.

Darci kollarımda gevşeyerek, "Yapma," diye fısıldadı. "Lütfen yapma."

- Kendime engel olamıyordum ama bir saniye sonra kulağını okşuyordum ve kafam ona yapmak istediğim şeylerin hayaliyle doldu.

Odanın kapısı açılmasaydı ve neredeyse içeri düşmeyecek olsaydık, ne olurdu bilmiyorum. Darci'yi kızdırıp bana gerçeği söyletmek istemişim ama onun yerine-

Başımı çevirerek odaya baktım. Temizdi ama Amelia Barrister'ın yarı siyah bir çocuk doğurduğu 1843 yılında olması gerektiği gibiydi. Üzerinde güller olan kardan adam şeklindeki lambalar, her ahşap masanın üzerinde tığ işi örtüler ve etrafa dağılmış en az yarım düzine küçük masa vardı. Sağ taraftaki duvar boyunca uzanan saçaklı bir yatak vardı, saçak uzun beyaz tığ işi bir kumaşla örtülüydü. Sol tarafta ise sert, küçük bir kanepenin yere yakın, sert görünümlü birkaç sandalyenin bulunduğu bir oturma alanı vardı. Bize bakan duvarda birkaç uzun Fransız kapısı vardı. Kapılar açık duruyordu ve binanın köşesinde yer alan küçük, derin bir sundurmayı görebiliyordum. Bir insan o verandada oturabilir ve aşağıdaki insanları görebilir ama onlar tarafından görülmeyebilirdi.

Odada tuhaf olan tek şey -zamanda bir adım geriye gitmiş gibi görünmesi dışında- kapıların hemen ötesinde bir sandalyede oturan ve bir iplik parçasının etrafında tığ iğnesi sallayan eski moda kıyafetler giymiş bir kadının olmasıydı. O kadar sağlam görünüyordu ki gerçek olduğundan emindim. Belki de tanışmadığımız biriydi, diye düşündüm. Ama sonra açık kapıdan bir esinti girdi, birkaç yaprak içeri savruldu ve kadının içinden geçti.

Cesur davranmaya çalıştım. Ateş altında mizah. "Bana onun tanışmadığım konuklardan biri olduğunu söyle," diye fısıldadım Darci'ye.

"Korkarım hayır," diye fısıldadı. "Bu evde insanların görebileceği iki ruh var. Bu çok fazla enerji demek. Çok fazla nefret."

Bunu söyleme şekli sanki bir mucize görmüş gibiydi, harikulade ve eşsiz bir şey.

"Sanırım-" diye başladım ama sandalyedeki kadın bana döndü ve gülümsedi. Çok güzeldi, mavi gözleri ve küçük dantelli bir başlığın altındaki koyu sarı saçları vardı. Gerçek olmadığını, hatta ölü olduğunu biliyordum ama doğru makyaj ve iyi bir ışıklandırma ile çok güzel olabileceğini düşünmeden edemiyordum. Küçük bir burnu ve güzel, dolgun dudakları vardı. Cildi parlıyor gibiydi ama iyi anlamda, ölü bir insanın cildinin parlayabileceği gibi değil.

Gitmeye karar verdim.

"Martin," dedi usulca, "seni görmek ne güzel. Gel ve yanıma otur."

Nasıl olduğunu bilirsiniz. Bir hayalet size elini uzatır ve gitmek istersiniz ama ayaklarınız donar. Orada öylece durdum, hareket edemedim.

Darci beni sırtımdan itti ve ayaklarım yere bastığı için neredeyse düşüyordum.

"Aman Tanrım!" dedi. "Kendine zarar verdin mi?"

"Uh.hayır, ben..."

"Gel ve . Biraz çay içeriz." Darci'ye döndü. "Penny, bize çay yapar mısın?"

Darci'nin şaşkın şaşkın, "Şimdi ne yapacağım?" diye sorar gibi baktığını görmemnin mutluluğunu yaşadım.

"Evet," dedim yüksek sesle, "bize biraz çay yap... Penny."

İlerledim ve Amelia'nın karşısındaki koltuğa oturdum. Üzerinden bir yaprağın uçtuğunu görmeseydim gerçek olduğuna yemin edebilirdim. Belini o kadar sıkı bir elbise giymişti ki, dikişlerindeki ipliğin gerildiğini görebiliyordum. Korse giydiğini biliyordum ve siyaseten doğru olsaydım ne kadar özgür olmadığını düşünürdüm, ama muazzam bir göğsü, incecik bir beli ve büzgülü eteğinin altında bir sürü kalçası vardı. Eğer büyük büyük büyükbabamın kadın zevkinin bir örneğiye, ailemizdeki erkeklerin pek değişmediğini söyleyebilirim.

"Bugün nasılsın?" diye sordum. Arkasında Darci dolaptan tabakları çıkarıyordu ve gerçek çay yapıp yapmayacağını merak ettim. Amelia içtiğinde neler olduğunu izlemek ilginç olabilirdi.

"Ben iyiyim," dedi ve sonra gözlerini Darci'ye doğru çevirdi. Bana Darci/Penny odadayken rahatça konuşamayacağını söylüyordu.

"Al kızım!" Darci'ye sertçe söyledim. "Git ve getir..." Ne? Merak ettim. "Atım." Martin'in atı var mıydı?

"Evet, masstah," dedi Darci, bana ters ters baktı ve sonra odadan çıktı.

Amelia'ya zaferle baktım, ta ki kendimi bir hayaletle izole ettiğimi fark edene kadar.

Amelia bana doğru geldiğinde kapı Darci'nin arkasından daha yeni kapanmıştı. Yarı süzülüyor, yarı yürüyordu. Bana dokunana kadar korkudan ölecektim. Dokunuşunu hissedebiliyordum.

Darci hayaletlerin güçlü enerji, güçlü nefret nedeniyle ortaya çıkabileceğini söylemişti. Ama Amelia düzgün vücudunu kucağıma kollarını boynuma doladığında, güçlü sevginin de bir hayaletin ortaya çıkmasına neden olabileceğine karar verdim.

Amelia dudaklarını benimkilerin üzerine koydu. İlk başta onları zar zor hissedebiliyordum ama öpücüğüne karşılık vermeye başladığımda dudaklarını daha güçlü hissedebiliyordum. Elimi o küçük beline koyduğumda havaya dokunmuş gibi oldum, sanki orada değil ama oradaydı. Öpüşme derinleştikçe, vücudu daha sağlam bir hal aldı.

Dilim onunkine dokunduğunda, elbisesinin altında ne kadar ilginç kıyafetler olduğunu görmeye hazırdım. Elim elbisesinin ön kısmındaki minik düğme sırasının tepesine gitti. O ağzını benimkinden çekmeden önce altı tanesini açmışım.

"Hayır, sevgilim," dedi, nefesi kulağıma değiyordu. "Burada ve şimdi olmaz. Edward her an dönebilir."

"Hayır, şu anda Jassy ile birlikte, yani tüm öğleden sonrayı alacak."

Bunu söyler söylemez şaşkınlıkla ona baktım. Bu da nereden çıkmıştı? Lütfen bana bir hayaletin bedenimi ele geçirmedeğini söyle! Lütfen.

"Evet, biliyorum. Penny bana her şeyi anlatır. Edward'ın kadınlarla yaptığı her şeyi bana anlatmaktan zevk alıyor. Canım," dedi dudaklarını dudaklarıma dayayarak. "Dikkatli olmalıyız. Penny bizi öğrenirse Edward'a söyler ve o da..."

Yüzünü boynuma gömdü. Belki korseden, belki de ölmüş olmasından kaynaklanıyordu ama kendimi ona karşı korumacı hissetmeme neden oluyordu. Ve sanki onu yatakta benimle birlikte yaşamak istediğimden daha çok istiyordum. İki düğmesini daha açtım.

Güldü, hoş bir sesle bir düğmemi daha çözmemi sağladı. "Şimdi uslu dur," dedi. "Bu gece seninle aynı yerde buluşacağım. Tamam mı?"

orada olmak?"

Onu o kadar çok istiyordum ki liseli bir çocuk gibi titremeye başlayacağımdan korkuyordum. "Ziller takılıyken," dedim.

"Üzerimde hiçbir şey yokken," dedi baştan çıkarıcı bir şekilde, kucığımdan inerken ona sarıldım. "Şimdi olmaz," diye fısıldadı, sonra elini nefesimi kesecek şekilde bacaklarımın arasında gezdirdi.

Bir saniye sonra kapı açıldı, Darci odaya girdi ve Amelia sandalyesine geri oturdu; elbisesinin ön düğmelerinin beline kadar açık olması dışında her bir melek gibi görünüyordu.

Darci bize yakın durdu, Amelia'nın açık elbisesine, sonra da pantolonumun önüne bakarken gözleri şok içindeydi. Bacaklarımı çaprazladım ve kucığıma bir yastık koydum.

Amelia elbisesini bağlamaya başlarken, "Burası çok sıcak," dedi. "Şimdi Martin," dedi iş adamı edasıyla, "benimle konuşmak istediğin konu neydi?"

"Jedediah," dedim düşünmeden önce.

Bana baktığında yüzü o kadar ıstırap doluydu ki neredeyse nefesim kesiliyordu. Sonra, dehşete düştüm, yaşlandı. Genç ve güzel bir kadinken yaşlı, bir deri bir kemik kalmış, gözlerinde dünyanın tüm sefaleti olan bir kadına dönüştü ve sonra ortadan kayboldu. Oda aynı kaldı, Viktorya dönemine ait bir film seti gibi döşenmişti, tek fark Amelia'nın gitmiş olmasıydı.

Bir an öylece oturdum, boş sandalyeye baktım ve sanki çok sevdiğim birini kaybetmişim gibi kendimi mahrum hissettim.

Darci, Amelia'nın oturduğu sandalyeye oturdu ve ben kültür şoku yaşadım. Üzerinde kot pantolon ve fuşya rengi bir kazak vardı. Kıyafetinden öğrendiğimi hissettim. Kadınlar etek giymeliydi. Beli kalın ve düzdü; saçları gevşek, dağınık ve doğal olmayan bir renkteydi. Yüzü de ucuz bir şıfıntınıninki gibi boyalıydı.

Bunu sadece bir saniyeliğine hissettim ve sonra kayboldu. Darci'ye baktım ve oldukça hoş görünüyordu.

"Gerçekten iğrençsin," dedi kesin bir ifadeyle. "Dün gece seni öldürmek isteyen kadın vardı, birkaç dakika önce her ve şimdi de bir hayalete asılıyorsun." Dikkatle bacaklarımın arasına baktı.

"Geri çekil. Beni kim öldürmek istedi? Yatak dışında yani."

Darci elini reddedici bir şekilde salladı. "Bunun bir önemi yok. Amelia'dan ne aldınız, elbisesinin içindekinden başka?"

"Kıskanmış gibisin." Elimi yüzüme sürdüm. "Gerçekten üç saatliğine spor salonuna gitmem gerekiyor, belki de beş." Ayağa kalkmaya başladım ama Darci yine beni felç etmişti. Hareket edemiyordum.

"Ne dedi o?" Darci sordu, sesi sadece fısıltıydı çünkü beni yerinde tutmak için çok konsantre olmak zorundaydı.

"Beni serbest bırakana kadar tek kelime etme," dedim arka dişlerimi birbirine geçirerek. Darci beni bıraktı ve ben de kalkmaya başladım.

"Tamam," dedi, "özür dilerim. İçtenlikle ve samimiyetle özür dilerim. Kıskanmıştım. İtiraf ediyorum. Hayatım boyunca sadece benimle konuşan hayaletlerle yaşadım, sonra birinin beni bir hizmetçi gibi kovması-"

"Köle," dedim, hâlâ sandalyemden yarı kalkmış bir halde.

"Köle. Evet, bir köle gibi. Bu beni etkiledi. Peki sen ve Amelia ne hakkında konuştunuz?"

"Bu bir çatlak mıydı?"

"Sadece küçük bir tane. Lütfen Line, bana ne söylendiğini anlat."

Tereddüt ettim. "Neden geceyi beni öldürmek isteyen bir kadınla geçirdiğimi söyledin?"

"Ingrid evinize gizlice giren, kasayı açan ve ajanınızın size verdiği belgeleri alan kadındı."

Tekrar . "Barney'i o mu öldürdü?"

"Evet."

Darci'ye doğru eğildim. "Gidip uzun ve sıkı bir egzersiz yapacağım ve sonrasında seninle sırlarımızı paylaşacağız. Anladın mı?"

"Evet. Ne yaptı-?"

Ayağa kalktım ve Darci'ye baktım. "Amelia bu gece benimle her zamanki yerimizde buluşacak. Neresi olduğunu bulma işini sana bırakıyorum. Akşam yemeğinde görüşürüz." Kapıyı arkamdan kapatarak odadan çıktım.

Jude Deveraux
DARCI

Sonsuza Kadar ve Daima

On Beşinci Bölüm

Araştırma, diye düşündüm. Yeniden araştırma yapmam için gönderilmiştim. Line'ın 13 Elms'teki kütüphaneye gitmemi ve oradaki kitapları araştırmamı kastettiğinden eminim ama benim kendi planlarım vardı, bu yüzden Line'ı başka bir yerde meşgul etmem gerekiyordu. Ingrid'i ararken ve ellerimi kapılara koyarken, odalardan birinin içinde bir ekipman hissettim. İlk başta bunun kamera ve mikrofonların bulunduğu oda olduğunu düşündüm ama o ekipmanın mutfağın hemen dışındaki bir odada olduğunu (ve çoğunlukla insansız olduğunu) zaten öğrenmiştim, peki o odada ne vardı? Line'a baktığımda anladım. Egzersiz aletleriydi; hepsi de Barrister kardeşlerin hanımefendi davranış anlayışına uygun olarak hafifti-

ve eski döşemelerin durumuna uygun olarak. Ağır yükler döşeme kirişlerine çarpabilirdi.

Line'a kadınları spor yapmaya teşvik etme fikrini vermek fazla çaba gerektirmemişti, bu da Narcissa'nın kapının kilidini açmasını ve Line'ın öğleden sonrayı spor salonunda geçirmesini sağladı. Yatakta Ingrid'le daha fazla zaman geçirmek istediğini biliyordum ama Ingrid o sabah gitmişti. Bowling topu çantasına koyduğum orna-ment'in gücü olmadığından, çantayı yanında götürüp götürmediğini anlamak zordu ama ben öyle düşünmüyordum.

Belki de kadını zihnimle takip etmek için çaba sarf etmeliydim ama onun bir şey bildiğini hissetmiyordum. Aurası o kadar donuktu ki onda hiçbir tutku göremiyordum. Onun gibi insanları daha önce de görmüştüm. Hasarlıydılar. Ruhsuz demek istemedim ama yakındılar. Hiçbir şey hissetmiyorlardı, ne sevgi ne nefret, ne merhamet ne de pişmanlık. Bir gün Line'la yatağa girip ertesi gün onu rahatlıkla öldürebilirdi.

Onun yanındayken aklımdan geçenleri öğrenmek için elimden geleni yaptım -akıl okuyabildiğimden değil- ama çok az şey gördüm. Line'ın ajanının ofisini ateşe verdiğinde bir adamı öldürdüğü için pişmanlık duymadığını hissettim. Her ne yapmış olursa olsun, hikâyenin bütününde onun önemli olmadığını biliyordum.

Her neyse, öğleden sonra Line'ı meşgul etmek istedim, böylece biraz keşif yapabilirdim. Doğu Mezopotamya'ya gitmek için kullandığımız kiralık arabamız hala duruyordu, bu yüzden onu kullanmayı planladım.

O sabah Colorado'daki kızım ve yeğenimle konuştum. Onları çok özlemiştim! Susan teyzeleri tavan arasında eski bir bebek evi bulmuştu, evin ilk kurucusunun kızı için yapılmış bir şeydi.

ev. Son derece zengindi ve 1890'larda yaptırdığı bebek evinin dört katında yirmi sekiz odası vardı. Evde her biri Kane Taggart'ın ailesinin üyelerini temsil eden bir düzine oyuncak bebek ve dört hizmetçi vardı.

"Onlar için bir sürü kıyafet var ve onlarla güzelce oynuyoruz," dedi kızım ve ses tonundan yapmaması gereken bir şey yaptığını anladım.

"Susan Teyze'yle konuşayım."

"Ne yapmışlar?" Susan'a sordum.

"Bebeklere hayat vermiş gibi görünüyorlardı. Kişilikleri falan olan gerçek bir hayat olduğunu sanmıyorum ama bebekler oldukça gerçekçi bir şekilde hareket ediyorlardı."

"Seni korkutmak mı?"

"İnanamayacağın kadar," dedi Susan içinden. "Mike buradaydı ve kızların... büyülerini çıkarmalarını sağladı. Sorun şu ki bebeklerle oynamanın başka bir yolunu bilmiyorlardı ama biz onlara öğrettik."

"Susan..." Başladım ama söyleyecek bir şey bulamadım. Aynı anda hem özür dilemek hem de teşekkür etmek istedim.

"Sorun değil," dedi, belli ki ne söylemek istediğimi anlamıştı.

Ona bolca teşekkür ettim, telefonu kapattım ve sonra babamın beni aramasını istedim. O ve ben birlikte o kadar çok zaman geçirmiştik ki, aramızda o kadar güçlü bir kanal vardı ki, sanki aramızda bir telekablo vardı.

Babam dakikalar sonra beni aradı. Hâlâ Boadicea'nın içinde ayna olan çantasının izini sürüyordu. Şimdiye kadar bulamamıştı ama bulacağını hissediyordum. Aynayı bulup bulamayacağını henüz bilemiyordum ama bulacağını umuyordum.

Beni ve ne yaptığımı sordu ama ona hiçbir şey söylemedim. Ama o zaman anlatacak bir şey yoktu. Line ve ben bazı köle hayaletleri göndermiştik ve Line hem yaşayan hem de ölü tüm kadınlar arasında cinsel bir çılgınlık yaratmayı başarmıştı ama sonuçta oğlunu bulma konusunda hiçbir ilerleme kaydedememiştik.

Ancak öğleden sonrayı boşaltmamın nedeni Line'in dikkatini dağıtmadan birkaç yeri ziyaret edebilmektir. Onun güzelliği, salt varlığı insanların dikkatini istediğim konudan uzaklaştırıyordu, bu yüzden babama yakında bazı haberlerim olabileceğini söyledim.

Telefonu kapattıktan sonra dışarı çıkıp arabaya gittim. Diğer konuklara sorular soruyordum ve hatta bir hizmetçiden birkaç kelime koparmıştım.

en eski yerel kilisenin nerede olduğunu ve Lisa Henderson olması gereken kadının nerede kaza yaptığını öğrendi.

İlk gittiğim yer kaza alanıydı. Bildiğim gibi, bir tepenin dibindeydi. Kendimle gurur mu duymalıydım yoksa sinirlenmeli miydim bilemiyordum çünkü gazetedeki fotoğrafı elime aldığımda hissettiğimden daha fazla bir şey hissetmemiştim. Geride herhangi bir araba parçası ya da herhangi bir şey kalıp kalmadığını görmek için ağacın dibindeki büyüme karmaşasına adım attım. Belki enkazdan bir şeye dokunursam bir şeyler hissederdim-

"Oh!" dedim ve geri sıçradım. Kendimi sabitlemek için elimi ağacın üzerine koymuştum ve kolumda bir sarsıntı hissettim. Ağaç hızla gelen bir araba tarafından çarpıldığı için çok kızgındı.

Geri çekildim ve ağaca baktım. Line'in da dediği gibi, beni şaşırtmak için çok şey gerekiyordu ama bu kızgın ağaç bunu yapıyordu. Geriye doğru adım atarken, yarı yarıya bana elma fırlatmaya başlamasını bekleyerek telaşla ağaca baktım-

Bir meşe ağacı olması dışında.

Ağaç sadece bir ağaç olarak kaldığında rahatladım. Ancak neredeyse arabaya geri koşacaktım, sonra kendimi sakinleştirmek için bir an durdum. Yola geri dönmek için arabayı geri çevirirken şöyle düşündüm: Bana hayaletler ve dans eden bebekler verin, ama bırakın ağaçlar sessiz olsun!

Aradığım kiliseyi çakıllı bir yolun aşağısında buldum. Küçük bir açıklığın içindeydi, sağında ve arkasında bir mezarlık vardı. Arabadan indiğimde bir an için oradaki sessizliği dinledim. Etrafta o kadar çok ruh dolaşıyordu ki kuşlar bile pek ses çıkarmıyordu. Sessizce kapıyı kapattım ve mezarlığa doğru yürüdüm. Martin'in mezarını bulmayı umuyordum ama Amelia'nın kocasının adamın kutsanmış bir yere gömülmesine izin vereceğinden kuşkuluydum. Martin'in mezarının 13 Elms'i çevreleyen arazide ve işaretlenmemiş olduğundan emindim.

Mezarlığı çevreleyen küçük beyaz çitten içeri adımımı atar atmaz ruhlar tarafından öyle bir bombardımana tutuldum ki kollarımı yüzüme kapattım. Bana zarar vereceklerinden ya da onlardan korktuğumdan değil. Sadece sayıları çok fazlaydı. Sanki yüz yıl kadar bir süredir orada mahsur kalmışlar ve birileriyle konuşmak için can atıyorlardı. Pek çok insan onları duyamadığından, dedikodu ve haber almak için bana koşuyorlardı.

"Kuzenimi gördün mü?"

"Altın madalyonumu bulamıyorum. Baldızım çaldı. Benim için geri getirebilir misin?"

"Güzel saçların var. Dokunabilir miyim?"

"Çocuğunuz var mı? Eskiden çocuklarım vardı. On iki tane, ama altı -"

"Ssssh," dedim, nefesimi içime çektim, gözlerimi kapattım ve her şeyin sakinleşmeleri için. Etrafımda sessizlik hissettiğimde gözlerimi açtım. Bunlar Devlin ve Amelia gibi hayaletler değildi, sadece benim gibi insanların görebileceği türdendi. Etrafımda duruyorlar -aslında yüzüyorlardı- ve sorularla dolu kocaman gözlerle bana bakıyorlardı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Ssssh!" Sertçe söyledim. "Sana söyledim-" "Özür dilerim."

Döndüğümde, mavi gözlü ve koyu sarı saçlı genç bir adam - canlı bir insan - gördüm. Üzerinde bir bakana özgü yakası olan mavi bir gömlek vardı. Korkunç siyah köklerine kadar kırmızıya döndüğüme eminim. "Özür dilerim," dedim, "sizi şey sandım..." Ne diyebilirdim ki, onun birçok hayaletten biri olduğunu mu düşünmüştüm? Ona zayıf bir gülümseme verdim. "Eski kiliseleri severim... ve mezarlıkları," dedim. "Bu bölgenin tarihini öğrenmeye çalışıyorum." Tarihi bizzat yaşamış olamayacak kadar genç görünüyordu.

İlk tepkimden şüphelenerek bir an kaşlarını çattı ama onu başardım. biraz kırmızı ve biraz da beyaz olan mavi bir aurası vardı. Huzuru seven, bazen heyecanı seven ve doğru bir yol izlemek için çok çabalayan bir adamdı. Ondan hoşlandım. Gülümseyerek, o geldi doğru Benve teklif edildi onun el için Salla.

"Christopher Frazier," dedi, bu beni ürküttü.

"Charles Frazier gibi mi?"

Mükemmel dişlerini göstererek gülümsedi - birileri bu dişler için çok para harcamıştı. "Bana öyle geliyor ki yerel tarihimiz hakkında zaten epey bir şey biliyorsunuz."

Gülümsemesine karşılık vermekten kendimi alamadım. "Sadece birkaç parça. Elms 13'ten bazı kölelerin Charles Frazier'a satıldığını ve onun adını aldığını biliyorum. Al Baba'yla tanıştım."

Rahip Frazier genişçe gülümsedi. "Al Baba harika bir adam. Ama vahşi. Okulunu açık tutmak için kazanmak zorunda kaldığı savaşılara inanamazsınız. İnsanları, kendi deyimiyle 'Dünya Liderleri'nin yardıma ihtiyacı olduğuna inandırmakta zorlandı. Ama buraya okul hakkında konuşmaya gelmediniz, değil mi Bayan...?"

"Bayan Nicodemus," dedim bu isimden nefret ederek. Kocamın Montgomery ismini seviyordum ve herkese bu ismi paylaştığımı söylemek istiyordum.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"1843'te 13 Elms'te bir köle ayaklanması oldu ve Martin adında bir adam asıldı. Mezarını ve onunla ilgili bulabildiğim her şeyi bulmak istiyorum."

"Üzgünüm ama o buraya gömülmedi. 1920'lere kadar burası tamamen beyazlara ait bir mezarlıktı. "13 Elms'teki mezarları kontrol ettiniz mi?"

"Evet," dedim. O konuşurken arkasında dolaşan ruh formlarına baktım. Martin adında birini tanımadıklarını söyleyerek başlarını hayır anlamında sallıyorlardı.

Çıkamaz sokak diye düşündüm ama sonra aklıma onun söylediği bir şey geldi. "'Yerel' tarih dediniz. Charles Frazier'in yaşadığı Doğu Mezopotamya, Georgia 'yerel' olmak için biraz uzak değil mi?"

"Barrister'lar ve Frazier'lar uzun zaman önce birbirlerinin aileleriyle evlenmişler. Sanırım İç Savaş'tan önceydi ama ne zaman ya da kimin kiminle evlendiğinden emin değilim. Aile geçmişiyle ilgileniyorsanız Henry'ye sormalısınız."

"Kim o?"

"Hemen şurada oturuyor. Şu küçük beyaz evi görüyor musun?"

Ağaçların arasından hiçbir şey göremiyordum. Ben bakarken Rahip Frazier elini koluma koydu ve bana bir evin köşesini gösterdi. Anında onunla ilgili bir şeyler hissettim. Çocukken bir şey yapmıştı, çok kötü olduğunu düşündüğü bir şey. Bunu telafi etmek için kendini Tanrı'ya adamıştı.

"Kendini affetmelisin," dedim düşünmeden önce.

Bir an irkilmiş gibi göründü, sonra güldü. "Sen ve Henry çok iyi . Elli yıldan fazla bir süre 13 Elms'te çalıştı ve oradaki hayaletler ve cinler hakkında konuşmaya bayılır."

"Ben de," dedim ve koşmadan gidebildiğim kadar hızlı bir şekilde eve doğru geri döndüm. Rahibin arkasında, ruhların bana kollarını uzattıklarını, geri dönüp onlarla sosyalleşmem için yalvardıklarını gördüm.

"Buranın nesi var böyle?" Mırıldandım. "Neden buradaki ruhlar bu kadar huzursuz? Neden huzur bulamıyorlar?" Bu soru aklıma gelir gelmez, Devlin'i düşündüm! O yaratık her kimse ve her neyse, buradaki huzursuzluğun sebebinin o olduğuna emindim. Bir an için babamın Alaaddin'in lambasını bulduğunu hayal ettim. Bir şekilde

Devlin içerideydi ve sadece ihtiyacım olduğunda onu dışarı çıkarırdım. Ama ona ne için ihtiyacın vardı? Duvarları teleskopla içeri ve dışarı çekmekten başka ne yapabilirdi ki?

Huzuru düşündüğümde, beyaz evin yirmi adım yakınına geldiğimde ona ulaştığımı anladım. Küçük, kare şeklindeydi ve önünde küçük bir verandası vardı. Küçük avlunun etrafı, mezarlığın etrafındakine o kadar benzeyen beyaz bir çitle çevriliydi ki, ikisini de aynı kişinin inşa ettiğini anladım.

Evin önünde mis kokulu çiçeklerle dolu bir bahçe vardı: güller, fidanlar, hanımelleri. Hepsisi çok güzel bakılmıştı, görünürde tek bir ot bile yoktu.

Verandada koyu maviye boyanmış bir salıncakta oturan yaşlı, yaşlı bir adam vardı, Afro-Amerikan, en az doksan yaşında, yüz değilse bile. Çok zayıftı, bu yüzden temiz ama yıpranmış giysileri üzerinde sallanıyordu. Yaşlı elleri fildişi kaplı bir bastonun üzerindeydi ve doğrudan bana bakıyordu. Sadece beni görmüyordu çünkü koyu renk gözlüklerinin arkasındaki gözlerinin tamamen kör olduğunu biliyordum.

"Sende bir varlık var," dedi güzel bir sesle. Sesini tek başına duysanız otuz yaşlarında ve sağlık dolu olduğunu düşünürdünüz ama bu adamın iki yıldan fazla yaşamayacağını biliyordum. Pek çok insan onu özleyecekti.

Aurası o güne kadar gördüğüm en güzel maviydi ve etrafında neredeyse bir metre boyunca uzanıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Kendi mor-mavi auramın onunkıyla karışması için yanına oturmayı dünyadaki her şeyden çok istiyordum.

Ona doğru yürürken "Adın ne?" diye sordu. "Darci Nicodemus," dedim.

"Nicodemus adında birini beklemiyordum."

Gülmekten kendimi alamadım. "Darci'yi kullan o zaman. Yanınıza oturabilir miyim, Bay...?" "Sadece Henry. Beyaz bir efendinin adını almayacağım, o yüzden sadece Henry." "Pekala, Sadece Henry, yanınıza oturabilir miyim?"

Yanındaki salıncağa oturduğumda kıkırdadı. Ona dokunmadım ama aurasına hissedebileceğim kadar yakındım. Gözlerimi kapattım ve sanki o lezzetli maviyi ruhuma çekebilecekmişim gibi nefes aldım.

"Yaşlı bir kadın mısın yoksa sadece yaşlı bir ruh mu?"

"Kendim hakkında pek bir şey bilmiyorum," dedim ama ilgilenmediğimi eklemedim. Bu adam hakkında zaten bildiğim bir şey varsa o da ona her şeyi anlatabileceğimdi. Birçok insan hakkında birçok sır bildiğini ve bu sırları mezara götüreceğini hissediyordum. "Küçük bir çocuğu bulmaya çalışıyorum ama insanlar onun var olmadığını söylüyor. Asılan bir kölenin soyundan geliyor.

Çünkü 13 Elms'in beyaz metresinden bir bebek doğurdu. Çocuğun buralarda olduğunu hissediyorum ama onu bulamıyorum."

"Buradan hiçbir şey çıkmaz," dedi Henry. "Elini ver ve bana daha yakın otur."

"Memnuniyetle," dedim salıncağın karşısına geçip ona sol elimi uzatırken.

"Sen sadece küçük bir şeysin, değil mi?" dedi, elimi çok daha büyük olan elinin içinde hissederek. Daha fazla yaşamayacağını bildiğini ve neredeyse hazır olduğunu hissettim. Dünyada hâlâ yapmak istediği bir şey vardı ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ve sen açlığı biliyorsun. Yemek için mi açlık çekiyorsun yoksa... Açlık çektiğin biri mi var?"

"Kocam kayıp. Buradaki şeyleri çözersem, sanırım onu bulmama yardımcı olur. Elimde ne görüyorsun? Her şeyi bilmek istiyorum."

Elimi ovuşturdu, yaşlı parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Elleri yıllarca çalışmaktan yıpranmıştı ve iki ten rengine ve birlikte ne kadar güzel göründüklerine hayran kalmıştım. Eminim Martin ve Amelia da böyle görünüyorlardı, diye düşündüm ve eminim oğulları da Line kadar güzeldi.

Bütün gün öyle oturabilirdim. Henry'nin güçlü aurasının benimkiyle karıştığını ve beni sakinleştirdiğini hissedebiliyordum. Benim başkaları için yaptığımı o da benim için yapıyordu. Bir süre sonra "Daha iyi misin?" dedi ve ben ne demek istediğini anladım. Daha mı sakindim ve bu kadar tedirgin değil?

"Evet, çok daha iyi," dedim, kocam ortadan kaybolduğundan beri ilk kez gerçekten rahatlamış hissediyordum.

"Şimdi bana her şeyi en başından anlat," dedi ve ben de başladım.

Biri bizi o eski salıncakta, birbirimize yakın otururken, el ele tutuşurken görseydi, sevgili olduğumuzu düşünürdü. Auraların birleşmesine ve birbirine karışmasına izin vermenin zina olarak değerlendirilip değerlendirilmediğini merak ettim.

Henry'ye çok şey anlattım ve o daha fazlasını anladı. O eski moda bir kahindi, ikinci bir görüş yeteneğine sahipti. Bana 13 Elms'ten emekli olduğundan beri, yaklaşık on beş yıldır kör olduğunu söyledi.

Ona sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. Narcissa ve Delphia'yı çocukluklarından beri tanıyordu. "O ikisinde pek iyi bir şey yok," dedi gülümseyerek, "ama daha kötüsü de var. Parayı seviyorlar. Ne için istediklerini bilmiyorum ama istiyorlar."

"Line'in çocuğunu görebiliyor musun? Buraya yakın ama nerede olduğunu bilmiyorum. öyle."

"Birileri onun bulunmasını istemiyor ve siz de henüz bu baskıyı kıracak güce sahip değilsiniz."

"Henüz mi?!" Kelimenin üzerine atladım. "Nasıl daha fazla güç elde edebilirim?"

Henry elimi sıkıca tutarak kıkırdadı. "Bu henüz karar verilmemiş şeylerden biri. Bir test var-"

"Test," diye mırıldandım. Yine geçmem gereken bir test vardı.

Henry'nin daha fazla konuşmayacağını anladığım için başka bir şeyden bahsetmeye karar verdim. "Amelia ve Martin hakkında ne biliyorsun?"

Henry elimi tutuşunu gevşetti. "Susadın mı? Komşulardan biri bana büyük bir sürahi limonata yaptı. Acaba-"

Ayağa fırladım ve neredeyse koşarak eve girdim. Limonatayı ne kadar çabuk alırsam, hikâyeyi de o kadar çabuk dinleyecektim. İçeri girdiğimde yavaşladım. Ev küçük, rahat, çok temiz ve mükemmel derecede düzenliydi. Bir tarafında bir yatak odası ve bir banyo vardı, evin diğer yarısında ise güzel bir oturma odasına açılan güzel bir mutfak vardı. Eski buzdolabını açtım ve bir sürahi limonata çıkardım, sonra bir dolabı açtım ve iki bardak çıkardım.

Henry'nin hayatını görmek için psişik yeteneklere ihtiyacım yoktu. İnsanlar tarafından seviliyordu ama görünüşe göre onlar tarafından beslenmiyordu. Buzdolabında neredeyse temizlenmiş bir kızarmış tavuk, üç elma ve neredeyse boş bir kutu süt vardı. Lavabonun üzerindeki dolapta yarısı boş bir kutu mısır gevreği vardı.

Limonatayı, iki elmayı ve kör bir soyma bıçağını alıp dışarı çıktım ve Henry'nin yanına oturdum. Elmaları soydum ve dilim dilim ona uzattım, o da bir yandan konuşurken bir yandan da çiğnedi.

Delphia ve Narcissa'nın aksine, Henry bir zamanlar çok iyi bir okuyucuydu ve orada çalıştığı yılların çoğunda 13 Elms'in arka tarafındaki küçük bir odada yaşadığı için, kendi deyimiyle, "O evde üzerinde baskı olan her şeyi" okuyacak zamanı olmuştu. Tüm eski köle satış faturalarını düzenleyen oydu. Eski günlükler, eski mektup kutuları, birkaç yerel tarih ve Henry'nin ikinci görüşü sayesinde hikâyeyi bir araya getirebilmişti.

O zamanki adıyla A Hundred Elms'in sahibi Edward Barrister, yaşlı adam Charles Frazier ile New Orleans'taki bir spor kulübünde tanışmıştı.

"Kumar mı, kızlar mı?" Ben sordum.

"Kumar," dedi Henry. Adamlar arkadaş oldular ve Frazier, Barrister'ı oğlunun Ohio'daki ailesiyle tanıştırdı. Edward'ın torunu Amelia ile evleneceğini umuyordu.

"Bay Frazier, Barrister'ın ne tür bir çiftliği olduğunu biliyor muydu?"

"Bilmiyorum ama bunun onun için bir fark yaratacağından emin değilim. Arkadaşlarından Edward Barrister'ın mali açıdan güvende olduğunu biliyordu, bu yüzden bir eşleşme umuyordu. Ve tabii ki torununun Alabama'ya geri dönüp ona yakın olmasını istiyordu."

Hikâyenin geri kalanının çoğunu biliyordum. Amelia Frazier, Edward'la evlenmiş ve onun Alabama'daki köle yetiştirme çiftliğine gitmiş ve hasta olmuştu. Yalnız, sefil, kocası akşamlarının çoğunu köle kabinlerinde geçirirken, güzel köle Martin'e aşık olmuş ve ona bir çocuk doğurmuştu.

O çocuğa ne olduğunu anladım. "Edward Barrister çocuğu kendi büyükbabasına satmış," dedim dehşetle.

"Evet," diye yanıtladı Henry. "Barrister, Charles Frazier'in kendisini bir zenciyle yatağa girecek bir kadınla tanıştırmasına çok kızmıştı, o yüzden-"

"Ama Barrister bütün köle kadınları hamile bırakıyordu!"

Henry gülümsedi. "Nihai çifte standart."

Bir süre sessiz kaldım, Henry için elma dilimleri kesiyordum. "Jede-diah adlı çocuğa ne olduğunu biliyor musun?"

Henry gülümsedi. "Plan Barrister için geri tepti çünkü Charles Frazier da insan alıp satmasına rağmen nefret dolu biri değildi. Kısa sürede çocuğun zekâsını gördü ve onu evine aldı. Frazier'ın en küçük torunu da onunla yaşıyordu, Jed'in yaşlarında bir çocuktı, bu yüzden o günlerde pek sık rastlanmayan bir uygulama olarak çocuklara birlikte ders verdirdi. Jed bir erkek olduğunda Frazier'in tüm mülklerini yönetti ve Özgürlük Bildirgesi ile serbest bırakıldıktan sonra da yönetmeye devam etti. Jed'in çok zor zamanlardaki mükemmel yönetimi sayesinde Frazier'ler 1920'lerde satana kadar bu arazinin sahibi oldular."

"Jedediah'ya miras kalmalıydı," dedim. "O Charles Frazier'ın torunuydu." Henry'ye baktım. "Frazier torununa ne olduğunu hiç öğrenebildi mi?"

"Eminim biliyor olmalıydı. Bir odaya kapatılmış bir kadın hakkındaki dedikodular ona ulaşmış olmalı. Aramızda kalsın ama bence Frazier, Jedediah'nın kim olduğunu çok iyi biliyordu ve onu bilerek satın aldı. Torununu kurtaramadı çünkü o zamanlar kimse karı kocanın arasına giremezdi. Frazier o zamana kadar torununu ne kadar şeytan bir adamla tanıştırdığını biliyor olmalıydı, bu yüzden belki de Frazier, Barrister'ın kendi yarı beyaz torununu satın alması için onu kandırdığını düşünmesine izin verdi.

"Frazier'in çocuğu eğitmesinin ve burayı yönetmesine izin vermesinin ardında bir nezaket olduğunu düşünmek istiyorum."

Ben de böyle bir dehşetin içine doğan çocuğun sonunda iyi muamele gördüğünü düşünmek isterdim.

"Line'ın bu çocuğuna ne miras kaldığını düşünüyorsun?" diye sordum. "Zeka ve büyükannesinin iyileştirme gücü."

Henry o kadar hızlı cevap verdi ki ona sertçe baktım. Bildiği her şeyi bana anlatması gerektiği mesajını vermek için elimden geleni yaptım.

"Biraz gücün var, değil mi çocuğum? Şimdi kes şunu yoksa başımı ağrıtabacaksın. Ne bildiğimi öğrenmek istiyorsan, tek yapman gereken sormak."

"Özür dilerim," dedim göz kırparak, şaşırılmış ama ne yapabileceğimi, ne yaptığımı bildiği için memnun olmuştum. Bu adamda düşündüğümünden çok daha fazlası olduğuna karar verdim. Muhteşem bir aurası olan bir falcıdan çok daha fazlasıydı. "Lütfen bana bildiklerini anlatır mısınız? Her şey hakkında her şeyi?"

Henry konuşurdu; konuşmayı severdi ama bana çok az şey anlatırdı. Elimden geldiğince nazik bir şekilde onu duymak istediklerim hakkında konuşmaya ikna etmeye çalıştım ama iki kez bana durmamı söyledi ve ben de onun algısına hayran kaldım. Bana 13 Elms'teki hayatından bahsetti ve tam esnemelerimi bastırırken bana ikinci görüşünden bahsetmeye başladı, ben de canlandım. Diğer insanların "özel yeteneklerini" duymak her zaman ilgimi çekmiştir. Kendi çocukluğum çok yalnız geçtiği için, belki bir kulüp ya da en azından bir web sitesi kurmalıyım diye düşündüm. "weirdpeople.com" alınmış mıydı?

Henry insanların falına bakabiliyordu ki bu benim yapamadığım bir şeydi. Bazen bir insanın geleceğini görebiliyordum ama bu çoğunlukla olmayan, zayıf ya da eksik parçalardan oluşan auralarla ilgiliydi. Henry'nin yapabildiğini yapamazdım ve birine bakıp ona bir adamla tanışacağını ve zenginlik bulacağını ya da buna benzer bir şey söyleyemezdim.

"... birlikte," dedi Henry ve sonra yanıtımı bekledi.

Dikkatli dinlemiyormuşum. "Ben, uh..."

Henry gülümsedi. "Senin ve benim çok farklı güçlerimiz olduğunu söylüyordum ve onları birleştirebilmek güzel olmaz mıydı?"

"Kocamı bulmama yardım eder mi?"

"Dünyayı yönetmene yardımcı olur."

"Bu yapmak istediğim bir şey değil," dedim ısrarla. "Devlin kim?"

Henry hemen cevap vermedi ve aurasının rengi değişmeye başladı; kararmaya başladı. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. İnsanların auraları her değişir, ama bu her zaman yüzeysel bir değişimdir. Kırmızı auralı öfkeli bir insan hap alıp rahatlayabilir ve aurasına çok fazla mavi gelir ama aurasının temeli hala . Ama Henry'ninki gibi koyulaşan bir aura hiç görmemiştim.

Uzun gibi görünen bir sürenin ardından, "Devlin dünyaya bir görevi yerine getirmek için geldi," dedi.

Yalan mı söylüyordu yoksa bir yığın bilgiyi mi atlıyordu anlayamıyordum. Neredeyse her şeyi atladığına karar verdim ve neyi ya da neden atladığını bilmemi istemiyordu. Devlin'in kızımın ve yeğenimin etrafında olduğunu söylediğini hatırladım.

"Devlin'in benimle ne ilgisi var ve onu bir odada tutma gücünü nasıl elde edebilirim ve o kristal küreye nasıl girip içinde ne olduğunu ve Tanrı'nın Dokunuşu'nun ne ve nerede olduğunu nasıl çıkarabilirim?"

Tüm bunlar Henry'yi güldürdü ve güldüğünde aurası o cennet mavisine geri döndü ve onu memnun etmiş olmalıyım çünkü aurasının boyutu arttı. Doğam gereği kıskanç bir insan değildim ama Henry'nin o büyük, güzel aurasını kıskanmıştım.

"Ah," dedi sonunda, "sahip olduğum küçük güç senin sahip olduklarınla birleşebilse harika olmaz mıydı? Ben insanların geşmişini ve geleceğini görebiliyorum, ama sen benim gördüklerimi değiştirebilirsin."

Ben de bunu düşündüm. Ne kadar ilginç bir kavram. "Birinin arabaya binmek üzere olduğunu ve arabanın kaza yapacağını öngörebilirim, bu yüzden kişinin evde kalmasını sağlarım."

"O zaman küvette kayıp ölürlər. Hayır, daha büyük bir ölçekte demek istiyorum.

Büyük düşünün."

"İkiz kuleler mi?" Bahçeye bakıp o korkunç günü hatırlayarak sordum.

"Bunun görebilseydiniz, o zaman bundan ne çıktığını ve ne çıkacağını . Durdurmanız gerekip gerekmediğine karar vermeniz gerekirdi."

Emin değildim ama sanırım bana tüm bunları önceden gördüğünü söylüyordu. Olacakları ve tüm bu ölümlerin sonuçlarını öngörmüştü ve bu konuda hiçbir şey yapmamaya karar vermişti.

"Hayır," dedim. "O kadar fazla güç istemem. Böyle bir karar vermek zorunda kalmak... Hayır, teşekkür ederim."

Henry cevap vermedi ve ben de ne gördüğünü merak ettim. Yalan söylediğimi mi görüyordu? Son zamanlarda kocamı ve baldızımı geri getirseytan için bir şeyler yapabileceğimi düşünmüştüm. Ama burada geleceği görme ve onu değiştirme yeteneğine sahip olmak istemediğimi söylüyordum.

Elimi onun elinin içine koydum. "Kocamı bulacak mıyım?"

"Bunun tamamen seninle ilgili olduğunu biliyorsun, değil mi? Kocanla değil, seninle ilgili."

Elimi çektim ve salıncağa yaslandım, artık onun aurasına dokunmuyordum. "Lütfen bana Connecticut'taki cadının hâlâ hayatta olmadığını ve kocamı kaçıranın o olduğunu söyle. Bana onun ruhunun hâlâ dışarıda olmadığını ve ölümsüzlüğe kavuşmak için beni ele geçirmeye çalıştığını söyle."

Henry gülümsedi. "Hayır, o öldü. Senin güçlerini gün yüzüne çıkarmak dışında bir önemi yoktu. Kentucky'deki o küçük kasabada sonsuza kadar kalıp sadece kayalık evlilikleri düzeltmekle uğraşamazdın, değil mi? Yapacak daha büyük işlerin var."

Ona çok az şey anlatmış olmama rağmen hakkımda bu kadar çok şey bilmesine şaşırmadım bile. Bir yanım "Tek istediğim kocam ve çocuklarımla ilgilenmek" deyip dramatik bir şekilde kaçmak istiyordu ama yapamadım. Adam benden alınmamış olsaydı, hayatımın geri kalanını FBI'a yardım ederek ve birkaç kötü ruhu kovmak için oraya buraya seyahat ederek geçirmekten memnun olurum. Bir yerlerde birileri benden daha fazlasını mı talep ediyordu?

Dizlerimi göğsüme doğru çektim ve kollarımı bacaklarıma doladım. Auramı Henry'ninkine değmeyecek şekilde içeri çekmek için elimden geleni yaptım. "Eğer cadıyla olanlar benimle ilgiliyse, Line'ın çocuğunu aramak da benimle mi ilgili?"

"Evet," dedi usulca.

"Test," dedim, bu kelimeden nefret ederek. İyi insanların başına kötü şeyler gelmesine neden olmak istemiyordum. Eğer biri benim gücümü isterse ona verirdim, diye düşündüm. Bırakın da ailemi tekrar bir araya getireyim.

Henry kara gözlüklerini çıkardı ve bana bakmak için döndü. Gözleri görmüyordu ama aynı zamanda her şeyi gördüklerini hissediyordum. "Darcy, bize verilenleri biz seçmeyiz. Hiç kimse doğuştan kusurlu olmayı ya da bir uzvunu kaybetmeyi seçmez. Tüm bunlar bizim için seçildi ve bize bir nedenden ötürü verildi."

Yaşlı gözlerine baktığımda tüylerim diken diken oldu. Tüm vücudum tüylerim diken diken oldu. Söyledikleri daha önce duymadığım ve üzerinde defalarca düşündüğüm şeyler değildi. Beni üzen şey ise

kendi isteğiyle görme yetisinden vazgeçtiğini biliyordu. Körlüğüne bir hastalık ya da kaza neden olmamıştı. Kör olmayı o seçmişti.

"Neden?" Ne demek istediğini anlayacağını bilerek fısıldadım.

"Hepimiz yapmamız gerekeni yapıyoruz," dedi bana o cevapsız sorularından birini vererek.

Arkasını döndü, koyu renk gözlüklerini tekrar taktı ve sessiz kaldı.

Bana neyi feda etmek istediğini soruyor gibiydi. Hiçbir şeyden vazgeçmek istemediğini haykırmak istedim. Her şeyi istiyordum. Kocamı, babamı, baldızımı, iki çocuğumu istiyordum. Virginia'daki güzel evimi istiyordum. Güzel hayatımı istiyordum.

Henry, "Seçim yapamayız," dedi.

Sözleri içimdeki bir şeyin kilidini açan bir anahtardı. Ona Adam ortadan kaybolduğundan beri hayatımın ne kadar korkunç olduğunu anlatmaya başladım.

"İçini kemiren bir şey var," dedi, "ruhunu kemiriyor.

Ondan saklanmak istiyorsunuz. Neden?"

"Çünkü..." Hayatımdaki adaletsizliği, neyle suçlandığımı düşünmek istemiyordum. "Hillbilly Honey'i duydun mu?" Fısıldadım, neredeyse isimden boğuluyordum.

"Bana söylemeni istiyorum."

Anlattım. Başlarda zor oldu ama yavaş yavaş her şeyi anlatmaya başladım. Tüm dünyada bana nasıl gülündüğünü, sonra kocamın ortadan kaybolmasıyla bir ilğim olduğunun ima edildiğini anlattım. Ona kendi evimde bir mahkum olduğumu ve çocuklarımla bile uzaklara gönderilmesi gerektiğini anlattım. 13 Elms'te beni tanımamaları için misafirler üzerinde çalışmak zorunda kalmıştım.

"Neden kocanı bulmak istiyorsun?" diye sordu.

Buna iğneleyici bir şey söylemek istedim ama Henry'nin bana aşikâr olanın dışında bir şey sorduğunu fark ettim. "Yani, arkasına saklanabilmek için onu geri mi istiyorum?"

Henry başını salladı ve ben de ne demek istediğini düşündüm. Kocamın kaybolmasından sonraki bir yıl boyunca kendimi tamamen gizlemiştim. Adam'ın FBI'dan arkadaşı bana çözülmemiş vakalar getirmişti ama onlar için çok az enerji harcamıştım. Babam beni perili evleri araştırmaya teşvik etmişti ama gazetecilerle ve yüzüme tükürmek isteyen insanlarla savaşılabilecek enerjiyi asla toplayamadım, bu yüzden evde kaldım ve saklandım.

Henry, "Kalbinde bu kadar nefret varken hiçbir şeyi başaramazsın," dedi.

Nefret dolu bir kalbim olmadığına itiraz etmek istiyordum ama biliyordum. Aynaya baktığımda

Kendi auramı görebiliyordum ve içinde küçük siyah benekler görüyordum ve bunlar giderek artıyordu. Sanki biri aurama av tüfeği ile ateş etmişti ve içinde zehirli kurşun saçmalar vardı.

Derin bir nefes aldım ve bacaklarımı göğsüme doğru çektim. "Henry, bana geleceğimi söylemeni istiyorum."

Cevap vermesi uzun sürdü. "Çoğu insan bana gelir, bana beş dolar verir ve ben de onlara duymak istediklerini söylerim. Kocasının onu aldattığını ve on sekiz ay içinde iki işte çalışıp üç çocuğa tek başına bakacağını, kocasının ise başka bir eyalette harika vakit geçirdiğini bilmek istemiyor. Çocuklarından ikisinin ondan olmadığını bilmek istemiyor."

"Seks," diye mırılandım. "Sanki tüm dünya sekse indirgenmiş gibi görünüyor."

"Darci, tatlım," dedi Henry yavaş bir sesle, "söyleyebileceğim kadarıyla, sen ve ben hariç, herkes biraz alıyor."

Beni o kadar güldürdü ki hastalıklı düşüncelerimi unuttum ve bana hiçbir şey söylemeyeceğini fark ettim. Ayrıca geleceğimi görebildiğinden emin olmadığımı da fark ettim. Sözde normal insanlara karşı hep tuhaf olmuştum, sanırım bir falcıya karşı daha da tuhaftım.

Henry'nin aurasının solmaya başladığını gördüğümde yorgun olduğunu anladım. Benim için gitme vakti gelmişti. Ayağa kalktım. "En azından bana Amelia ve Martin'in buluştukları yeri ve zamanı söyleyebilir misin?"

Bunun üzerine gülümsediğinde, sorularımın hiçbirine cevap vermediğini kabul ettiğimi biliyordu.

"Alacakaranlık," dedi. "Yüz yılı aşkın bir süredir her gece alacakaranlıkta Amelia'nın ruhu nehrin kıyısındaki çift gövdeli büyük karaağaca gider ve Martin'i bekler. Bu ağaç Martin'in asıldığı ve cesedinin gömüldüğü ağaçtır."

"Ruhu onunkiyle buluşuyor mu?"

"Hayır. Asla. Ölümünden sonra Martin oğullarının yanında kaldı. Çocuğun beyaz büyükbabası tarafından korunacağını görünce Martin'in ruhu dünyayı terk etti."

"Zavallı kadın," dedim. "Onca yıl bir daha asla göremeyeceği bir adamı bekledi."

"Evet. Koşullar Amelia'yı bir mahkûm haline getirdi ama ölümü onu serbest bıraktı. Özgür olmalıydı ama o tutsak olmaya devam etmeyi seçti."

"Kurnazlık senin güçlü noktan değil, Sadece Henry," dedim. Beni Amelia ile kıyaslıyordu. Kendimi hapsetmeyi seçiyordum ve belki de asla geri dönmeyecek bir adamı bekliyordum.

Henry gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi. "Seni öpebilir miyim?" diye sordum.

"Vücut parçasını seçebilir miyim?" diye karşılık verdi.

"Seni pis ihtiyar," dedim ve alnından öptüm.

Ellerini yanaklarıma koydu ve yüzümü avuçlarının içinde tuttu. "Darcy, sana büyük bir armağan verildi ama sen bunu kullanmıyorsun. İçindeki nefret ve öfke yeteneğinden daha güçlü hale geliyor. Zihnini insanları öldürmek için kullanabildiğini gördüm. Şimdi güçlerini içine çeviriyorsun. Kendini öldürüyorsun."

Söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum ve daha hafif biçimlerde, söylediklerini düşünmüştüm bile - ama ben

yüksek sesle duymak istemedim. Kocama olan özlemimi nasıl değiştireceğimi ve bana yapılanlara karşı duyduğum nefreti nasıl yok edeceğimi bilmiyordum. Eğer medya beni bu kadar korkunç bir şekilde suçlamasaydı-

Kocam kayıp olsa bile kızımın ve yeğenimin tesellisine sahip olacaktım.

Henry ellerini yüzümden çekti. "Nefret seni yiyip bitiriyor. Artık sana yaklaşan her cadıya ya da iblise acıyorum."

"O Devlin'i bir kafese koymak ve sorularıma cevap vermesini sağlamak isterdim."

"Ayrı bir kafes mi yoksa aynı kafes mi alacağım?"

"Ayrı," diye karşılık verdim, keşke bana bildiklerini anlatmasını sağlayabilseydim. Ama bunu denemenin umutsuz olduğunu biliyordum, bu yüzden vedalaştım ve kiliseye yürüdüm. Ruhlar tüm güçleriyle oradaydı ve gelip onlarla konuşmam için beni çağırıyorlardı ama ben yürümeye devam ettim. Kiralık arabaya binip ana yola geri döndüğümde papaz görünürde yoktu.

Acıkmıştım, bu yüzden bir kır lokantasında durdum. İçeri girdiğimde eski paravan kapının çarpma sesine bayıldım. Alt katın büyük bir kısmı yemek odasına dönüştürülmüş gibi görünen bir evdi. Mutfığa açılan sallanan bir kapı vardı ama yemeklerin çoğunun dışarıda eski bir ızgarada yapıldığını hissedebiliyordum. Üst katta yatak odaları ve evin sahibi olan kadının yaşam alanları olduğunu biliyordum. Orada

mutfağa açılan bir pencere vardı ve uzun boylu, görkemli siyah bir kadının tencere ve tavalarıyla meşgul olduğunu görebiliyordum. Yemek yapmayı çok sevdiğini ama yeterli iş olmadığı için küçük restoranını kapatmak zorunda kalacağından endişe ettiğini hissedebiliyordum. Henry'nin bahsettiği kadın bu muydu? Üç çocuğuna tek başına bakmak zorunda kalan kadın mı? Eğer öyleyse, beni buraya Henry mi yönlendirmişti? Benden cevapların yanı sıra güç de mi saklamıştı?

Genç garson (işletme sahibinin en büyük kızı) geldi ve ben de tavuk ve köfte, coUards ve sırlı havuç sipariş ettim. Sipariş dakikalar sonra geldi ve iki kalın, kabarık bisküvi ve ev yapımı elma püresi içeriyordu.

Yemeğimi yerken etrafıma, hepsi Afro-Amerikan olan diğer müşterilere baktım ve Henry'nin neredeyse boş olan buzdolabını düşündüm. Cevizli turta yedikten sonra ödemeyi yaptım, dışarı çıktım ve evin arka tarafına doğru yürüdüm. Olmasını istediğim gibi, restoranın sahibi sessizce oturuyor ve yeşil fasulye kırıyordu.

Hemen ona Henry'ye günde üç öğün sıcak yemek götürmesini ayarlamak istediğimi söyledim. Tahmin ettiğim gibi, "Henry" ismini verdiğimde kimi kastettiğimi biliyordu.

Beni şaşırtarak tereddüt etti. Aurasının (güzel bir yeşil) alev aldığını görebiliyordum, bu yüzden işi istediğini biliyordum. Peki neden para konuşmuyordu? Anlaşma yapmıyordu?

Bunun yerine bana yiyecekleri taşımanın ve sıcak tutmanın zorluğundan bahsediyordu.

"O zaman şu yiyecek ısıtıcı taşıyıcılardan al," dedim. "Pizzacıların kullandığı gibi. Parasını ben ödeyeceğim."

"Belki," dedi başını fasulye kâsesinden kaldırmadan. "Ama yemeği orada, Henry'nin evinde pişirmek iyi olabilir."

Benden ne istediğini anlamaya çalışıyordum. Henry'ye iyi bir tencere seti almamı mı? Yoksa restoranını kapatıp Henry için yemek pişirmek mi istiyordu? Ben düşünürken arka kapı açıldı ve kısa boylu, tombul bir kadın dışarı çıktı. Öfkeli bir yüzü, öfkeli bir havası ve öfkeli bir sesi vardı.

"Onthelia," dedi beni görmezden gelerek. "Bugünkü bisküviler yenmez haldeydi, altları yanık, üstleri çığdı. Sekiz yaşındayken daha iyi bisküvi pişirirdim. Ve bunlar-"

O kadar konsantre oldum ki, gözlerim sulanmaya başladı. Git başımdan! Ona söyledim ve o söyledi. Cümlesinin ortasında tiradını durdurdu ve

Mutfak.

Onthelia sanki kafama bir şey kazıyormuş gibi bana baktı. "Kayınvalidem. Kocam iki yıl önce kaçtı ve beni üç çocuğum ve annesiyle bıraktı. O olmasaydı sokakta kalacaktık. Öfkesi tereyağını kesebilir ama harika bir aşçıdır." Kahverengi gözleri benimkileri yaktı. "Harika bir aşçı," diye tekrarladı, ne demek istediğini anladığımdan emin olmak için.

Henry'nin cevaplamayı reddettiği tüm sorularımı düşündüm. Adama karşı derin bir yakınlık hissediyordum ama aynı zamanda bana güvenmediği için çılgılık atmak istiyordum. "Haftada beş yüz dolar artı market alışverişine ne dersin? Kayınvaliden Henry'nin evine küçük bir sebze bahçesi kurabilir mi?"

Onthelia sandalyemin yanındaki dört büyük kâğıt torbaya doğru başıyla işaret etti. O kadar konsantre olmuştum ki onları fark etmemiştim. Hepsi yeşil fasulye doluydu. Yüzlerce yeşil fasulye. Belki de binlerce.

"Bu kayınvalidemin bahçesinden bugünün ürünü."

Onthelia ve ben birbirimize baktık ve anlayışla gülümsedik. "O işe alındı," dedim.

"Bir şeye ihtiyacın olursa," dedi, "bana haber ver," ve ikimiz de güldük. O otoriter kayınvalidesinden kurtuluyor, ben de Henry'ye bakacak birini buluyordum. Tanrı biliyordu ki Montgomery ailesi Henry'nin yaşayacağı kısa süre için haftada beş yüz doları karşılayabilirdi.

Finansal detayları çözdükten sonra Adam'ın muhasebecisini aradım ve her ay Onthelia'ya bir çek göndermesini söyledim. Kayınvalidesine maaşının haftada dört yüz elli olduğunu söyleyeceğini ve ellisini çocukları için saklayacağını tahmin ediyordum. O cadaloza bir ay bile katlanmak zorunda kaldıysa, parayı hak etmişti.

Onthelia ve ben anlaşma için el sıkıştık ve oradan ayrıldım. Arabaya bindiğimde güneşlik aynasından kendime baktım. Ne umuyordum bilmiyorum: Bir nezaket hareketinin içimdeki nefreti alıp götürmesini mi?

Hayır, auram değişmemişti. Maceralı bir öğleden sonra geçirmiştim, bir ağaçtan mesaj almıştım, bir grup yalnız hayalet tarafından saldırıya uğramıştım ve ruh ikizim olan bir adamla tanışmıştım.

Ancak, Line'ın oğlunu bulmaya bir milimetre bile yaklaştığımı hissetmiyordum. İç çekerek, Line'ın bir şey öğrenip öğrenmediğini görmek için 13 Elms'e geri döndüm.

Arabayı sürerken Onthelia'nın harika yemeğini düşündüm. Adam'ın Montgomery'ler ve Taggert'lerin bir restoran açması hakkında bir şeyler söylediğini hatırlamıyor muydum?

Güney'de iş mi? Belki bu akşam Michael Taggert'ı arar ve aşçıya ihtiyacı olan birini tanıyıp tanımadığını sorardım.

LINC

Sonsuza Kadar ve Daima

On Altıncı Bölüm

Tamam, bu benim egomdu. Ingrid'le bir gece geçirdikten sonra ondan bir daha haber alamadım. Alanna hariç -ki o bana sık sık pislikmişim gibi davranırdı, bu yüzden bunun gerçek aşk olduğundan emindim, ha ha- geceyi birlikte geçirdiğim çoğu kadın beni daha sonra aradı. Ama Ingrid ne gece boyunca ne de sonrasında benimle konuşmamıştı.

Antrenman odasına gittiğimde altı kadın misafir de beni takip etti. Spor salonu olarak şaka gibiydi. En büyük dambıl on beş kiloydu ve bacak uzatma makinesinde sadece yetmiş beş kilo vardı. Sonunda Bayan Hemmings kalçalarımın otururken eşek baldırı kaldırma hareketleri yaptım. Ondan sonra tüm kadınlar ilgi istedi, ben de yapmayacağıma yemin ettiğim şeyi yaptım: hepsinin kişisel antrenörü olmak.

Orada bir yerde Darci'nin bana tuzak kurduğunu fark ettim. Bütün öğleden sonra boyunca beni başından savmak için voodoo büyücülüğünü, her neye sahipse onu kullanmıştı. Beş kiloluk "güzellik çanlarından" (pembeydiler!) kaçıp pencereden dışarı baktım. Tabii ki kiralık araba gitmişti. Kiralık arabamızı, birlikte bir yerlere gideceğimiz araba.

Ne kadar denesem de Darci'nin üzerimdeki büyüsünü bozamadım, bu yüzden saat dörde kadar kadınlarla spor salonunda kaldım. Sanırım Darci o zaman döneceğini düşündü çünkü kadınlar aniden gitmeleri gerektiğini söylediler ve saniyeler sonra tüm kıkırdamalar kesildi ve odada yalnız kaldım. Saate baktım. Saat tam dörttü. Ne yapmıştı? Saat dörtte hapisten çıkacağımı mı söylemişti?

Egzersiz kıyafetlerimin üzerine eşofmanımı giydim -evet, "gösteriş" yaptığım için suçluyum- ve Ingrid'i aramaya karar verdim. Bavullarıyla birlikte araziye terk ettiğini öğrenmem üç dakika sürdü. Ciddi yüzlü hizmetçilerden söyledi. Kadın sanki konuştuğu her kelime maaşından kesilecekmiş gibi davranıyordu. Merdivenlerden tavan arasına çıkarken benimle karşılaşmıştı ve ben ait olduğum köle odasına dönene kadar orada kalmaya niyetli olduğunu görebiliyordum.

Sıcak bir gülümsemeyle -ki bu gülümsemenin kadın üzerinde hiçbir etkisi olmadı- merdivenlerden geri inerek saksılı bir palmiye'nin arkasına geçtim ve kadının görüş alanından çıktım. Tam üç dakika bekledikten sonra tekrar merdivenlere yöneldim. Merdivenlerin dibine geldiğimde hizmetçinin arabasını gördüm. Gördüklerime inanamıyordum ama en üstte bir dizi anahtar vardı. Hizmetçiyi görebiliyordum.

misafir odasının içinde, sırtı bana dönüktü. Anahtarları aldım ve şöyle bir baktım. Üzerinde beş küçük halka olan büyük bir halkaydı, küçük halkalardan biri "tavan arası" olarak etiketlenmişti. Arkasını döndüğünde beni görmemesi için çömelip küçük anahtar halkasını çıkardım, sonra da hızla merdivenlerden yukarı çıktım.

Darci'de bir tane var, diye düşündüm. Belki de günün yarısında her ne yaptıysa döndüğünde, haberleri olan tek kişi o olmayacaktı.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde, çatı katındaki beş kapıyı da teker teker açtım. Çoğunlukla odalar boştu. Birinde havlular, çarşaflar ve sabun kalıpları vardı. Lavanta keselerinin artık ilgimi çekmediğini görmek beni memnun etmişti.

En son Ingrid'in odasına gittim. Ne umuyordum bilmiyorum, belki o ve uzun, zayıf vücudu yatakta beni bekliyordur diye mi? Yavaşça kapıyı açtım ama yatak hazırlanmış ve odada kalan kişiye ait tüm izler silinmişti.

Odadan çıkmam gerektiğini biliyordum. Duş almam ve bir başka kasvetli akşam yemeği için hazırlanmam gerekiyordu ama bunun yerine pencereye doğru yürüdüm ve dışarı baktım. Gerçek şu ki, tüm bunları bırakmaya hazırdım. Darci ve ben oğlumu bulma konusunda hiçbir ilerleme kaydedemiyorduk ve bir grup hayaletle tanışmak ne kadar ilginç olsa da benim asıl ilgilendiğim oğlumdu. Belki bir özel dedektif tutmak daha iyi olur diye düşündüm.

Sonuçta o kadar sinirlenmişim ki devam etmek istemedim. Bu gece Darci'ye ne söyleyeceğimi düşündüm. Onunla çalışmak harikaydı ve büyükbabamı bulmama yardım ettiği için onu her zaman seveceğim ama Los Angeles'a dönüp biraz iş bulmaya çalışmam gerekiyordu. Belki birkaç konuk çekim yapabilirim ya da-

Düşünce trenimi durdurdum çünkü camda bir yansıma gördüm. Parlak bir şeyin soluk güneş ışığını yakaladığını görüyordum. Dönüp yatağa baktım ve hiçbir şey görmedim. Tekrar cama baktım ve yine oradaydı. Yansımaya bakarak yatak örtüsündeki şeritleri saydım, sonra döndüm, yatağa gittim ve saydım.

Camdaki yansımada nesneyi görebilmek ama ona baktığımda görememek normalde tuhaf olarak değerlendireceğim bir şey olurdu. Ama son günlerde benim için garip, ürkütücü ve hatta korkutucu olan şey değişmişti. Doğrusu, öğrenirim korkusuyla bu nesnenin nasıl gösterildiğini sorgulamak istemiyordum.

Yatak örtüsünü kenara çektim ve orada, saçakla karyola direği arasına sıkışmış küçük bir John Deere traktörü duruyordu. Çocukken benim de buna benzer bir traktörüm vardı, en çok kitap okuduğum için bir öğretmenim tarafından bana ödül olarak verilmişti. Ailem bunun hiçbir eğitici değeri olmayan aptalca bir ödül olduğunu söylemişti. Bana bir şeyler öğretmeye çalışmayan tek oyuncagımdı. Sonuç olarak, o küçük traktör benim en sevdiğim oyuncagım olmuştu.

Bu oyuncagın kim olduğunu, yani en sevdiğim oyuncagımı öğrenmek için geçmişime kimin burnunu soktuğunu araştırmak istemedim. Sadece yüz değerini almak istedim. Biri ya da bir şey bana bir mesaj vermeye çalışıyordu.

Ingrid'e ulaşmak için tırmandığım pencereye gittim ve onu inceledim. Pencere yeni boyanmıştı ama alt ve üst tarafındaki yamalı delikleri hâlâ görebiliyordum. Her dört inçte bir yarım inçlik yuvarlak delikler vardı ve bunların bir zamanlar üzerinde bulunan parmaklıklara ait delikler olduğunu biliyordum. Bu odanın penceresinde yakın zamana kadar parmaklıklar vardı.

Sonraki yarım saati odayı inceleyerek geçirdim ama başka bir şey bulamadım. Sonunda pencere kenarındaki koltuğa oturdum ve traktöre baktım. Birisi bana bir şey söylemeye çalışıyordu ve ben bunun ne olduğunu biliyordum. Birisi bana çocuğun gerçek olduğunu hatırlatıyordu. O sadece "oğlum" değildi, sadece birkaç kelimeden ibaret değildi. O gerçek küçük bir çocuktı. Kendine ait düşünceleri ve hırsları vardı ve her şeyi kendine özgü bir şekilde seviyor ve sevmiyordu.

Parmaklarımı küçük traktörün üzerinde gezdirdim ve bir an için Darci gibi olup bir şeyleri hissedebilmeyi diledim. Oğlum traktörü, bulunacağı umuduyla yatağın kenarına mı sıkıştırmıştı? Benim tarafımdan mı? Babası tarafından mı? Beni biliyor muydu? Annesi ona benden bahsetmiş miydi? Televizyon programımı izledi mi?

Bir an için gülümsedim. Büyükbabama benziyordum, eğer varsa bir tribün lideriydim. Aynı zamanda güzel bir beyaz kadına aşık olan ve yakalandığı takdirde sonuçlarının ne olacağını bilmesine rağmen onu seven köle Martin gibi olduğumu hayal ettim.

Eğer ben büyükbabam gibi olsaydım, belki oğlum da büyükbabası gibi olurdu, bu da çocuğun burnunu kitaptan hiç kaldırmaması anlamına gelirdi. Aileme böyle bir çocuk sunsaydım, sonunda onları memnun edebilir miydim? Bu bir ironi olmaz mıydı? Düşündüm.

Traktörü tutarak odadan çıktım, kapıyı kilitledim ve aşağıya indim. Anahtar halkasını koridordaki koşucunun köşesine koydum, sanki düşmüş ve yakalanmış gibi.

Duş almak, tıraş olmak ve akşam yemeği için hazırlanmak için yaklaşık otuz dakikam vardı. Köseyi dönerken iki kadının bana doğru geldiğini gördüm. Eşek zamlarından sonra artık bana aşık olan Bayan Hemmings ve Sylvia Murchinson'dı. Yaşlıydı ama son derece iyi korunmuştu. Bana karşı yeterince nazikti ama ondan kaçmak istememe neden olan sinsi bir çizgisi vardı. Narcissa'nın taklidini yaptığını görmüşüm ve bu kadını savunmak istememe neden olmuştu. Ancak o sırada Darci'nin hadım etme büyüü altındaydım ve "şimdi kızlar, penelerinizi içeri çekin" demiştim. Sylvia, herkesin onu ağırmasında ısrar ettiği gibi, neredeyse saçlarımı yakacak bir bakışla bana dönmüşü. Eğer yirmi birinci yüzyılda olmasaydık eminim ırkçı bir yorumda bulunurdu. On dokuzuncu yüzyılda olsaydık, asılmamı emredebilirdi diye düşündüm-

ya da en azından satıldı.

Kadınların beni görmemesi için bir kaçış yolu aradım. Koridorun sonunda, büyük pencere koltuğunun yanında dar bir kapı vardı. Neyse ki kilitli değildi ve içeri girdim, neredeyse bir kova dolusu kirli suyun ve daha da kirli bir paspasın içine. şansım yaver giderse odalarına giderler ve ben de dolaptan çıkmakta özgür olurum diye düşündüm.

"Onları burada bekleyelim," dediğini duydum Sylvia'nın. Kapının üzerinde açık bir vasistas vardı ve pencere kenarındaki koltuğa oturmuş olmalılar.

Birkaç küfür ettim. Kapana kısılmışım, yanlarından geçmek dışında bir kaçış yolum yoktu. Neden bir temizlik dolabının içinde saklandığımı açıklamanın onurlu bir yolu yoktu.

"Bu onun odası, değil mi?" Bayan Hemmings'in dediğini duydum ve Darci'den bahsettiğini anladım. Artık dışarı çıkmak istemiyordum. Kadınların söyleyecekleri her kelimeyi duymak istiyordum.

"Kim onlar?" Bayan Hemmings sordu. "Jason dünyadaki en güzel yaratık ama dünyanın en kötü masörü. Ve Ingrid'e göre eşcinsel olmaktan çok ama çok uzak."

"Bilmiyor muydun?" Sylvia söyledi. "Onlar hayalet avcıları." "Onlar ne?"

"Delphi de öyle olduğunu düşünüyor. Bölgedeki hayaletler hakkında bir kitap yazdıklarını düşünüyor, ama kimsenin bunu bilmesini istemiyorlar, bu yüzden etrafı gözetliyorlar ve kimsenin ne yaptıklarını bilmediğini düşünüyorlar. Eskiden burada, 13 Elms'te onlar gibi pek çok insan vardı."

"Onların muhabir olduğunu mu söylüyorsunuz? şu anda burada ihtiyacımız olan son insanlar onlar."

"Merak etmeyin. Bizimle ilgilenmiyorlar. Tüm zamanlarını köle mezarlığında ve Kamarada geçiriyorlar. Delphi de bodrumdan evrakları çalanların onlar olduğundan emin."

"Polisi aramalı, ya da- Oh. Doğru ya. Polis yok."

"Delphi bunların hiçbir değeri olmayan bir avuç çürümüş eski kâğıttan ibaret olduğunu, dolayısıyla pek de önemli olmadığını söyledi. Her neyse, bu haftanın tahsilatını yapar yapmaz burayı satmayı planlıyorlar."

"Ama düşündüm ki-"

"Atalarının her şey olduğunu mu? Bu evi ısıtamıyor ya da soğutamıyorsunuz ve üst kattaki bir odada hayalet var."

"Öyle bir şey yok-"

"Eğer bana inanmıyorsanız, gidip bir bakın. Eminim Nar-cissa size anahtarı verecektir. Ödediğiniz paraya bakılırsa, meşhur Amelia'nın odasını görmek için sizden para almayacaktır."

"Üst katta yaşaması gereken hayalet o mu?"

"Bunu bilmiyor musunuz? Doğru ya, buraya ilk kez geliyorsunuz. Delphi ve Narcissa işe başladıklarında, ülke çapındaki diğer kaplıcalarla rekabet etmeye çalıştılar ama başaramadılar, bu yüzden ailelerinin hayaletinden yararlanmaya karar verdiler. Hala üst kattaki yatak odasında yaşayan kadın hakkında her şeyi anlatan bir broşür bastırdılar ve Delphia'nın yarı çıplak bir Kızılderili adam olan bir ruh rehberi olduğunu söylediler. İşte o zaman erkekleri ve seksi yasaklamaya başladılar. Delphia kadınların sahte ruh arzulamasını istiyordu. Ne yazık ki broşür pek çok ucubeyi cezbetti ve hala zaman zaman onları alıyorlar. Bu yüzden o ikisi burada. Korkudan onları geri çeviremediler-

Bilirsin işte."

"Evet, biliyorum. Bana hayaletten bahset."

"İç Savaş'tan önce, Delphi ve Narcissa'nın atalarından biri kocasını çok kızdıracak bir şey yapmış ve onu yatak odasına kilitlemiş. Onu mezara taşıyana kadar dışarı çıkmasına izin vermemiş, bu da yaklaşık kırk yıl sonra olmuş. Delphi, bu evin savaştan sağ çıkmasının nedeninin, Yanki askerlerinin onun ağladığını duyması ve zaten bir hayalet olduğunu düşünmeleri olduğunu söyledi."

"Zavallı şey," dedi Bayan Hemmings. "Ve ruhunun odaya musallat olduğu söyleniyor?"

"Aslında odada iki hayalet var, kadın ve karısıyla birlikte hapsedilmiş Penny adında bir köle kız. Köleye efendisi tarafından karısının yaptığı her şeyi rapor etmesi için para ödeniyordu - sanki kadın bir şey yapabilirmiş gibi. İki kadın birbirlerinden nefret ediyordu ama kırk yıldan fazla bir süre aynı odada birlikte yaşadılar, Narcissa köle kızın gelip yemek alabildiğini ve küpü boşaltabildiğini söyledi.

"Narcissa kadının ve köle kızın hâlâ o odada olduğunu söylüyor. Ben hayalet görmedim ama odayı gördüm ve ürkütücü. Tıpkı 1800'lerde adamın karısını içeri kilitlediği zamanki gibi. Yani tam olarak. O odadaki eşyalar yüz yıldan eski olabilir ama yepyeni görünüyorlar. Narcissa kimsenin temizlik yapmadığını söyledi ama her zaman tertemizmiş. 'Penny tertemiz bir hizmetçiydi,' dedi Sylvia, sesi tıpkı Narcissa gibi çıkıyordu.

"Zavallı, zavallı kadın. Ruhu neyi bekliyor - eğer gerçekten varsa tabii? Neden... bilirsiniz, çekip gitmiyor?"

"Narcissa, Amelia'nın ölü çocuğunun ona geri dönmesini beklediğini söyledi." "Ne?!"

"Görünüşe göre kocası onu odaya koyduğunda hamileymiş ve bebek doğduğunda ölmüş. Herkes çocuğun kocasından olmadığını tahmin ediyor. Günümüzü ve çağımızı göz önünde bulundurursak, sanırım çocuğun yaşamamış olması iyi bir şey."

"Gerçekten korkunç."

"Peki buraya gelme sebebiniz daha az 'korkunç' mu?" Sylvia söyledi.

"Adalet için buradayım. O... o kadın kocamı aldığında, dünyada sahip olduğum her şeyi aldı."

"Para hariç."

"O zaten benimdi ve babam onun korunmasını sağlamıştı. Bu adaletle ilgili, parayla değil."

"Eski kocanın yeni karısı aradan çıktıktan sonra sana geri döneceğini mi düşünüyorsun?"

"Elbette bakacak. Bu bakış ne için?"

"Sadece hiç senin kadar genç olmadığımı düşünüyordum."

"Aslında, sanırım senden daha yaşlı olabilirim."

"Tam anlamıyla demek istemedim." Sylvia güldü. "Hadi aşağı inelim ve akşam yemeğinde ne varmış bakalım. Eğer bu gece de dün geceki kadar kötüyse, bir restorana gidelim."

"Bekle! Peki ya sen? Sen ne istiyorsun... onun yapacaklarından?"

"Para. Sadece sade, eski moda para. Eğer zengin ve yaşı kocam boşanma sonuçlanmadan ölürse, mega milyonlar alırım. Eğer boşanma sonuçlandığında hayattaysa, bir kuruş bile alamam."

"Bu adil değil. İyi bir avukata ihtiyacın var. Ben-"

"Evlilik sözleşmesi imzaladım. Benimle evlenmesini sağlamak zorundaydım ama o kadar yaşı ve sağlıksızdı ki bir yıl içinde öleceğini düşündüm. Günde üç paket sigara içiyor, bir şişe viski içiyor ve hayatını öfke içinde geçiriyor ama ben on sefil yıl boyunca onunla yaşamak zorunda kaldım. Anlayamadığım şey, beni havuzdaki çocukla yatakta yakaladığında neden kalp krizinden ölmediği."

Bayan Hemmings güldü. ". , gidelim."

Kadınlar gittikten sonra birkaç dakika dolapta kaldım. İçerisi kötü kokuyordu ve diğer kadınların yukarı gelmeye başlayacağından endişe ediyordum ama hareket edemiyordum.

Kadınların söylediklerinde kafamın içinde çığlık atan bir cümle vardı: "Onun yapacaklarından ne istiyorsun?" Belki de uzun zamandır Darci'nin yanındaydım ve artık beynimden çok hissetmeye başlamıştım ama kalbim bu cümlenin oğlumla ilgili olduğunu biliyordu. Elimdeki küçük traktörü öyle sıkı tutuyordum ki parmaklarım uyuşmuştu.

Birden kapı açıldı ve Darci orada duruyordu. "Süpürge dolabında saklanarak ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ve neden bu kadar mutlusun?"

"O burada," dedim.

"Biliyorum." DARCI

Sonsuza Kadar ve Daima

On Yedinci Bölüm

"HER KELİMESİNİ DUYMAK İSTİYORUM," DEDİM EĞİLİRKEN.

duvara yaslanmıştı. Line odasının koridorunun sonundaki erkekler tuvaletinde duşuydu. Birbirimizi duyabilmemiz için kapı açıktı ve ben onun çıplak bedenini düşünmemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Başka birine yardım edersem bunun Henry kadar yaşlı bir kadın ya da erkek olacağına dair yemin ettim.

Line'ı temizlik dolabında saklandığı yerden kurtardıktan sonra (aurasının sisleri dışarı çıkıyordu) konuşmak için kamaraya geri döndük. Akşam yemeğinden önce sadece birkaç dakikamız vardı, bu yüzden bu kadar heyecanlandığı şey her neyse onu duymak istedim.

Bana günümün nasıl geçtiğini sordu ama ona Henry'yle tanışmamdan bahsetmedim. Bunu henüz kafamda çözememiştım, bu yüzden ona hiçbir şey söyleyemedim. Dikkatini dağıtmak için ona Amelia'nın her gece Martin'i beklediğini, ama onun hiç gelmediğini anlattım. O da bana kadınların Amelia'nın çocuğunu beklediğini söylediğini anlattı, ben de Line'a Henry'nin Martin'in ruhuna ne olduğunu söylediğini anlattım ama bu bilgiyi nereden aldığımı söylemedim. Tüm bunlar karşısında Line'ın üzüntüsünü hissettim ama o da benim gibi sevginin renk, ırk ya da din tanımadığını biliyordu.

Line, "Bu gece onunla buluşmak için orada olacağız," dedi ve ben de kabul ettim, ama söylediklerimi yapması gerektiği konusunda onu uyardım. Amelia'nın ne istediğini biliyordum.

"Sylvia ve Bayan Hemmings'ten neler duyduğunuzu anlatın."

"Sylvia, Delphia ve Narcissa'nın senin casus olduğunu düşündüklerini söylüyor," dedi ve sonra kadınların söylediklerine kulak misafiri olduğunu anlattı.

Gülümsedim ve sessizce kendimi tebrik ettim. Herkesi istediğim gerçeklerden uzaklaştırarak iyi bir iş çıkarmıştım. Line'a, "Dediklerimi yapacağına söz ver yoksa Amelia'nın bu gece orada olmamasını sağlarım," dedim.

"Eğer yüz küsur yıldır o ağaca geliyorsa, onu nasıl durduracaksınız?"

"Yollarım var. Söz vermeni istiyorum. Bu gecenin berbat olmasını istemiyorum. Nefret ettiği köle benmişim gibi davranma. Amelia'ya arkadaşın olduğumu ve seninle kalmam gerektiğini söyle."

Uslu duracağına söz verdi. Elbette Amelia'yı göndermek gibi bir şey yapmayacaktım ama Line'ın bunu bilmesini istemiyordum. Sadece ondan öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmek istiyordum ve konu hayaletler olduğunda benim ondan çok daha fazla deneyimim vardı.

Amelia konusunu aramızda hallettikten sonra elime oyuncak bir traktör tutuşturdu ve ben de neredeyse Line kadar heyecanlandım. Evet, oğlunun oyuncuğuydu ve evet oraya bilerek konmuştu. Line oyuncuğı odaya oğlunun koyduğunu düşünüyordu ama ben bunun Devlin'in işi olduğunu biliyordum. Ruh bana çocuğun nerede olduğunu tam olarak söylemedi ama sonunda bizi çocuğa götürecekmış gibi görünüyordu.

Normal şartlar altında, bir insana ait bir şeyi elime alsaydım, nerede olduğunu söyleyebilirdim ama Devlin o oyuncuğın içine sadece bilmemi istediğı şeyi koymuştu. Çocuk iyiydi, ona bakılıyordu ve o...

Oyuncağı ovuşturdum ve ne gördüğümü anlamaya çalıştım. İnatçı. Çocuk inatçılık yapıyordu.

Hangi konuda inatçı? Merak ettim.

Önemli olan tek şey Devlin'in yardım ettiğini bilmemdi -yavaşça ve kendi yöntemiyle ama yardım ediyordu. Devlin'in Line'ın kadınlara kulak misafiri olmasını ayarladığından ve ruhun kadınları koridorda açık bir vasistasın yanında otururken konuşturduğundan hiç şüphem yoktu.

"Birisi Henry ile tanışmamı istedi," dedim.

"Bir şey mi dedin?" Line suyu kapatırken sordu. "Sadece sesli düşünüyordum."

"Peki sen ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Sence kadınlar oğlumu mu kastediyorlardı?" Adam banyo kapısında duruyordu ve ortasında sadece beyaz bir havlu vardı.

Auraları göremediğine çok sevindim çünkü eminim benimki havai fişek patlamasına benziyordu. Klişeydi ama şahsen ekrandakinden daha iyi görünüyordu.

Auraları görebilsin ya da görmesin, güzel vücudunun görüntüsünün kadınlara ne yaptığını biliyordu. "Yemekten önce hızlı bir sevişmeye ne dersin?" dedi bana bakarak. Güldüm ve bu, garip bir anı ortadan kaldırdı.

Dönerek koridordan geçip yatak odasına gittim. "Evet, sanırım oğlunuz hakkında konuşuyorlardı. Ama bu kadınların istediğı gücün ne olduğunu anlayamıyorum. Büyükannen bir şifacıydı ama bu kadınlar birinin öldürölmesini istiyor gibi görünüyor. Bu hiç mantıklı değil."

Line bir çekmecedan giysiler çıkarıyordu. "Hepsi aynı değil mi?" diye sordu. "Hastalık vermek, hastalığı almak. Aynı madeni para; iki yüzü var."

Sözlerini çoraplarını ışığa tutarken söylemişti ama söylediğinde anlamıştık. O bana baktı, ben ona baktım ve anladık.

Evet, çocuk iyileşebiliyordu ama Line'ın da söylediği gibi madalyonun öbür yüzü hastalık vermektir. Al Baba bize, zengin insanları iyileştirmek için kendisine ve karısına çok para teklif edildiğini söylemişti. Birini ölene kadar hasta etmek için daha ne kadar ödeyeceklerdi?

Line sadece havlusuyla orada durdu, biri lacivert diğeri siyah olan çoraplarını havada tuttu ve bana baktı. "Kiralık katil yok," dedi usulca. "Onlara kadar izlenebilecek bir şey yok. Yakalanma tehlikesi yok."

"Bayan Hemmings eski kocasının yeni karısının ölmesini istiyor, böylece ona ve babasının parasına geri dönecek."

"Sylvia zengin ve yaşlı kocasının boşanma kesinleşmeden ölmesini istiyor," dedi.

"Ama oğlunuz inatla direniyor, bu yüzden kadınlar-"

"Bekliyorlar," diye bitirdi Line. "Dünyanın en kötü masöründen her gün masaj yaptırarak zaman öldürüyorlar ve birinin bodrumda bulduğu kristal bir küreyle fal bakıldığına inanıyormuş gibi yapıyorlar."

"İçinde çok güçlü bir şey var."

"Ama sadece sen bunu bilecek kadar tuhafsın. Kusura bakma. Alınmak yok."

"Alınmadı." Odada volta atmaya başladım, her şeyi düşündüm, her şeyin ne kadar mantıklı olduğunu görmeye çalıştım. "Belki de çocuk Devlin tarafından korunuyordur," dedim. "Çocuğun onu bulmamı engelleyecek gücü olduğunu sanmıyorum ama belki Devlin'in vardır."

"Kim bu adam?" Line giyinmek için dolap kapısının arkasına geçerek sordu. "Ve bana olmak istediği herhangi biri olduğunu söyleme."

"Bilmiyorum," dedim yumruklarımı şakaklarıma dayayarak. "Kafamın içinde o kadar çok bilgi dönüp duruyor ki. Ya da belki de kafamda hiçbir bilgi yok. Bütün bunları kim başlattı? Oğlunuzun kayıp olduğunu size ilk kim söyledi? Sanırım annemin yanındayken sana o notu verdiler ki görsün ve benden yardım istesin. Başından beri biri beni bu işe bulaştırmak istedi. Biri beni bu işin içine çekmek için bir şey olmasını mı bekliyordu, yoksa oğlunuz beni buraya getirmek için mi kaçırıldı?"

"Biri sizi isteseydi tek yapması gereken sizi arayıp 'Kocanız hakkında bilgim var' demek olurdu. "

Yatağın kenarına oturdum. "Bu doğru," dedim.

Line sandalyeye oturdu ve çoraplarını çekmeye başladı. "Söyle bakalım, oğlumu bulmaya on dakika öncesine göre daha yakın mıyız?"

Başımı salladım. "Anladığım kadarıyla hayır." Küçük traktörü kaldırdım. "O güvende. Bunu hissedebiliyorum. Tehlikede değil ama-"

"Ne hariç?"

"Yalnızlık." Anlayışım yerine gelirken Line'a baktım. "Annesini ondan aldılar ve ona istediklerini yapmazsa, gazetedeki kadın gibi annesinin de öldürüleceğini söylüyorlar." Bir şeyler görmeye başladığımda ayağa kalktım. "Arabadaki kadın bir otostopuydu, bir kaaktı. Çocuğun yasal vasisi olmasın diye Lisa Henderson ölmüş gibi gösterildi. Anne öldürülmedi çünkü onu tehdit edecek bir şeye ihtiyaçları vardı. 'Eğer istediğimizi yapmazsan, annen gerçekten öldürülecek' gibi şeyler."

"Kim bu 'onlar'?"

Hareket etmeyi bıraktım. "Bilmiyorum. Güçlü bir şey bilmemi engelliyor. ocuk olduğunu düşünmüştüm ama-"

"Vay canına," dedi Line. "ocuk iyileşebilir, hepsi bu. Bu yeterince kötü. Onun sözde güçleri olan küçük bir ucube olmasını istemiyorum."

Line'ı haykırmak için ağzımı açtım. Ben güç sahibi bir çocuktum, kızım ve yeğenim de güç sahibi çocuklardı. Derin, yavaş bir nefes aldım. Yeteneklerim nedeniyle aşırı izolasyon ve yalnızlık içinde bir çocukluk geçirmiştim ve ocuklarımin da diğer çocuklardan izole edilmesi gerekiyordu. Ne yazık ki Line'ın söyledikleri doğruydı.

"Oğlunuzun ucube olarak adlandırılacak kadar güçlü olduğunu sanmıyorum," dedim traktörü sertçe ovuşturarak. "Aslında yapabileceğine inanılan şeyi emin değilim. Bence bu kadınlar milyonlarca dolarla sulanacaklar ve ölmesini istedikleri insanlar lmezse ne yapabilirler? Polise mi giderler? Dolandırıcılığı ihbar mı edecekler? Birini ldrmesi için bir çocuğa para verdiklerini söyleyemezler."

Line ayakkabılarını bağlamayı bitirdi ve kalktı. zerinde boz kahverengi pamuklu bir pantolon ve göğüs kaslarını saran bol örgülü boz kahverengi bir kazak vardı. Bu Adam'ın kazağıydı.

"Bana yle bakmayı kes," diye emretti Line, "ve hadi yemeğe gidelim."

Birlikte yürürken koluma girdi. "Bu kadar çok düşünmeyi bırak. Biliyor musun, bugün tüm bunlardan vazgeçmeye hazırdım ama sanırım artık bir umut var."

İyimser hissetmiyordum. Aslında kendimi aptal gibi hissediyordum. Belki de hayatım boyunca şımartılmıştım çünkü her şeyi anlamak benim her zaman kolay olmuştu.

Dışarı. Benim için çok fazla gizem yoktu. Bir fotoğrafı hissedebilir ve kişinin ölü mü yoksa diri mi olduğunu söyleyebilirdim ve genellikle kişinin nerede olduğunu söyleyebilirdim. Bir keresinde kocamın FBI'dan bir arkadaşına "Şu anda eskiden onun için çalışan bir kadınla duş alıyor" demiştim. Adamı bulamadılar ama eski sekreterini kolayca buldular ve o kadınla birlikteydi.

Ama bu küçük çocuk beni şaşkına çevirdi. Bunun bir nedeni olduğunu ve bunu bir "gücün" yaptığını biliyordum ama kim ya da neden olduğunu bilmiyordum. Henry ve Devlin'in çok şey bildiğinden emindim ama söylemiyorlardı.

"Test." Bu kelime kafamın içinde dönüp duruyordu. Ne testi? Ne zaman? Testi kim yapıyordu? Ve en önemlisi, sınav geldiğinde geçebilecek miydim?

"Bayan Hemmings'i alayım mı?" Line sordu, yani onun yanında oturacaktı.

akşam yemeği ve onu sorgulamak.

Ama sesi o kadar ciddi ve dedektif alter egosuna o kadar benziyordu ki ona takılmadan edemedim. "Onu alabilir misin? Yeterince büyük müsün?"

Line gülümsemedi. "Aslında öyle olduğumu sanmıyorum." Güldüm ve gülümseyerek eve girdik.

Altı kadın misafiri Line kadar iyi tanı mıyordum. Aslında, akılsızca bir şekilde onları önemsiz biri olarak görmüştüm. Soğuk ve kalpsiz olduklarını görmüştüm ama sanırım onları kalıplaştırmış ve öylece bırakmışım. Onlar çok fazla parası, çok fazla zamanı olan ve hayatlarında yapacak hiçbir şeyi olmayan kadınlardı.

Masada Sylvia'nın yanındaki yerimi alırken kadınlara bir kez daha baktım. Her biri birinden, o kişiye ölümcül bir hastalık bulaştırması için bir çocuğa para ödeyecek kadar nefret ediyordu.

Masanın aşağısındaki Bayan Hemmings'e baktım. Bir zamanlar güzel olduğunu görmek kolaydı ama artık öyle değildi. Çok yumuşak bir hayatı olmuştu ve bu gözlerinden ve vücudundan belli oluyordu. Muhtemelen kocası onu terk etmişti, çünkü onun hak sahibi olma duygusundan bıkmıştı. "Elbette istediğim her şeye sahip olmalıyım," dediğini duyar gibiydim. "Babam beni koruyor."

Yanımda Sylvia Murchinson vardı ve kadınlar arasında en çok ondan hoşlanmıyordum. Diğer kadınların auralarında kurtarıcı nitelikler varken, Sylvia'nınkinde yoktu. Etrafı çamur renkleriyle çevriliydi: gri-yeşiller, bulanık kahverengiler, hepsi siyahla birlikte girdaplanmıştı. Sylvia Murchinson bu dünyada kendinden başka kimseyi umursamıyordu.

Ona gülümsemek ve arkadaşça davranmak kolay değildi. Onunla sohbet ettim ve ona Line ve benim hakkımda bildiğini düşündüğü şeyleri doğrulayacak şeyler söyledim. Ona o gün yerel kiliseyi ziyaret ettiğimi ve

Mezarlık. İkinci yemekte sesimi alçalttım ve 1843'te bir ayaklanmaya önderlik eden bir kölenin nerede gömülü olduğunu bilip bilmediğini sordum.

Hiç ilgilenmedi. Eğer yeteneklerim olmasaydı, sanırım tabağını alır ve uzaklaşırdı. Ama ben konsantre oldum ve olduğu yerde kalmasını sağladım. Onun zihnine ulaşmak zordu. Kararını yıllar önce vermiş gibiydi ve dünyadaki tüm Gerçek İkna yöntemleri onu değiştirmeyecekti.

Bana kocasından bahsetmesini istedim. Eğer ona olan nefretinden bahsetmesini sağlayabilirsem belki de çok fazla şey anlatacaktı. Ayrıca benden hoşlanmasını da istedim, böylece bana mümkün olduğunca çok şey anlatacaktı.

Sonunda, bize bir tabak sert biftek servis edildiğinde, "Sizi aşağılamak istemem ama Hillbilly Honey'e çok benzediğinizi biliyor muydunuz?" dedi.

Gitmesini istediğim yer burası değildi. Sığır etini kesmeye çalışırken, aklını başka şeylere çevirmeye çalıştım.

"İyi ki Hillbilly Honey değilsin çünkü kocama ona böyle hitap etmesini söyleyen bendim."

Kesmeyi bıraktım ama başımı kaldırmaya cesaret edemedim. "Yaptın mı?"

"Ah, evet. Kocam Howard Murchinson, Secrets Revealed gazetesinin sahibi."

"Magazin gazetesi," dedim, zorlukla nefes alabiliyordum.

"Evet. 'Tabloid' aşağılayıcı bir terim haline geldi ama umurumda değil. O adam için yaptığım hiçbir şeyden övgü almadım. Mesela Hillbilly Honey'i ele alalım. Onun hakkındaki kitabı biliyor musun?"

"Evet," diyebildim.

"Kitabı yayınlatan bendim. Kitabı yazan zavallı çocuk üniversiteden yeni mezun olmuştu ve Kentucky'li bu tuhaf köylü hakkındaki ifşasını New York'taki tüm yayıncılara göndermişti ama kimse yayınlamamıştı. İğrenç olduğunu ve hatta çöp olduğunu söylediler. Sonunda kitabı kocama gönderdi, kendisi hayatında hiç kitap okumamıştı ama ben okudum ve kitabın harika olduğunu düşündüm. Ne servet avcısıymış ama! Kocama kitabı yayınlaması gerektiğini söyledim. Dedim ki, "O senin türün, gerçek bir köylü tatlım. Kocam Tennessee'de doğmuştu."

"Gerisini biliyorsunuz. Kitap çıktı ve milyonlar kazandı. Tabii ki Montgomery ailesi dava açtı. Ne de olsa isimlerini korumak zorundaydılar ama kocam buna hazırlıklıydı. oynama yapmış. Satışlar

Mahkemeye bildirdiğinin iki katını Montgomery'lere ödedi ama bu kitabın kazandığı paranın yanında hiçbir şeydi."

Başardığı şeyden memnun bir şekilde gülüyordu. Elini koluma koyduğunda derin nefesler almak zorunda kaldım. Elini ve tüm vücudunu ateşe vermek istedim. Gerçekten.

Farkında olmadan konuşmaya devam etti, hala bana sırlarını anlatma büyüğü altındaydı. "Sonra, o kadının kocası ortadan kaybolduğunda, muhtemelen onu öldürdüğünü söyleyen bendim. Howard'ın orijinal kitaptan çok şey kazandığını biliyordum ama aynı zamanda çok para ödemek zorunda kalmıştı ve bundan hoşlanmıyordu. Howard kaybetmeyi sevmez. Montgomery'ler onun parasını bir hayır kurumuna verdiklerinde, sanki parasının dokunabilecekleri kadar iyi olmadığını söylüyorlardı. Howard'ın çok kızdığını söyleyebilirim.

"Yine de tüm Montgomery'leri geri aldı. Howard tüm dünyayı Hillbilly Honey'nin kocasını öldürdüğüne inandırdı. Oh! Saate bak. Gitmem gerekiyor. Seninle konuşmak güzeldi. Her gece birlikte oturalım. Senden hoşlandım. Belki sonsuza kadar arkadaş kalırız."

Onun odadan çıkışını izledim ve bir video gibi sahneler kafamda oynadı. O kitabın ailemde yol açtığı sefalet vardı. Montgomery'ler benimle alay ettikleri için kendilerini suçluyorlardı ama bunu sevgiyle yapmışlardı, asla düşmanlıkla değil.

Benim çocuklarım! Kızımın birlikte yeğenimi de düşündüm. Sataşmalara ve alaylara katlanmak zorunda kalmışlardı. Kadının bana tükürdüğünü görmüşlerdi. Bu kadının yaptıkları yüzünden şimdi annelerinden uzakta yaşıyorlardı.

Yemek odasından çıkarken Sylvia Murchinson'ın başının arkasına baktım. Onu öldürebilirim, diye düşündüm. Şu anda beynini patlatabilirdim ve herhangi bir soruşturma bunun "doğal nedenler" olduğunu söyleyecekti. Kimsenin haberi olmazdı.

Bir şekilde öfkemi kontrol altında tutmayı başardım. Odadan çıkana kadar onu izledim, sonra hiçbir şey yiyemeden orada oturdum.

LINC

Sonsuza Kadar ve Daima

On Sekizinci Bölüm

O sinsi Sylvia Murchinson'ın Darci'ye ne söylediğini bilmiyorum ama Darci üzerinde derin bir etki bıraktı. Darci yemek masasında oturuyordu ama sanki orada değildi. Hiçbir şey yemedi, kimseyle konuşmadı.

Uzun yemek nihayet sona erdiğinde, kadınlar etrafımda toplandılar ve iffetsizlikten korkutucu yalnızlığa kadar değişen davetlerde bulundular. Başlarının üzerinden Darci'ye baktım ama o hâlâ masada oturuyordu. Garsonlar etrafındaki tabakları temizliyordu ama Darci elleri kucığında, gözleri karşıya dikilmiş öylece oturuyordu.

Elimden geldiğince kibar bir şekilde etrafımı saran kadınların arasından sıyrılıp masaya gittim ve Darci'ye doğru eğildim. "Şu akbabaları üzerimden çeker misin?" diye sordum. "True onları gitmeye ikna et."

Darci bana sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

"Sana ne yaptı böyle?" diye mırıldandım. Kadınlar yine etrafımdaydı, kollarımdan çekiştiriyor ve onlarla ve onlar için yapmamı istedikleri şeyler hakkında gevezelik ediyorlardı. Onlarla birlikte şehre inmeme ve dansa gitmemi istiyorlardı. Ay ışığında masaj istiyorlardı. Gölete çıplak dalmak istiyorlardı.

Onlara bakarken Darci'nin kadınları uzak tutarken ne kadar çok iş yaptığını gördüm. Darci olmasaydı, bu yaratıklar mahzende bir lahitin içinde uyusaydım bile buradaki tek erkek olan benim üzerime çullanırlardı.

Ama şimdi Darci kimseyi uzak tutmuyordu. Ellerimi küçük Bayan Burns'ün omuzlarına koydum, onu kaldırdım ve yol açabilmek için bir kenara çektim. Masanın etrafından dolaştım, Darci'nin elini tuttum ve çektim. Hareket etmeyince onu kollarıma aldım ve yemek odasının kapısına kadar taşıdım.

Arkamı dönerek kadınlara baktım ve bu gece onlardan biri yanıma gelirse, masaj listemden sonsuza dek çıkarılacağını söyledim.

İsteksizdiler ama Darci'yi odasına götürürken beni takip etmediler. Arkamda tıslama sesleri duydum ve "Kim olduğunu sanıyor?" gibi sözler bana ulaştı, ama takip etmediler.

Darci'nin odasına girdiğimde, onunla ne yapacağımdan emin değildim ve keşke onu dışarıya, kamaraya götürseydim diye düşündüm. Ama bir gece önce yağmur yağmıştı ve dışarının serin olduğunu biliyordum. Darci'yle ilgili aklıma gelen tek şey onu ısıtmaktı.

Onu yatağına yatırdım, ayakkabılarını çıkardım, sonra battaniyeleri etrafına sardım ama cevap vermedi.

"Ne oldu?" Ona sordum. "Bana Sylvia'nın seni üzen ne söylediğini anlat."

Darci orada öylece yatıyor, gözlerini tavana dikeyordu. Sözlerim ona ulaşmadıysa, belki imgelerim ulaşır diye düşündüm. Ellerimi kollarının üst kısmına koydum ve alnımı onunkine yaslayarak benimle konuşurkenki görüntülerini ona gönderdim.

Cevap vermedi. Ayağı kalktım, ellerimi ceplerime soktum ve şömineye doğru yürüdüm. Dışarıdan sesler duyabiliyordum. Pencereyi açtım ve dışarı baktım. Ağaçların arasından aşağıdaki arka terasın köşesini görebiliyordum. Delphia ve Narcissa'yla birlikte bütün konuklar dışarıdaydı. Sık yapraklar yüzünden onları göremiyordum ama onları duyabiliyor, her birinin sesini tanıyabiliyordum. Şimdiye kadar morgdaki başsız bedenlerini bile teşhis edebilirdim. Heyecanlı bir şekilde gülüyorlardı. "Acaba oğlumun taleplerine boyun eğdiği onlara söylenmiş midir?" Darci'nin katatonik halinden beni duymasını umarak yüksek sesle söyledim. "Oğlum, güçlerini o kadınlar için birini öldürmek üzere kullanmazsa annesinin öldürüleceği tehdidini alıyor. Bu gece ilk kimin gideceğini onlar mı seçti?"

Sesimin de hissettiğim kadar acı olduğunu biliyordum. Darci neden bir tür transa geçmek için bu geceyi seçmek zorundaydı?

Kapıda hafif bir tıkırtı vardı. Öfkeyle kapıyı açtım. "Sana söylemiştim. -" Gülümsemeyen kadın çalışanlardan biri, tepside yeşil likörden küçük bir bardakla orada duruyordu. Yalnızca bir tane olduğu için, içkiyi içmemi ve Darci'nin odasında uyuyakalmamı istemedikleri açıktı.

Kadına teşekkür ettim, tepsiyi aldım, sonra kapıyı kapatıp kilitledim. Belki uyumak ona iyi gelir diye düşündüm. Yatağın yanına oturdum. Darci, onu kollarıma aldım ve içkiyi ona içirmeyi başardım. Hiç tepki vermedi ve ben de uyuyana kadar ona sarıldım.

Yavaşça , yataktan kalktım ve üzerini örttüm.

Şimdi ne olacak? diye düşündüm. Altımda, artık sesleri duyamıyordum, bu yüzden kadınların gece uyuşturucuyla sersemletildiklerinden emindim. Acaba kendilerine ne yapıldığının farkındalar mıydı, yoksa kabul mü etmişlerdi? Sylvia Murchinson'ın, kocası onu boşarsa hiçbir şey almayacağına dair bir evlilik sözleşmesi imzaladığını söylediğini duymuştum. "Havuz çocuklarına" olan düşkünlüğünü bilmesine rağmen, yine de anlamayı imzalamıştı. Yapabilirdim.

Böyle bir kadının, sonuçta "mega milyonlar" kazanacaksa, uyuşturulmayı ve geceleri kilit altında tutulmayı kabul edeceğini hayal edin.

Dönüp yataktaki Darci'ye baktım, mışıl mışıl uyuyordu ama kaşları çatık ve huzursuzdu. Ona her ne söylendiyse zihnini alt üst etmişti.

Söylenenlerin kocasıyla ilgili olduğundan hiç şüphem yoktu. Ona kocasının öldüğünün söylenmemiş olması için dua ettim.

Batan güneşe baktım ve Darci olmadan pek bir şey yapamayacağımı düşündüm. Eğer o tüm gücüyle oğlumu bulamazsa, ben de bulamazdım.

Birden Darci'yle yemekten önce ne konuştuğumuzu hatırladım: Amelia alacakaranlıkta Martin ve bebeğini bekliyor olacaktı.

Darci'nin yatak odasından çıkabildiğim kadar hızlı çıktım, merdivenleri hızla indim ve kamaraya koştum. Darci'nin tam olarak ne söylediğini hatırlamak için bir an durakladım. "Nehrin kenarındaki çift gövdeli karaağaç." Nehri bulmak kolaydı, köle mahallesinden yaklaşık iki yüz metre uzaktaydı. Sağ tarafta yol vardı, bu yüzden ağaç sol tarafta olmalıydı. Koşmaya başladım.

Ağacı gördüğümde, Amelia gerçekten orada olduğundan şüphe duyduğum bir bankta oturmuş tığ işi yapıyordu.

Durup bir süre onu izledim ve kendimi toparlamaya çalıştım. Yüz yılı aşkın bir süredir her gece bu noktaya gider ve atamı beklerdi. Onlar hayattayken onunla burada tanışmıştı. Günün bu saatinde güvendeydi, çünkü kocası köle kadınlarla birlikte Quarters'da bulunuyordu.

O zamanı düşünmek istemiyordum. Sadece oğlumu almak istiyordum ve Devlin bir kölenin yardımcı olabileceğini söylemişti. Eğer Amelia Barrister bir köle değilse, kim olduğunu bilmiyordum.

"Merhaba," dedim onu ürkütmemek için sessizce.

Ama benim olduğumu düşündüğü Martin'i yaklaşık yüz yirmi yıldır bekliyordu, bu yüzden evet, ürkmüştü.

Elindeki tığ işini yere bıraktı, ellerini yüzüne kapattı ve ağlamaya başladı. "Geldin," dedi tekrar tekrar. "Sen geldin."

Darci'ye o olmadan hayaletle bir şey yapmayacağıma söz vermiştim ama Darci yukarıda uyuşturulmuştu ve hayalet olsun olmasın bu güzel kadın acı çekiyordu. Yanına gittim, önünde yere oturdum ve başımı kucağına koydum.

Amelia ağlamayı bıraktı ve ellerini başıma koydu, boynumu okşadı, parmak uçlarını yüzümde gezdirdi, ezberledi ve hatırladı.

Demek aşk bu, diye düşündüm, ellerim ağır eteklerinin arasından bacaklarında. Dudaklarıma dokunduğunda parmak uçlarını öptüm. İşte aşk buydu. Aşk benden değil, ondan geliyordu ve hissettiğim şey, şimdiye kadar izlediğim her şarkıyı, her filmi anlamamı sağladı. O ana kadar bir insanın başka bir insanla birlikte olmak için harika bir film rolünden nasıl vazgeçebileceğini anlamamıştım. Alanna'nın bir filmi bana tercih etmesinden şikâyet etmişim ama anlamıştım.

O ana kadar anlamadığım şey, insanların neden bu kadar sızlandıklarıydı. "Onu seviyorum dostum," lafını çok sık duymuştum. Ve Darci! Her şeye sahipti. Parası, güzelliği, gücü vardı ama sevdiği adama sahip olmadığı için mutsuzdu.

Amelia'dan gelen sevgiyi anlamam için yeterliydi. -Ve dahası, bu tür bir aşkı istememi sağladı. Dünyanın geri kalanının şanslı olanların- yaşadıklarının bir parçası olmak istememe neden oldu. Ve hiç şüphesiz, Şekil Değiştiren'in hatırlamamı istediği şeyin bu olduğunu, sevginin her şey olduğunu biliyordum.

Ne kadar süre böyle kaldık bilmiyorum ama yavaş yavaş gerçekliğe dönmeye başladım. Şimdi ne yapacağım? Düşündüm. Amelia'yı son gördüğümde oğlumuzun -onun oğlunun- adından bahsetmişim ve o da ortadan kaybolmuştu. Darci burada olsaydı ne yapacağını bilebilirdi ama o zaman da Amelia Darci'nin kendisini gözetlemek için gönderilen bir köle olduğuna inanırdı.

Nefes aldım ve doğru yolu bulmak için yardım isteyerek dua ettim. Amelia'nın ellerini ellerime aldım. Yumuşak, genç ve herhangi birinin elleri kadar sağlamdılar. Bir an için onun bir hayalet olduğuna inanamadım.

"Beni dinlemeni istiyorum," dedim usulca, "ve bir daha ortadan kaybolmanı istemiyorum."

"Kaybol," dedi gülümseyerek. "Tuhaf şeyler söylüyorsun."

Ellerini daha sıkı tuttum. "Bu ağaca kaç kere geldin ve Martin burada değildi?"

"Birkaç tane," dedi gülümseyerek. "Edward seni çok meşgul ediyor." "Kaç kez?"

Gülümsemeyi bıraktı. "Birkaçtan fazla. Birçok, birçok kez."

"Amelia," dedim yavaşça, "yıl 2003 ve-"

Kahkahası sözümü kesti. "Ne kadar . Dünya 2000 yılında sona erecek."

"Bizim zamanımızdaki insanlar da böyle düşünüyordu, ama..." Konuyu dağıtmak istemedim. "Benim adım Lincoln... Fra-zier, yirmi birinci yüzyıldanım ve Martin'le senden olan çocuğun soyundan geliyorum."

Solmaya başladı; bu bilgi onun için kavrayamayacağı kadar fazlaydı.

"Devam et ve kaybol," dedim, "ama Martin'in soyundan bir başkasının ortaya çıkması için üç yüz yıl daha geçmesi gerekebilir."

Tekrar görüş alanına girdi ama ellerini benimkilerden çekti. İçinde bulunduğum sevgili pozisyonundan çıkmamı istediğini görebiliyordum, bu yüzden kalktım ve bankta yanına oturdum.

"Sen kimsin?" diye sordu.

Başımı tekrar kucağına koymak ve bana Martin'e duyduğu derin sevgiyle bakmasını istiyordum. Ona dokunmak için uzandım ama o beni geri çekti.

"Neden buradasın?" diye sordu.

"Sana huzur vermek için. En azından bu yüzden burada seninle olduğumu düşünüyorum. Ve yardımınızı almak için, ama bana nasıl yardım edebileceğinizi bilmiyorum."

Sessizce oturdu, güzel mavi gözleriyle bana baktı ve devam etmemi bekledi. Nereden başlayacağım? diye düşündüm.

"Baban oğluna baktı," diye ağızından kaçırdım, solmaya başlamasını bekliyordum ama solmadı. Gözlerinde en ufak bir ilgi kıvılcımı gördüğümde doğru yolda olduğuma dua ettim. "Baban kimin çocuğu olduğunu biliyordu. Seni ve Martin'i kurtaramadı ama torununu kurtarabilirdi. Çocuğu satın aldı ve onu diğer torunuyla birlikte eğitti. Bu babanın yapacağı bir şey gibi mi geliyor?"

"Ah evet," dedi ve gözlerinde yaşlar vardı.

"Baban torununa kendi torunu gibi davrandı." İsmi söylemeden önce tereddüt ettim. "Jedediah özgürlüğüne kavuştuktan sonra bile babanın mülklerini yönetti."

"Özgürlük mü?" dedi, gözleri kocaman açılmıştı.

Ellerini tutmak için uzandım ama ona dokunmama izin vermedi. Martin'e verdiği sevgiyi bir saniye daha hissetmek istiyordum.

"Evet, özgürlük," dedim. "Abraham Lincoln Özgürlük Bildirgesi'ni yaklaşık 1863'te imzaladı, aşağı yukarı bir yıl kadar."

"Lincoln," dedi. "Senin gibi."

Ona bunun bir sahne ismi olduğunu söylemeyecektim. Evden ayrıldığımda kendimi ailemden tamamen soyutlamak istemiş ve tüm adımları değiştirmiştim. Ama Amelia için ona gerçek soyadımı verecektim.

"Ya Martin?" diye sordu. "Benim Martin'im mi?"

Günlüğünden Martin'e ne olduğunu bildiğini biliyordum ama sanki yıllar içinde bunu unutmuş gibi görünüyordu. Ona sevdiği adam hakkındaki gerçeği anlatmaya çalıştım çünkü huzur bulmak için beklemekten vazgeçmesi gerekiyordu. Ama yapamadım. Kendime bunun hayatımın rolü olduğunu, Russell Crowe'a karşı Oscar kazanmamı sağlayacak bir rol olduğunu söyledim ama yine de kelimeler ağzımdan çıkmıyordu.

Hayaletler hakkında fazla düşünmediğim için onlar hakkında fazla bir şey bilmiyordum -Darci dışında kimse de bilmiyordu- ama korkunç gerçek hatırlatılmasa bile Amelia uyanmaya başlamış gibi görünüyordu. Gözlerini benimkilerden ayırdı ve etrafına bakındı. Nehre baktı ve bir süre nehri seyretti.

"Nehir eskiden çok daha derindi," dedi. "Kıyılarda daha yüksekti."

"Çok fazla insan; çok fazla su kullanıldı."

Başını salladı ve benden yirmi birinci yüzyılın harikalarını anlatmamı isteyip istemeyeceğini merak ettim ama istemedi.

Ağaca bakmak için başını hareket ettirdiğinde, ona yapmamasını söylemek istedim.

Martin'in orada asılı olduğunu görmesinden korkuyordum.

Dallara bakmadı ama gözlerini çift gövdeden ayırmadı. "İki ağaç dikilmiş," dedi, "ama birlikte büyümüşler. Şiddetli bir yağmur yağdı ve bir kaya parçası tepeden aşağıya sürüklendi ve ağaçları birbirine itti. Kimse onları seyreletmeye fırsat bulamadı ve sonunda tek bir ağaç haline geldiler. Martin ve ben ağaçların bizim gibi olduğunu, birlikte olmamamız gerektiğini ama birlikte olduğumuzu ve büyüdüğümüzü söyledik."

"Emmy," dedim, ellerini tutmak için uzandım.

Sıcak, pürüzsüz ellerini benimkilerin içine koydu. "Sadece Martin bana Emmy derdi."

Ellerini sıktım ve sıkıldığında ellerinde bir yumuşaklık hissettim, onun gitmekte olduğunu anlamamı sağlayan aslı olmayan bir nitelik. Solduğunu değil. Gidiyordu. Sonsuza kadar gidiyor.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Oğlumu bulmak için yardıma ihtiyacım var. Buralarda bir yerde ama onu bulamıyoruz. O senin torunun, birkaç tane de büyük var." Onu gülümsetmek istedim.

Amelia gülümsemedi. "Martin mi? Daha sonra ne yaptı?" diye sordu. "Bir süre oğlunla kaldı, sonra da nereye gittiyse oraya gitti. ruhlar gider. Nereye gittiklerini biliyor musun?"

Bir kez başını salladı ve ellerimdeki elleri şeffaflaştı, orada ve orada değil.

"Oğlum," dedim ve hissettiğim aciliyet sesime yansıdı.

"Sana yardım edeceğim," dedi. "Bekleyeceğim ve sana yardım etmek için ne yapabileceğime bakacağım." Bununla birlikte ellerimde hiçbir şey kalmayana kadar daha da soldu.

"Bekle!" Ben .

Bir anda yine oradaydı ama yanımda oturmuyordu. Birkaç metre ötemde duruyordu ve artık yaşayan bir insan gibi görünmüyordu. Şimdi arkasında bir ışık vardı ve şey gibi görünüyordu... yani bir hayalet gibi.

"Evet," dedi, sesi tatlı ve uzaktı.

"Sana Martin hakkında bir şey sormak istiyorum. O, şey... bana benziyor muydu?"

Arkasındaki ışık saf beyazdan güzel bir altın rengine dönüştü. "Hayır," dedi. "Onunla kıyaslandığında sen sade bir adamsın ve vücudunda kas yok. Şimdi git. Ben sana yardım edeceğim."

O gitti ve ben karanlığın içinde gülümseyerek duruyordum. Amelia'ya göre sevdiği adam dünyanın en güzel insanıydı. Biz konuşurken gece olmuştu. Tökezleyerek odama döndüm, kazağımı, ayakkabılarımı ve pantolonumu çıkardım ve iç çamaşırlarımla yatağa girdim. O ölümcül 13 Elms gece içkilerinden içmemiştim ama sanki iki tane içmiş gibi hissediyordum.

Uykuya dalarken, yarın birkaç haydut kiralayıp her yeri darmadağın edeceğimi düşündüm. Mecbur kalırsam, o eski evin her tuğlasını söker, her döşeme tahtasını söküp atardım. Daha fazla düşünmeden uykuya daldım.

Uyandığımda her şey aniden olmuştu ve tamamen uyanıktım. Bir süre öylece uzandım, tavana baktım ve Amelia'yı düşündüm. Ellerini ve dudaklarını hatırladım. Başımı onun kucağına koyduğumu ve bana dokunduğunda ne kadar iyi hissettiğimi hatırladım. Gitmesine izin vermekle hata etmişim. Ona gerçeği bu kadar çabuk söylemekle hata etmişim. Biraz beklemeli, ona daha uzun süre sarılmalıydım. Bir hayaletle sevişebilir miydim?

"Oğlum! Seksten başka bir şey düşünmelisin!"

O kadar hızlı doğruldum ki başımı duvara çarptım. Döndüğümde odanın diğer tarafındaki sandalyede oturan yaşlı bir adam gördüm. Koyu renk gözlük takıyordu ve elinde fildişi bir baston vardı; kördü.

"Sen de kimsin be?" Başımı ovuşturarak sordum.

"Sana benden bahsetmedi mi?" diye sordu kıkırdayarak. "Hayır, anlatmazdı."

"O "nun kim olduğunu sormama gerek yoktu. Hayır, Darci bana gecenin bir yarısı etrafta dolanan yaşlı ve kör bir adamla tanıştığını söylememişti. "Ne istiyorsun?" diye sordum. diye sordum.

"O ev yanıyor ve bir şey yapmazsanız yanarak ölecekler."

Bir an için hareket edemeyecek kadar şok olmuştum, sonra "yangın" ve "yanarak ölmek" kelimeleri aklıma geldi. Yorganı arkaya attım ve ön kapıyı açtım. Ağaçların arasından evin sadece bir kısmını görebiliyordum ama her zamanki gibi görünüyordu. İki ya da üç dakika boyunca dikkatle baktım. Hiçbir şey yoktu. Duman yok, alev yok, hiçbir şey yok.

Yaşlı adamın doğruyu söyleme ihtimaline karşı, itfaiyeyi arasam iyi olur diye düşündüm. Yanlış alarm yangın çıkmasından iyidir diye düşündüm.

Odaya geri döndüm ve yaşlı adamın gitmiş olduğunu görünce şaşırmadım. "Darci'nin arkadaşlarından biri," diye mırıldandım ve yaşlı adamın birkaç yüz yıl önce ölüp ölmediğini merak ettim. Üzerime bir tişört, bir kot pantolon geçirdim ve çıplak ayaklarımı zaten bağlı olan spor ayakkabılarımın içine sokup hücremi açtım. Pilin bitmiş olduğunu görünce küfrettim. Şarja takmayı unutmuştum. Koridorda ankesörlü telefonun olduğu yere gittim.

Bir çeyreklik koyduğumda çevir sesi gelmeyince, telefonun kablosuna baktım, gözlerimle onu duvara kadar takip ettim, kapının üstünden dolandım, sonra yere geri döndüm - kesildiği yere. Bir saniye boyunca anlamadan kesik telefon kablosuna bakıp durdum.

Her şey bir anda başıma geldi: Telefonumun şarjının bitmesine hiç ama hiç izin vermemiştim. İşim telefona bağlıydı. Koridordan aşağıya, eve doğru koştum. Koşarken eve baktım ve hiçbir şey göremesem de içeride ne olduğunu biliyordum. Tek endişem Darci'yi dışarı çıkarmaktı.

Sundurma dekorasyonunun tepesini yakalamak için zıpladım, korkuluğa sıçradım, sonra kendimi çatıya doğru salladım. Birkaç saniye içinde Darci'nin penceresindeydim. Tabii ki kilitliydi. Çatıya uzandım ve bir camı tekmeledim. Alarmın çalması ya da kimin koşarak gelmesi umurumda değildi.

Odasında her şey sessizdi. Her şey bıraktığım zamanki gibiydi. Kapının altından dumanlar yükselmüyordu, duvardan alevler fışkırmıyordu. Her şey sessiz ve sakindi.

Darci'nin yatağında olmaması dışında.

Banyoyu, dolabı ve yatağın altını kontrol ettim. Darci yoktu. Normal biri olsaydı kaçırıldığını düşünürdüm ama Darci... Tuhaflık bunu tam olarak karşılamıyordu

Yemekte başına travma yaratacak bir şey gelmişti ve ben de ona bayıltıcı bir likör vermişim. Öyle mi olmuştu? Gecenin bir yarısı odama giren yaşlı ve kör bir adamla buluşmaya bensiz gidebilmek için numara mı yapıyordu?

Bilmediğime ve umursamadığıma karar verdim. Kendi başına gitmiş olsa, kaçırılmış da olsa, onu bulacaktım. Yeter artık! Eğer ortak olacaksak- ve kocasını bulmak için benden yardım istemişti- o zaman onun her zaman nerede olduğunu bilmem gerekiyordu.

Kapıya yöneldiğimde Darci'nin güneş şapkasını çelengin üzerinden çektim ve doğrudan içine baktım. "Eviniz yanıyor," dedim ve şapkayı yerine koydum.

Kapı kilitliydi. Dışarıdan kilitlenmiş. Pencere içeriden kilitlendiğine göre, bu onun-

Ne? Hayaletler tarafından kaçırılmak mı? Suda çözünen küçük seramik adamlar yapan uzaylılara ne dersiniz?

Hayır, onları kontrol ederdi. Kalbimin derinliklerinde oğlumu tutan kişinin şimdi Darci'yi tuttuğunu biliyordum. I

şömine demirini kaptım, eski kapıya sıkıştırdım ve çektim. Kapı saniyeler içinde kırıldı ve ben de açtım.

Sessizlik. Evde sessizlikten başka bir şey yoktu.

Koridorda yürüdüm ve kapı kollarını denedim. Her biri kilitliydi. Darci'nin gücüne sahip olsaydım elimi kapıya koyup içeride biri ya da bir şey olup olmadığını hissedebilirdim ama yapamadım. Tüm kapıları kırmak dışında, boş olup olmadıklarını bilmiyordum.

Koridorun sonunda, merdivenlerin dibinde Amelia'nın odası vardı. Dayanamayıp kapıyı açtım. Ay ışığı uzak duvardaki Fransız kapılardan içeri giriyor ve koridorun ışığı parlıyordu. Odayı görebilmem için yeterliydi. Amelia yüz yıl önce öldüğünden beri pis ve temizlenmemiştii. Sanki cesedi dışarı taşınmış, kapı kapatılmış ve şimdiye kadar bir daha açılmamış gibiydi.

Ve orada, yerde yatan Darci'ydi. Üzerinde uzun beyaz bir bornoz vardı, ellerini göğsünde kavuşturmuştu. Kötü bir B filmindeki kurbanlık bakireye benziyordu.

Kalbim boğazıma düğümlenirken ona doğru koştum ve onu kucağıma aldım. Ona dokunana kadar vücudunun soğuk olmasını beklediğimi fark etmemiştim. Dokunduğumda sıcacık olduğunda neredeyse sevinçten ağlayacaktım. Onu kollarıma alıp kendime doğru çekerken, pis ve eski zemine oturdum ve sırtımı duvara dayadım. Sırtımı açık bir kapıya dayayamayacağım kadar çok bölümde polis rolü oynamıştım.

"Darci," dedim saçlarını yüzünden geriye doğru düzelterek. Önce alnını, sonra yanağını, sonra da çenesini öptüm. Dudaklarım onunkilerin üzerinde gezindi.

Dudaklarım dudaklarına değmeye başladığında "Bunu aklından bile geçirme," diye fısıldadı.

"Yaşıyorsun!" Dedim.

"Öldüğümü mü sandın? Ölü bir insanı mı öpecektin?"

Darci kucağımdan inerken, "Bu akşam bir tanesiyle kaçacaktım," dedim. Başını ovuşturuyor ve gözlerini kırıştırıyordu.

"Hangi ölüyle kaçmak istedin?" Bana sertçe baktı. "Amelia'yı tek başına görmedin, değil mi?"

Bana kendini anlatmaktan kaçmasına izin vermeyecektim. "Akşam yemeğinde sana ne olduğunu, neden şu anda kendi yatağında olmadığını ve odamdaki yaşlı kör adamın kim olduğunu bana anlatır mısın?"

"Henry seni görmeye mi gitti?"

Tüm sorularımı geçiştirdi. Ben daha tek kelime edemedim gözleri kocaman açıldı, son uykusu da geçmişti. "Bu ev yanıyor."

"Henry de öyle dedi."

"Sana bu evin yandığını söyledi ama senin tek yaptığın burada oturmak mı?" Ayağa kalktı ama sonra bir baş dönmesi nöbeti geçirdi ve bana tutundu.

"Darci, bununla uğraşacak durumda değilsin. Aşağı inmeni ve derhal bu evden çıkmanı istiyorum. Kiralık arabaya bin, bir telefon bul ve ara-"

Durdum çünkü o kapıdan koşarak çıkıyordu. "Kadınlar hâlâ odalarında uyuyor," dedi.

Peşinden koştum. "Kapıları kilitli ve yangın nerede şimdi?" Bunu söyler söylemez anladım. Dumanın o eşsiz kokusunu alabiliyordum. Üst kattaki tavan arasından geliyordu.

Darci ayağını en alttaki merdivene koyarken, "Kapıları açın ve kadınları dışarı çıkarın," diye emretti.

Kolundan tuttum. "Hayır, gitmiyorsun. Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun."

"Yukarıda biri var. Onu dışarı çıkarmalıyım." Sesi acildi. "Line! Bırakın beni!"

Onu bırakmadım. Bensiz hiçbir yere gitmeyeceğini söylediğimde ciddiye aldım. Elime baktı ve onu yaktı. Ben de tuttum. Yanık daha da büyüdü. Bırakmadım. Gözlerim sulandı; dizlerim güçsüzleşti; midem sıkıştı. Ama bırakmadım. Darci Montgomery'yi tanımaya başlamıştım ve iyi bir adama, bana acı vermeye devam etmeyeceğini biliyordum.

Haklıydım. Elimdeki ateş başladığı gibi aniden durdu ve ben onun kolunu bırakmadım.

"Yapmak zorundayım-" diye başladı ama sonra merdivenlerden döndü ve koridorda koşmaya başladı, ben de hemen arkasıdaydım.

Ne istediğini biliyordum. En yakın kapıyı tekmeleyerek açarken kolunu tuttum. Bayan Hemmings yatağında mışıl mışıl uyuyordu. "Cep telefonunu bulmama yardım et," dedim ve iki saniye sonra Darci telefonu aldı. Dakikalar sonra itfaiyeyi aramıştım.

Darci kapıdan çıkıp merdivenlere doğru koşarken, "Yoldalar," dedi. "İyi olacaklar. Kadınların etrafında hiç ölüm görmüyorum."

Darci'nin peşinden merdivenleri koşarak çıktım ve tam geceyi Ingrid'le geçirdiğim, oğlumun oyuncağını bulduğum odanın kapısını açmak üzereyken onu durdurdum. "Çok sıcak," diye bağırdım. "O kapıya dokunma."

"Ama nasıl-?" Darci sordu, yani odaya nasıl gireceğiz?

Ona orada kurtarılmaya değer kimin olduğunu sormak istedim ama sormadım. Zaten herhangi bir şey hakkında konuşmak için çok fazla zaman kaybetmiştik.

Yan odanın kapısı sıcak değildi, ben de tokmağı çevirdim, kapı açıldı ve içeri girdik. Yangın şimdilik duvarın diğer tarafındaydı. Tahminimce yangın kapıya doğru olan uçtaydı, bu yüzden belki de odanın pencerelere yakın olan diğer ucunda yangın yoktu. Belki de odanın o ucunda bir insanın hâlâ hayatta kalmasına yetecek kadar hava vardı.

Ama odaya nasıl gireceğim? Bu odanın penceresinden çıkıp, çatıyı geçip bir sonraki pencereye girsem çok uzun sürerdi.

Düşüncelerimin o odaya çabucak girmenin tek bir yolu olduğu sonucuna varması sadece birkaç saniye sürmüştü. Darci, Ingrid'le birlikte olduğum gece yaptığı şeyi yapmak zorundaydı: Duvarı açmak için zihnini kullanması gerekecekti.

Söylemesi çok uzun süren kelimelerle zamanımı harcayamazdım, bu yüzden ellerimi Darci'nin omuzlarına koydum, sırtı önüme dönüktü ve bir anda ona o duvarı açması gerektiği imajını gönderdim.

"Ama bunu tek başıma yapamam. İhtiyacım var-"

Omuzlarını daha sıkı kavradım. Bu "yapamam" saçmalığı için zamanımız yoktu.

Ona yardım edemeyeceğimi biliyordum ama belki varlığım ona destek olabilirdi. Onu kendime doğru çektim ve ellerim canını yaktığımdan emin olana kadar omuzlarına gömüldü.

Vücudundaki gerginliği hissedebiliyordum. Çelik gibi sertleşmişti. "Hadi Darci bebeğim, bunu yapabilirsin," dedim ve vücudu daha da gerildi. "Hangi cehennemdesin Devlin?" Dişlerimin arasından söyledim.

Kahkahasını duymaktan çok hissettim, sonra duvara baktığımda duvar kağıdındaki çiçeklerin gözlere dönüştüğünü gördüm. Gülmekten buruşmuşlardı. Darci'nin omuzlarını bırakmadan başımı salladım. Duvar kağıdına tekrar baktım, gözler iki kez göz kırptı, sonra tekrar çiçeklere dönüştü. Anlayabildiğim kadarıyla Şekil Değiştiren Devlin buradaydı ve kendini duvar kağıdına dönüştürmüştü.

Darci Devlin'in burada ona yardım ettiğini söyleyen bir imge yarattım ve bunu ona göndermek için elimden geleni yaptım. Duvar kağıdıyla oyun oynadığını bilmesini istemedim, bu yüzden ona arkamda durduğu, normal görüldüğü, güçlü ellerinin omuzlarımda olduğu görüntüyü gönderdim.

Bununla bir ilgilim olup olmadığını bilmiyorum ama duvar açılmaya başladı. Duvar sadece bir ayak yüksekliğinde açıldığında, Darci'nin ellerimin altında hareket ettiğini hissettim. O boşluktan tek başına, bensiz geçmeyi planlıyordu. İnanılmaz zihin güçlerine sahip olduğu için bana karşı avantajlıydı ama ben ondan çok daha büyük ve çok daha güçlüydim. Beni felç edebileceğini ya da başımı ağrıtabileceğini biliyordum ama aynı anda iki şeyi birden yapamayacağını da biliyordum.

Omuzlarını bırakmadım ve ona duvardan onunla birlikte geçtiğimi gösteren bir imge gönderdim. Sanki benimle tartışmak istiyormuş gibi gerildiğini hissettim ama sanırım zaman kaybetmemeye karar verdi. Daha fazla konsantre oldu ve duvar daha da genişledi. Saniyeler sonra, karınlarımızın üzerindeydik ve odanın içine doğru yılan gibi kıvrılıyorduk.

Yerde yatan Sylvia Murchinson'dı, dumandan bayılmıştı. Ateş kapının etrafını yaladı. Henüz çok büyük ve çok sıcak değildi. Nefesimi tutarak yatak örtülerini kaptım ve ateşe vurmaya başladım.

Arkamda, Darci Sylvia'nın üzerindeydi ve bir noktada Darci'nin kadına ağızdan ağıza verdiğini gördüm. Darci dikkatini Sylvia'ya çevirdiği anda

Başka bir yerde duvardaki delik kapandı ki bu iyi bir şeydi çünkü oksijen artışı alevleri körükleyebilirdi.

Ateş söner sönmez öksürerek ve boğulurcasına kapıyı açtım, sonra pencereye koştum, kilidini açtım ve iterek açtım. Birkaç derin nefes aldım, sonra Darci'ye baktım. Pencere kenarındaki koltuğa yaslanmış, temiz havayı soluyordu. Duvarı açmak onu çok yormuştu.

Yanında, hâlâ yerde yatan ama şimdi gözlerini açan Sylvia vardı. Darci kadının hayatını kurtarmış gibi görünüyordu.

Sylvia kendine gelmeye başladığında Darci'ye doğru uzandı ama Darci kolunu geri çekerek yaşlı kadının ona dokunmasına izin vermedi.

Yemekte Darci'yle konuşanın Sylvia olduğunu ve sonrasında Darci'nin katatonik hale geldiğini hatırladım. Yine de Darci bu kadının hayatını kurtarmıştı. Kadının hayatını kurtarmış, hatta ona suni tenefüs yapmış olabilirdi ama Darci kadının kendisine dokunmasına izin vermiyordu.

"Hadi buradan çıkalım," dedim. Sylvia yürüyecek durumda olmadığı için onu kucağıma aldım ve açık kapıya doğru koştum, durup Darci'ye baktım. Ayağa kalkıyordu ama zorlanıyordu. İçimden Sylvia'yı bırakıp Darci'yi almak geliyordu ama vicdanım buna izin vermedi.

"Odama git," dedi Darci, sesi yüz yaşında bir kadın gibi çıkıyordu. "Şu anda bodrumda, orada ateş yakıyor." Ben daha konuşmadan, "Herkesi evden çıkarın. Onu tutabilirim ama ateşi tutamam."

Duvarı açmak onu çok yormuştu ama yine de bodrumdaki bir adamı felç etmesi gerekiyordu.

Sylvia kollarımdayken merdivenlerden aşağı koştum ve aşağı indiğimde kadın kollarımı ve boynumu okşuyor, ellerini göğsümde gezdiriyordu. İçki kokusu alıyordum ve acaba sarhoşluktan olduğu kadar duman solumaktan da mı odada yerde yatıyordu diye merak ettim.

"Beni kurtardın," dedi. "Sen benim hayatımı kurtardın. Öpücüğünü hissettim ve anladım-"

"Seni Darci kurtardı, ben değil," dedim ve ondan iğrendim.

Bunun üzerine Sylvia küçük bir kahkaha attı ve öksürmeye başladı. Artık Darci'nin yatak odasıydık, ben de kadını yatağa bıraktım ve kapıya yöneldim. Darci'yi çağıracaktım ama Sylvia'nın sözleri beni durdurdu.

"Bu onun Hillbilly Honey olmadığını kanıtlıyor."

Dönüp yataktaki kadına baktım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Dün gece ona bu deyiimi benim uydurduğumu ve kocama onunla ilgili bir kitap yayınlattığımı söyledim. Eğer o olsaydı, ölmeme izin verirdi." Bunun harika bir şaka olduğunu düşünüyor gibiydi.

"Murchinson," dedim Sylvia'nın kim olduğunu fark ederek. "Howard Murchinson, magazin gazetesinin sahibi."

"Bir ve aynı."

"Ve sen-" Bana az önce söyledikleri hakkında daha fazla düşünemezdim ve bir kelime daha ederse onu öldürebilirdim. Odadan çıkmak zorunda kaldım. Darci merdivenlerin başında oturuyordu, gözleri donuktu. Güçlerini bodrumdaki adamı tutmak için kullandığını biliyordum. Konsantrasyonunu bozmak istemiyordum ama onu aşağıya, bana yaklaştırmak istiyordum.

Onu kucağıma aldım, aşağıya taşıdım ve koridordaki bir sandalyeye oturttum. Anlayabildiğim kadarıyla konsantrasyonunu hiç bozmadı.

Kilitli kapılarla dolu uzun koridora baktım. Aceleyle kapıları nasıl açabilirdim? Hepsini kıracak vaktim yoktu.

Darci'nin yatak odasına geri döndüm. Sylvia örtüyü üzerine çekmişti ve huzur içinde uyuyordu. Ona olan nefretimi bastırmak kolay değildi. Darci'ye yaptıkları-

Hayır! Şimdi bunu düşünemezdim. ",

dedim onu yataktan çekerek. "Yorulдум.

Uyumak istiyorum."

Ona doğru eğildim. "Kalk ve diğer kadınları dışarı çıkarmama yardım et, yoksa Tanrı şahidim olsun ki seni şu pencereden aşağı atarım."

Bana birkaç kez göz kırptı ve itiraz edecekmiş gibi göründü ama yataktan kalktı.

"Odaların anahtarlarının nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet, ama onlara neden ihtiyacın var?" diye sordu esnerken.

Omzunu ittim ve onu kapıya doğru ittim. Ona üst kattaki oda ve neden yangınla birlikte içeride kilitli kaldığı hakkında bir sürü soru sormak istiyordum. Bodrumda kimin olduğunu sormak istiyordum ama zamanım yoktu.

Sylvia bir şehit, haksızlığa uğramış biri edasıyla önümde yürüyordu. "Hastanede olmalıydım, biliyorsun," dedi. "Ben-" Koridorda bir sandalyede oturan Darci'yi görünce durdu. Darci'nin de en az kendisi kadar tuhaf görüldüğünü kabul etmek zorundaydım. Altın kemerli uzun beyaz bir cübbe ve küçük altın sandaletler giymişti. Son derece sert bir şekilde oturuyordu ve gözleri dar yarıklar halindeydi.

"Onun sorunu ne?" Sylvia sanki arkadaşmışız gibi sordu. "Bodrumda bir yangın var," dedim sakince, "ve eğer acele etmezseniz hepimiz yanarak öleceğiz."

Sylvia tek kelime etmeden topuklarının üzerinde döndü ve aşağı inen merdivene doğru ilerlemeye başladı. Eğer yangın çıkarsa kendini dışarı atacaktı ve geri kalanımız da lanetlenenecekti.

Onu geri çektim, "Anahtarlar" dedim ve ciddi olduğumu anlaması için bir kez daha ittim.

Koridorun yarısında bir portre vardı. Çerçeveyi kavradı, sertçe çekti ve portre açılarak numaralandırılmış oda anahtarlarıyla dolu bir raf ortaya çıktı.

Bir avuç dolusunu Sylvia'ya doğru ittim. "Kapıları açın," dedim geri kalanını da kaparken.

"Bana neden bu kadar kızgın olduğumu anlamıyorum," dedi koridorda ilerlerken. "Ben kurbanım. Tüm bu olanlarda masumum. Sadece bir hizmet için para ödüyordum."

Onunla felsefe tartışacak ne zamanım ne de isteğim vardı. Benim bu kadar çok şey bildiğimi bilmiyordu. Bildiğim tek şey, onun gibi insanlar olmasaydı oğlumun istismar edilemeyeceğiydi. "Sylvia?" "Sylvia?" dedim.

"Evet, Jason," diye cevap verdi bana gülümseyerek.

"Son kişi çıkana kadar bu evden ayrılmayın." Başka bir şey söylemedim çünkü ne demek istediğimi anladığını biliyordum.

Önce Bayan Hemmings'i uyandırmak ve dışarı çıkmasını söylemek için kilitli olmayan odasına girdim ama kadın o kadar derin uyuyordu ki uyandıramadım. Diğer dört kadının odalarına koştum ama hiçbirini uyandıramadım. Her birini merdivenlerden aşağı taşıyıp evden çıkaracak zamanım yoktu.

Koridorun ortasında Sylvia'yla karşılaştım. "İkisi uyuyor, Delphia ve Narcissa gitmiş," dedi.

Darci, diye düşündüm. Sadece Darci kadınları uyandırabilir ve zamanında dışarı çıkarabilirdi. Ama bunu yaparsa bodrumdaki kişiyi serbest bırakmak zorunda kalacaktı. İtfaiye neredeydi?

"Bir cep telefonu al," diye emrettim Sylvia'ya. "İtfaiyeyi ve polisi tekrar ara."

"Polis mi?"

Ona bir bakış attım ve koridorda gözden kayboldu. Artık dumanın kokusunu alabiliyordum. Yangın bodrumdaki oda dolusu eski çöpü yiyip bitiriyordu.

"Darci," dedim, omzuna dokundum ve ona uyuşturulmuş kadınları kurtarması gerektiğine dair bir imgelem gönderdim.

Trans halinden anında çıktı. Ayağa kalkmaya çalıştığında neredeyse düşüyordu ama onu yakaladım ve bir saniye sonra odadan odaya koşmaya başladı. Elini her kadının alnına koydu ve kadın panik içinde uyandı. Darci onları korkunun adrenaliniyle doldurmuş gibi görünüyordu çünkü anında yataktan fırlayıp merdivenlere doğru koşmaya başladılar.

Sylvia'yı düşüneyecek kadar Darci'yle meşguldüm ama onu görmediğim için bana itaat etmediğini ve güvenli bir yere kaçtığını .

Darci ve ben koridorun sonuna vardığımızda, Narcissa ve Delphia'nın çoktan dışarıda olduklarını söyledi.

"Hadi gidelim!" Bağurdım, Darci'nin elini tuttum ve merdivenlere doğru koşmaya başladım, ama yarı yolda benden uzaklaştı ve tekrar yukarı koşmaya başladı. Onu odasında yakaladım. Pencere kenarındaki koltuğu açmış ve bowling topu çantasını çıkarıyordu. Kristal küre içindeydi.

Elini tuttum ama döndüğümde ajanım Barney'nin gözlerinin içine baktım. Hayaleti bize yardıma mı gelmişti?

Darci'nin elini tuttuğum için o da benim ne düşündüğümü hissetti. "O gerçek," dedi.

Kafam düşüncelerle doluydu. Oğlumun benden olduğunu bilen tek kişi Barney'di. Gerçek adımı biliyordu, bu yüzden büyükannemin yeteneklerini öğrenmesi kolay olacaktı. Ve Barney Pi'nin oğlum hakkındaki raporlarını okuyan ilk kişiydi. Birdenbire bana yanlış raporlar verildiğinden emin oldum.

Darci'ye baktım. Ajanımın ofisindeki yangında bir adamın öldüğünü biliyordu ve In-grid'in kimseyi öldürmek istemediğini de biliyordu. Darci'nin bilmediği şey ise yanarak ölen adamın benim ajanım değil, başka bir adam olduğuydu.

Barney'nin bana doğrulttuğu bir silahı vardı. "Bir daha yaparsan onu öldürürüm küçük hanım."

"O "nun Darci'nin onu felç etmesi olduğunu düşünmüştüm. Ancak sanırım Darci'nin yetenekleri konusunda, felcin kademeli olduğunu bilecek kadar deneyimi vardı. Bana bunu yaptığında ayakkabısını bağlıyordum. Ellerime sıçramadan önce vücudumu felç etmişti. Bu da Barney'i felç etmeye başlarsa tetiği çekecek zamanı olacağı anlamına geliyordu.

Darci'yi bir aşağı bir yukarı süzdü. "Senin gibi bir zeka ve benim yeteneklerimle bir servet kazanabilirdik. Ama sen zaten biriyle evlendin, değil mi? Onunla birlikte ölmek zorunda olman çok kötü."

Darci'den uzaklaşmaya başladım. Bu, şovumda kurbanların arasına mesafe koymak için kullandığımız bir numaraydı ama Darci elimi tuttu. Ne düşündüğümü görmek istiyor gibiydi.

Onu konuşturmak istiyorum, ona gönderdim. Oğlumun nerede olduğunu söylemesini istiyorum.

"Evet, Barney," dedim Darci'nin elini bırakıp şömineye doğru ilerleyerek. Orada bir poker vardı. Arkasında kapı açıktı ve alt kattan gelen dumanı görebiliyordum. Alevleri görmemiz uzun sürmeyecekti. "Nasılsın, Barney?"

Barney tek taraflı bir sırtıma yaptı. "Espri anlayışın her zaman hoşuma gitmiştir evlat. Peki neden bana insanları hasta edebilen bir büyükannen olduğunu söylemedin? Onlara hastalık bulaştıran?"

"Yapabileceğini bilmiyordum," dedim, hâlâ hareket ediyordum, Barney'nin silahını yanıma alıp Darci'den uzaklaştım. Orada durmuş, sessiz, bakıyordu, çantasındaki büyük kristal küre yanında asılı duruyordu. Keşke Barney'nin sırtını ona verdiğim anda kaçmasını sağlayabilseydim.

"Peki bunu nasıl başardın?" Barney'ye eski arkadaşmışız gibi gülümseyerek sordum.

"Kolay. Seni kandırmak her zaman çok kolaydı. O iki yüzlü kız arkadaşınla yatağa girmeyi ve rol yapmayı önemsiyordun, hepsi bu. Gerisini bana bıraktın. Senin çocuğun hakkında bir özel dedektif tuttum. Annesi onu çok gezdirmiş çünkü çocuk insanları iyileştirebiliyormuş. İncil'den bir şey gibi. Küçük bir çocuk oyun alanında düşerdi ve senin çocuğun ellerini çocuğun kalbine koyardı ve velet kalkıp kaçardı."

"Yani onun üzerinden para kazanmaya karar verdiniz," dedim.

"Oh evet. Çok para var. Sadece nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu. Çocuğunuzun annesi burada bir işe girene ve Barrister kardeşleri kontrol edene kadar bazı fikirler edindim. O ikisi her türlü dolandırıcılığın içindeler. Dünya üzerinde onlardan ders almayacak bir dolandırıcı yoktur."

Şömineye doğru yaklaşıyordum. Darci orada öylece duruyordu, şimdi neredeyse Barney'nin arkasındaydı ve hiçbir şey yapmıyordu. Gözleri kısılmamıştı, yani voodoo büyülerinden birini yapmıyordu. Onun yerine sadece bakıyordu.

Büyü yapamaması neden bu kadar korkutucuydu bilmiyorum ama beni dehşete düşürüyordu.

"Peki oğlum nerede?" diye sordum. "Biliyorsam ne olayım."

"Onu yakalamak için ölü numarası yaptın, peki o nerede?" Belki aptalın tekiydim ama Barney'nin silahı beni Darci'nin bakışlarından çok daha az korkuttu. Belki de oyunculuğumda çok fazla silahla -sahte ama aynı görünüyorlardı- karşılaştığım içindi, ama o beni hiç korkutmadı.

Barney omuz silkti. "Dışarı çıkmam gerekiyordu. Kumarla ilgili bir sorunum var, bu yüzden diz kapaklarımı isteyen bazı insanlar oldu." Sanki bu çok komik ve çok orijinal bir şakaymış gibi güldü. "Ben de bana yardım etmesi için küçük sevimli bir ızgara buldum. Vücut için yaşlı bir ayyaş kullandım ve takma dişlerimi ona taktım."

"Peki ya oğlum?" Artık sopadan birkaç santim uzaktaydım ve onunla ne yapacağımı merak etmeye başladım. Fırlatmak mı?

"Çocukla ne yapacağıma karar vermem biraz zaman aldı. Kendimi bir şifa salonu işletirken göremedim." Yine kendi şakasına güldü. "Çocuğun insanları hasta edebileceğini öğrenen Delphia'ydı. Çocuklardan nefret ederdi ama hayaletler ve diğer şeyler yüzünden çalışanların kalmasını sağlamakta zorlanıyordu, bu yüzden çocuğun annesini ona rağmen tuttu."

Yine gülmek için durakladı. "Bir gün çocuk her çocuk gibi kötü ve çürümüş bir şey yapıyormuş ve kadın onu durmazsa parçalamakla falan tehdit etmiş. Çocuk ondan nefret ettiğini ve onu hasta edeceğini söyledi. O geceyi kusarak ve teneke kutuda geçirdi ve ertesi gün hapsiriyor ve üflüyordu. Küçük Lisa Delphia'ya gidip oğlu adına özür diledi ve o öğleden sonra Delphia iyileşti. Hiç daha iyi hissetmemişti.

"Ben çocuk neredeyse oraya yıllık ziyaretime geldiğimde o ve kız kardeşi çocuktan nasıl para kazanacaklarını düşünmeye başlamışlardı. Ben onun için Barney Amca'yım."

Hikâyesi kendimi saf, bencil ve umursamaz hissetmeme neden oldu. Tüm bunlar yıllardır devam ediyordu ve benim hiçbir şeyden haberim yoktu. Her yıl Barney'den oğlumla ilgili bir kâğıt alıyordum ve onu bir kasaya atıp dikkatlice okumuyordum bile.

"Oğlumun kayıp olduğunu söyleyen notu kim gönderdi?" diye sordum. "O konuda beni yakaladın," dedi Barney.

Daha fazlasını söylemeye başladı ama aniden her şey bir anda oldu. Belki de odada olup bitenlerden dolayı itfaiyenin sirenlerini duymamıştım. Onlardan ilk haberim ön kapının açılması ve adamların "İçeride kimse var mı?" diye bağırmaya başlaması oldu.

Ön kapı açılana kadar kontrol altına alınan yangın, bodrum pencerelerinden yukarı fırladı ve Darci'nin yatak odasının pencerelerini yaladı.

Biri çılgılık attı, Barney ateş etti ve bir şeyin bana çarptığını hissettim. Göğsüme baktım. Tam kalbimin olduğu yerde bir delik vardı. Sonra tek bildiğim vücuduma baktığımdı ve etrafımda ışık vardı. Adamların Barney'i tuttuğunu ve Darci'nin üzerimde diz çöktüğünü gördüm. Beni bedenime geri çekmeye çalıştığını hissettim ama kalbim artık o bedende atmıyordu, yüzden bedenime geri dönemedim. Gerçekten ışığa doğru gitmek istedim ama Darci izin vermedi. Ona dokunmaya, gitmeme izin vermesini söylemeye çalıştım ama beni dinlemediğini görebiliyordum. Bırak beni! Ona göndermeye çalıştım ama beni bırakmadı. Onu ikna etmeye çalışmaktan vazgeçtim. Tek yapabildiğim etrafta dolanmak ve beni bırakmak zorunda olduğunu görene kadar beklemekti.

DARCI

Sonsuza Kadar ve Daima

On Dokuzuncu Bölüm

LINC ÖLDÜ.

O adam, Barney, ortaya çıktığı anda Line'ın aurası kayboldu, bu yüzden Line'ın öleceğini biliyordum ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bunun nasıl olacağını ayrıntılarını bilmiyordum, bu yüzden bunu önlemek için çalışamazdım. Eğer Barney'i felç edersem, bu onun Line'ı vurmasına neden olabilirdi. Eğer kaçarsam, bu da onun Line'ı vurmasına neden olabilirdi. Orada durup izlemekten ve hazırlanmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Olmak üzere olduğunu bildiğim şeye hazırlanabilirdim.

Yakınlardaki bazı insanlarla bağlantılarım vardı, bu yüzden psişik bir SOS verdim. Zamanı geldiğinde hazır olmak istedim. Belki... diye düşündüm. Belki Line öldükten sonra yapılabilecek bir şey vardı.

İtfaiyecileri aceleyle odaya soktum. Barney'i götürdüler ve Line'ın vurulduğunu görmelerini engelledim. Duvara yaslanmış bir sedye bırakmalarını sağladım.

İtfaiyecilerin arkasında papaz, Christopher Fra-zier, Onthelia ve onun on dört yaşındaki büyük kızı geliyordu. Yanan bir binaya girmelerini sağlamak için hepsini transa sokmak zorunda kalmıştım.

Tek kelime etmeden, ne yaptıklarının farkında olmadan sedyeyi aldılar, Line'ın bedenini sedyeye yatırdılar ve onu aşağıya taşıdılar. Yangın artık her yanımızı sarmıştı ama gözlerimi Line'dan ayıramıyordum. Bowling topu çantasını göğsüme bastırdım ve tüm gücümle konsantre oldum. Sedyeyi taşıyan üç kişiyi kontrol etmek zorundaydım, Line'ın ruhunun dünyayı terk etmesini engellemek zorundaydım; dışarıdaki tüm insanları bizden uzak tutmak zorundaydım ve en önemlisi Line'ın çocuğunun bizimle çifte karaağaçta buluşmasını sağlamak zorundaydım.

Amelia bu konuda yardımcı oluyordu. Barney ona silah doğrulttuğu süre boyunca Line'ın arkasındaydı. Line ona ne demişti bilmiyorum ama ona borçlu olduğunu hissetmişti.

Sedyeyi ağaca taşıdılar, yere koydular, sonra Christopher, Onthelia ve kızı ayrıldılar. Gözden kaybolduklarında onları serbest bıraktım. Ne yaptıklarını hatırlamayacaklardı.

Ağacın altında duran insanlara döndüm. Lisa Henderson vardı ve onu gördüğüm anda aklıma bir sürü bilgi geldi. Onu bir türlü bulamamıştım, çünkü Lisa Henderson ile gerçek bir bağlantısı yoktu.

Hat. Birini bulabilmek için ona yakın bir şeylere sahip olmalıyım. Ona baktığımda Delphia ve Narcissa'ya ait küçük, izole bir eve hapsedildiğini gördüm. Kadınlar onu günlerce orada tek başına, uyuşturulmuş bir halde bırakmışlardı. Barney birkaç saat önce geldiğinde onu uyandırmış ve oğlunun nerede olduğunu söyletmek için ona vurmuştu.

Lisa tüm darbelere göğüs germiştir ama ona oğlu hakkında ne geçmişten ne de bugünden hiçbir şey söylememiştir. Oğlunun onun hayatı olduğunu biliyordum.

Barney, planlarının engellenmesine duyduğu öfkeyle, giderken Lisa'nın güvenliğini sağlama zahmetine katlanmamıştır. Onu öldürmek istemiştir ama ileride çocukla birlikte ona ihtiyacı olabileceğini düşünmüştü. Tek istediği 13 Elms'e ulaşmak ve evi ateşe vermektir. Etrafta kimsenin, yani tüm kadın misafirlerin, başarısız planından bahsetmesini istemiyordu. Sylvia'yı yarı sarhoş bir halde üst katta dolanırken bulduğunda, odayı ateşe vermiş ve onu içeri kilitlemiştir.

Barney gittikten sonra Lisa bağlarından kurtulmuş, bir pencereden sürünerek dışarı çıkmış ve koşmaya başlamıştır. Oğlunu çift gövdeli ağaca gitmesi için yönlendiren her kimse, ona nereye gideceğini de söylemiştir.

Döndüğümde küçük bir çocuk gördüm. Line'a benziyordu, sadece daha açık renkliydi. O hayallerimdeki çocuktur. Kocamı bulmama yardım edecek olan çocuk.

Onun hakkında bildiğim tek şey korunduğuydu. Ben kilisedeyken o da oradaydı ve çocuğun arandığından haberi olmayan papaz ve karısı tarafından bakılıyordu. Al Baba'yla birlikteyken kilisede birini hissetmiştim ama bu his kaybolmuş, benden alınmıştı.

Bir an için çocuğu benden saklamak için gereken güce hayret ettim. Bunu Devlin mi yapmıştı? Çocuğa saklandığı yeri terk edip bize gelmesini o mu söylemişti?

Hayır, diye düşündüm ve birden Devlin'in bir olduğunu anladım, tıpkı Nostradamus'un Aynası'nın bir araç olması gibi. Devlin çok ama çok güçlü bir insan tarafından kullanılan bir araçtı.

Kim? Merak ettim. Böyle bir güce sahip biriyle daha önce hiç karşılaşmadığımdan emindim ama Connecticut'ta kandırılmışım, belki de başka biri beni kandırmıştı.

Lisa Henderson'a baktım. Oğlunun elini korumacı bir tavırla iki elinin arasında tutuyordu ve beni görünce kendini çocuğun arasına soktu

ve ben. Ama yaşına göre uzun boylu olan çocuk bir adım öne çıktı. Onun çocuk bedeninde yaşlı bir adam olduğunu gördüm. Kısa hayatında çok şey yaşamıştı ve şimdiden çok şey biliyordu. İçgüdüsel olarak, ikimiz arasındaki psişik akrabalığı hissetti.

Çocuk ve ben birbirimize hiçbir şey söylemedik. Kelimelerin ötesinde bir anlayışımız vardı. Babasının sol tarafında, kalbinin yanında diz çöktü. Amelia Line'ın başında belirlediğinde Lisa'nın bir hayalet gördüğü için nefesinin kesildiğini duydum ama çocuk bakmadı bile. İyileştirmekten başka şeyler de yapabiliyor, diye düşündüm.

Line'ın diğer tarafında diz çöktüm, beyaz cüppem etrafımdan dökülüyordu. Cübbeyi bana Narcissa giydirmişti. Delphia'nın beni öldürmek istediğini biliyordu - Barney'nin emrettiği gibi - ve Yaratıcımla karşılaştığımda üzerimde beyaz bir elbise olsun diye beni kefenlemek onun nezaket anlayışıydı. Ama Devlin beni uyandırdı ve Amelia'nın odasına götürdü. Devlin vücudumdaki ilacın çoğunu almıştı ama hâlâ uykum vardı, bu yüzden yere uzandım ve hafifçe uyudum.

Line'ın cansız bedeninin üzerinden çocuğa baktım, sonra elimde tuttuğum çantayı yere bırakıp fermuarını açtım. Son bir saat içinde çantanın içinde bir şeyler olduğunu biliyordum ama ne olduğunu bilmiyordum. Bir zamanlar büyük cam küreyle birlikte ağırlaşan çanta şimdi çok hafifti.

Torbayı açtığımda içinden beyaz bir ışık çıktı. Güzel, sıcak bir ışıktı ve kısa sürede büyüdükçe büyüdü, ta ki yaşlı ağacın etrafında bir ışık çemberi oluşturunca kadar. Orada, ağaca asılı bir adam vardı, boynunda kalın bir ilmik vardı, boynu kırılmıştı. Bu Martin'di ve daha koyu tenli bir Line'a benziyordu. Sol tarafımda Amelia'dan küçük bir acı iniltisi duydum ama Line'ın başındaki yerini terk etmedi.

Ben izlerken adam gözlerini açtı, boynunu dikleştirdi, ip kayboldu ve yere adım attı. Line'ın ayaklarına doğru yürürken gözleri sadece Amelia'daydı.

Martin ellerini Line'ın ayak bileklerine koyarken başını sallayarak hazır olduğunu işaret etti. Amelia ellerini Line'ın başının iki yanına koydu ve oğlu da iki elini babasının hareketsiz duran kalbinin üzerine koydu. Çocuk bana başını salladı.

Çantaya uzandım ve küçük beyaz cam bir top çıkardım. Yaklaşık bir golf topu büyüklüğündeydi ve şimdiye kadar tuttuğum en harika nesneydi. Buna Tanrı'nın Dokunuşu deniyordu ve ona dokunduğumda nihayet aradığım cevaplardan bazılarını bulmuştum.

Birden elimde tuttuğum nesnenin anlaşılamayacak kadar eski olduğunu anladım. Tanrı meleklerle parmak ucundan bir dokunuş vermişti. Her melek üflledi

dokunuyor, sonra dokunuşu ve nefeslerini cam gibi görünen bir şeyle kapatıyorlardı. Topun yok edilemez olduğunu biliyordum.

Ayrıca bir testi geçtiğim için bu nesneye sahip olmama izin verildiğini de biliyordum. Sylvia Murchin-son'un bana ve aileme ne yaptığını biliyordum ama yine de onun hayatını kurtarmıştım.

Güzel, sıcak topu kalbime en yakın olan sol elimde tuttum, sonra sağ elimi çocuğa uzattım. O da sol elini benimkinin altına koydu ve sağ ellerimizi Line'ın vücudunda birleştirdik.

Çocuk ve ben birbirimizin gözlerinin içine baktık. Bana bunu daha önce hiç yapmadığını söylemesine gerek yoktu. Birkaç hastalığı iyileştirmiş ve birçok yaranın daha hızlı iyileşmesini sağlamıştı ama birini ölümden diriltmeye hiç yaklaşmamıştı.

Bildiğim şey Line'ın söylediği şeydi; iyileşmek ve hastalık vermek aynı madalyonun iki yüzü gibiydi. Connecticut'ta dört kişiyi öldürmüştüm. Eğer gücümü öldürmek için kullanabiliyorsam, hayat vermek için de kullanabileceğime emindim.

Line'ın baktım ve başımla onayladım. Başlayacaktık.

Gözlerimi kapatıp konsantre oldum. Daha önce sadece bir kez, bir kurban odasına götürüldüğümde, kafeslerde kullanılmaya hazır çocuklar varken, Line'ın bedeni üzerinde yaptığım gibi konsantre olmuşum.

Amelia'dan, Martin'den, çocuktan ve en çok da toptan gelen enerjiyi hissedebiliyordum. Dua ettim. Konsantre oldum. Dua ettim.

Sanki ben de ölmüşüm gibi, ruhumun bedenimi terk ettiğini hissettim. Line'ın cesedi üzerinde diz çökmüş dördümüze baktım, çocuğun annesi arka plandaydı, korkuyordu ama bizimle birlikte dua ediyordu.

Ruhum ışığa, Ölüm Işığına doğru süzüldü ve orada Line'ı buldum. Düşündüğümde daha fazla içeri girmiş.

Oh, ama orası çok hoştu! Ağır bir beden yoktu, acı yoktu, gözyaşı yoktu, endişe yoktu, sadece tatlı hisler vardı. Bedenime baktım ve dünyevi sefaletimi görebiliyordum. Döktüğüm ve dökeceğim her gözyaşını hissedebiliyordum.

Line'ın ruhu önümdeydi. Bana dokunmak için uzandı ve her zaman olduğu gibi düşüncelerini hissedebiliyordum. Amelia ile birlikteyken aşkı hissetmişti, gerçek, hakiki, derin aşkı ve dünyada böyle bir aşka sahip olmadığını biliyordu. Bana verdiği mesaj gitmeye istekli olduğuydu. Yalnız mı yoksa benimle mi gideceği benim seçimimdi.

Zavallı dünyevi benliğime dönüp baktım ve baştan çıktım. Oh, çok, çok baştan çıktım.

Ama sonra hala Line'ın cesedinin yanında diz çökmüş olan çocuğa baktım ve onun Line'ı çok sevebileceğini anladım. Çocuğun Line'a ihtiyacı vardı. Anneye baktım. Bankta oturuyordu, korkudan neredeyse aklı başından gitmişti. O sadece bir film yıldızının çocuğuna sahip olmak isteyen basit bir kadındı. Sahip olduğu çocuk onun başa çıkma kapasitesini aşıyordu. Onun da Line'a ihtiyacı var, diye düşündüm şaşkınlıkla.

Martin ve Amelia'ya baktım, ikisi de bedensizdi. Bir gün, diye düşündüm, kocam ve ben de onlar gibi olacağız. Ve bana çaresizce ihtiyacı olan iki küçük kız vardı. Ne kadar iyi niyetli olurlarsa olsunlar, kendilerinden "" biriyle yaşamak zorunda olmamalıydılar. Ve dünyanın Sylvia Murchinson'larından onlardan saklanacak kadar korkan bir anneye de ihtiyaçları yoktu.

Line'a baktım ve o da gülümsedi. Kararımı biliyordu. Amelia'nın Martin'ini yüz yıl bekleyecek kadar sevdiği gibi, ben de sevdiğim adamı bekleyecektim. Sonsuza kadar.

Ben de Line'a gülümsedim, el ele tutuştuk ve dünyaya geri döndük.

Sonsuza Kadar ve Daima

Sonsöz

Henry, Linc'in bedeninin nefes nefese kalıp hayata döndüğünü görünce güldü. İnsanların dünyasında kör ve yaşlı bir adamdı ama ruhlar dünyasında gençti ve her şeyi görebiliyordu. Bu onun uzun zaman önce yaptığı bir seçimdi. İnsan görüşü içsel vizyonundan çok fazla şey götürüyordu, bu yüzden ondan .

"Geçti," dedi Devlin'e.

"Şimdiye kadar," dedi Devlin, "ama çok az şey anlıyor." Kendini şişman, yaşlı bir adama dönüştürmüştü ve bir paket su ısıtıcısı mısırı yiyordu. "Başarılı olacağından emin değilim."

"Yapacak!" Henry öyle sert bir sesle söyledi ki mısırlar döküldü.

Devlin sanki savaşa hazırmış gibi kendini bir Viking'e dönüştürdü. "Şunu keser misin!" dedi Henry.

"Beni sen yarattın, ben de senin istediğin şeyim."

"Bir yerde yanlış bir malzeme kullanmış olmalıyım."

Devlin gülümsedi, silahları kayboldu, boynuzlu miğferini çıkardı ve kürk kaplı bir sandalyeye oturdu. "Madem bu kadar beceriksiz bir büyücüsün, neden gücünü başkasına bırakıyorsun?"

Henry retorik soruya cevap verme zahmetine girmedi. "Bence doğru kişi o ama-"

"Daha fazla ayartma mı?"

Henry hatırlayarak gülümsedi. "O kadına iyi davrandı, değil mi? öldürebilirdi ama kendi nefesini içine üfledi. Oh! Şuna bak." Sislerin arasından aşağıdaki manzaraya baktı.

On üç Elms artık yoktu. Ev ve köle odaları da yanmıştı. Arazi itfaiye araçları, polis arabaları ve insanlarla kaplıydı.

Henry gülümseyerek Barney, Delphia ve Nar-cissa'nın kelepçelenerek götürülüşünü izledi. Henry parmağıyla bir işaret yaptı ve bir far Sylvia'yı ormana doğru gizlice kaçarken yakaladı, elinde büyük bir çanta vardı. Işıklı ırkilen Sylvia çantayı düşürdü ve mücevherler yere düştü. Darci ve Line kadınları uyandırırken, Sylvia mücevher kutularını boşaltıyordu.

Henry daha da geniş bir şekilde gülümseyerek polisin Sylvia'yı götürmesini izledi. Kadınlar mücevherlerini aldılar ama işleri bittiğinde yerde küçük bir altın saat duruyordu. Adam'ın Darci'ye verdiği saati bu.

Evlenmeden önce. "Bunu isteyecektir," dedi Henry. "Bulduğundan emin ol."

"Emredersiniz efendim!" Devlin dedi ve yakasında altı yıldız olan yakışıklı bir askere dönüştü.

Henry gülümsemeye devam etti. "Bu gece sen bile beni kızdıramazsın. Yüreğimde onun değerli olduğunu kanıtlayacağını hissediyorum."

"Eğer ona gücünüzü ve sahip olduklarını verirsiniz..."

"Biliyorum," dedi Henry. "İşte bu yüzden dikkatli davranıyorum. Eğer kendi küçük gücü varsa ve-"

"Senin çok büyük gücün-"

"Artı üç sihirli nesne-" "On iki tane var."

"Onda zaten iki tane var," dedi Henry. "Ve bir de anahtarı."

"Onun tek bir nesnesi var," dedi Devlin. "Onda Tanrı'nın Dokunuşu var. Bu-"

"Ne yapabileceğini çok iyi biliyorum ama onun bunu öğrenmesi gerekiyor. İkinci bir nesnesi daha var, ama ona sahip olduğunu bilmiyor." Sislerin içine baktı ve küçük bir kuş kafesine benzeyen bir nesne vardı, sadece parmaklıklar ipten yapılmıştı. Kafesin içinde bir taş vardı.

Bu manzara karşısında Devlin mavi bir duman bulutu içinde kayboldu.

Henry yine güldü. "Geri gel, eski dostum. O uyuyor. Sana zarar veremez."

Sadece bir adamın kafası göründü; çivili çelik bir miğfer takmış bir kafa.

"O biliyor mu...?"

"Hiçbir şey. Onu daha çocukken bulmuş-

ya da bildiğiniz gibi, onu buldu. Kız yalnızdı, bu yüzden konuşurlardı. Annesi çocuğun bir taşla konuşmadan da yeterince tuhaf olduğunu düşündü ve kızına 'evcil hayvanını' attığını söyledi. "

"Ama annesi onu... tuttu?"

"Evet. Putnam, Kentucky'de bir dolabın arkasında. Darci'nin onu tekrar bulması gerekiyor, sence de öyle değil mi?"

"Bence alçakgönüllü bir insana çok fazla güç veriyorsunuz. Tüm yapabilecek-"

Henry gülümseyerek, "Dünyayı değiştir," dedi.

Devlin uzun gri sakallı ve kaba beyaz cübbeli yaşlı bir adama dönüştü. "Tarihi değiştirebilecek!"

"Evet, öyle olacak," dedi Henry, sonra sislerin arasından aşağıya baktı. Darci ve çocuk Line'ın iki yanındaydı ve yürümesine yardım ediyorlardı. Ormanda ilerlerken, Sylvia'nın düşürdüğü sevgili saatini almak için bir an durdu. Cübbesinin cebinde küçük, cam gibi bir top vardı.

Line Darci'ye "Teşekkürler," dedi ve ona dokunduğu için oğlunu bulduğu için teşekkür etmek istediğini anladı.

"Bunu sensiz yapamazdım," dedi ona gülümseyerek. Sis kapandı ve Henry tekrar Devlin'e baktı.

"Ne kadarını biliyor?" Devlin sordu.

"Şimdilik pek bir şey yok ama anlayacaktır. Çocuğu birinin sakladığını zaten biliyor ama henüz kim olduğunu bilmiyor. Bir sonraki testini planlamalıyız."

"Daha baştan çıkarıcı olan mı?" "Her şeyden daha fazla."

"Putnam'da, onun yakınında mı?"

"Hayır, henüz değil. Önce bazı şeyleri öğrenmesi gerekiyor." Henry sert bir ifadeyle Devlin'e baktı. "Sana gelince, artık duvar kâğıdı yok!"

Devlin sadece güldü.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.